

Untamed

Contents

Untamed	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	14
3. Chương 3	24
4. Chương 4	34
5. Chương 5	42
6. Chương 6	50
7. Chương 7	58
8. Chương 8	67
9. Chương 9	73
10. Chương 10	80

Untamed

Giới thiệu

Người dịch: ngonluabac, vndanielRating: HViệc lá thư chỉ trích tư cách của ngôi sao điện ảnh Rod B

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/untamed>

1. Chương 1

“Cô Keilly Grant, là cô phải không?”

Cô giật mình ngó quanh, thường khi bãi biển chỉ có mình cô vào lúc này, bảy giờ tối đã là quá muộn cho những cuộc chơi đùa của bọn trẻ, và cũng còn quá sớm để những người dạo đêm cùng rong ruổi với những chú chó của mình.

Người đàn ông đứng cách cô vài bước chân nơi cô đang cố gắng rũ khô mái tóc sau khi bơi của mình chắc chắn không có điểm nào nhìn giống với những người như thế. Cảm giác đầu tiên của cô là anh ta thật cao

lớn và mạnh mẽ, tuy nhiên anh ta có thể lại là loại người thứ ba, những kẻ thỉnh thoảng lang thang tới Beachy Cove, loại đàn ông mà dì Sylvie luôn nhắc nhở cô phải cảnh giác - kẻ đi tìm một cuộc tình qua đêm. Cái vịnh này thường có đủ loại người như vậy trong suốt mùa hè ngắn ngủi, tất cả họ đều tìm kiếm một cuộc vui nho nhỏ và đảm bảo rằng cô sẽ hưởng ứng. Nhưng người đàn ông này trông lại quá đẹp trai để có thể là loại người đó, chắc chắn anh ta không thiếu cả tá đàn bà vây quanh, mà chẳng phải nhọc công đi tìm! Bên cạnh đó, còn có một vấn đề khó hiểu nữa là anh ta biết tên cô.

Cho dù vậy, cô vẫn ung dung kéo tấm áo choàng đi biển lên người và gài áo đến tận cằm, vui thích với sự ấm áp tỏa ra từ chiếc áo choàng che chở cô sau phút ngâm mình trong làn nước lạnh của biển tháng 10. Việc mặc ấm đã xong, cô hướng sự chú ý của mình trở lại người đàn ông đang đứng gần. Anh ta không di chuyển cho trong lúc cô đang mặc áo, bàn tay anh vẫn để trong túi của chiếc áo lông cừu dày, hai vai rộng và rần rở cũng như ngực anh, đôi chân dài và thon, vừa khít chiếc quần jean xanh nhạt, chân anh đi giày boots màu nâu nhạt. Dù với vẻ ngoài giản dị, nhưng quần áo anh vẫn toát lên với vẻ đắt tiền, và Keilly chuyển cái nhìn của mình lên khuôn mặt anh ta với một sự tò mò không giấu giếm. Xét từng nét riêng, từ đôi mắt xanh sắc sảo, chiếc mũi thẳng và dài, khuôn miệng rần rở nhưng đầy gợi cảm, cho đến quai hàm vuông góc cạnh, tất cả chẳng có gì đặc biệt, nhưng khi kết hợp lại với nhau, anh đẹp đến khó tin. Chỉ ít, thật khó để thừa nhận là quai hàm anh thật mạnh mẽ bên dưới lớp râu được cắt tỉa gọn gàng, vì thường chúng được dùng như là một cách che đi khuyết điểm yếu ớt từ cằm và khuôn miệng. Nhưng ở người đàn ông này, cô ngờ rằng điều đó dường như không đúng; ở anh ta toát lên sức mạnh và sự tự tin mãnh liệt, đôi mắt xanh sâu thẳm nhìn cô một cách điềm tĩnh, dường như trong anh không có chỗ cho sự nhu nhược vậy. Mái tóc của anh dày và sẫm tối, từng vệt tóc xám xen kẽ trên mái tóc màu nâu đỏ, dù râu trên cằm và miệng anh vẫn chưa hề xuất hiện dấu ấn tuổi tác anh. Thật khó mà đoán được tuổi của anh, có lẽ chỉ gần 30, dù những nếp gấp quanh mắt của anh cho thấy rằng những trải nghiệm của anh vượt xa cái ngưỡng tuổi đó.

Keilly mất vài giây để đánh giá anh, biết rằng anh cũng đang làm như thế với cô. Và cô biết bề ngoài cô lúc này chẳng có tí nào thú vị! Nước biển đã làm cho mái tóc chấm vai mượt mà trở nên rối tung và xơ xác, tóc cô cần phải được rửa sạch sau khi bơi để mang lại vẻ óng ả ban đầu. Khuôn mặt cô không trang điểm, mắt cô màu xám nhưng với rèm mi đen phủ xuống một cách tự nhiên lại khiến chúng trông giống màu xanh hơn, chiếc mũi ngắn và cao, miệng đầy đặn và hồng thắm với cái cằm nhỏ đầy cương quyết. Đó không hẳn là một gương mặt không lỗi cuốn, nhưng cũng chưa phải là đẹp, và việc không trang điểm làm cô dường như trẻ hơn so với tuổi 22 của mình. Tuy vậy, dù dáng người cô nhỏ nhắn, nhưng thân hình cô lại thật đầy đặn với khuôn ngực tròn, bờ hông hẹp và cong, đôi chân dài thật quyến rũ. Và người đàn ông trước mặt cô không bỏ qua cái cơ hội được ngắm từng vuông vế bề ngoài quyến rũ của nàng, nhưng dấu cô có choàng chiếc khăn tắm không thì bộ bikini đen mà cô đang mặc vẫn để lộ ra những vùng da rám nắng mà cô đã có trong suốt những tháng hè oi ả.

Cô không thích cái cảm giác thiếu tự nhiên khi ai đó sẫm soi cái dáng vẻ bề ngoài của mình; với vai trò lễ tân trong khách sạn của dì dưỡng của cô, cô đã học được cách giao tiếp với mọi người với vẻ tự nhiên và điềm tĩnh. Nhưng người đàn ông này lại khiến cô có cảm giác thua kém mà cô không hề thích thú, cái cảm bướng bỉnh của cô nhô cao thách thức. “Vâng, tôi là Keilly Grant”, cô đáp một cách lạnh nhạt, “Sao ông lại biết tên tôi?” Hiển nhiên là anh ta biết. Cô nhìn thấy rõ điều đó từ cái cách anh đi tiến thẳng từ vách đá đến bên cô trên bãi biển mà không hề do dự.

Môi anh nhếch lên, hàm răng trắng thật tương phản với mái tóc màu sẫm. “Dì cô đã bảo tôi cứ kiếm người nào điên rồ đang bơi ở quanh đây đây”, anh chỉ thẳng vào bãi biển vắng. “Có vẻ như tình cờ cô chính là người ấy.”, giọng anh chế giễu, vẻ hài hước dâng trào trong đôi mắt xanh.

Anh có chất giọng thật sâu lắng, cuốn hút, mượt mà như mật, làm cô lảng lảng với một cảm giác ấm áp dễ chịu lạ lẫm mà cô đang cố gắng xua đi. Cô thậm chí còn không biết anh ta là ai, chứng đừng nói là để anh lôi cuốn. “Dì tôi đã nói cho ông biết tôi ở đâu”, cô đáp một cách thận trọng. “Tại sao ông tới chỗ này trước tiên vậy?” Anh thu mình sâu hơn vào áo khoác khi một cơn gió tháng mười từ phía biển thốc mạnh tới, làm lớp cát vàng tung lên tấp cả vào trên mặt họ. “Chúng ta có thể ra đâu đó ngoài bãi biển này không?” Đôi mắt anh nheo lại khi đuổi theo những cơn gió. “Cô có thể bị viêm phổi đấy!”

Nhún vai, Keilly cúi xuống nhét chiếc khăn tắm ẩm ướt vào chiếc túi đựng đồ tắm, một tay cầm đôi giày, họ cùng song hành băng qua bãi cát cát thô ráp để quay lại con đường đi về phía vách đá. “Tôi chỉ bơi một lúc

thôi,” cô nói một cách khó khăn. “Tôi đã bơi hàng ngày từ khi tôi còn nhỏ. Và tôi chưa khi nào bị nhiễm lạnh,” cô thêm vào một cách tự tin.

Người đàn ông cạnh cô quay lại nhìn bờ biển của Ai Len đang dần trở nên xám xịt và khẽ rùng mình. “Lạnh tê tái!”, anh nhăn mặt.

“Đúng vậy,” cô nói một cách thích thú. “Nhưng nó khiến tôi thấy dễ chịu hơn là sự ồn ào đông đúc của nơi này suốt mùa hè.”

Anh nhướn mày. “Dì dưỡng cô đang điều hành một khách sạn ở đây phải không?”

“Tôi biết,” khuôn mặt cô giãn ra. “Tôi rất mừng là chúng tôi có cơ sở kinh doanh ở đây. Nhưng vào mùa hè thì anh sẽ không thể nào tới gần được nước biển đâu. Vậy nên khi ấy tôi phải xuống đây từ lúc 5 giờ sáng.”

Anh tóm lấy cánh tay cô vì trong lúc cô đang mang giày, và giữ nguyên như thế khi họ bắt đầu đi ngược lên phía trên vách đá. “Cô thích ở một mình sao?” anh nhẹ nhàng hỏi.

“Tôi không thích nhìn thấy vẻ đẹp thiên nhiên bị huỷ hoại khi chúng trở thành hàng hóa”, giọng của cô rần lại khi đang cố gắng rút tay mình ra khỏi sự nắm tay anh - một việc dường như phí công vô ích. Đầu đó có một sức mạnh tiềm ẩn trong những ngón tay dài đang siết lấy khuỷu tay cô, một sức mạnh mà cô chắc rằng đã được kiểm hãm để không làm da cô thâm tím. Dù vậy, cô chẳng thích cái cách anh ta giữ cô, mà không biết anh ta là ai và đến đây làm gì. “Ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy,” cô quay lại nhìn anh ta, đêm đã bắt đầu buông xuống. “Tại sao ông lại muốn gặp tôi?”

“Tôi thích gặp người phụ nữ viết bài chê bai kịch liệt về Rod Bartlett.”

“Không phải là một tay săn tin khác chứ?”. Cô bức tức, giật cánh tay mình giận dữ đối diện với khuôn mặt rậm rắng cao của người đàn ông cao hơn cô ít nhất cả 3 tấc, anh ta hẳn phải cao tới hơn 1 mét 8, nhưng cái cách anh di chuyển thật duyên dáng tự nhiên.

“Một tay săn tin khác?” anh hỏi lại một cách hiếu kỳ, hai tay dứt trở lại vào túi.

Keilly ném cho anh ta một cái nhìn thiếu kiên nhẫn. “Kể từ khi tôi viết lá thư chỉ trích về sự ích kỷ của tay diễn viên kia về việc nên kiếm tiền từ danh tiếng hơn là đóng những thước phim thiếu vải chỉ nhằm khoe khoang thân thể mình, tôi đã bị bội thực với những phóng viên đang cố tìm ra xem động cơ của tôi là gì.” Miệng cô mím lại đầy chán ghét. “Dường như tất cả bọn họ đều nghĩ là tôi là một kẻ cuồng mộ đáng khinh.”

“Và cô có như vậy không?”

Câu hỏi của anh đúng là giọt nước làm tràn ly. “Tất nhiên là không phải”, cô phẫn nộ.

“Vậy động cơ của cô là gì?”

Mắt cô loé lên ánh nhìn cảnh giác. “Ông là ai kia chứ?”

“Tôi e rằng lại là một phóng viên khác”, anh nói với sự hối lỗi. “Rick Richards,” anh nói và chìa bàn tay về phía cô.

Keilly lơ nó đi, đoạn đường từ dốc đá đến đường chính dù chẳng làm cô trở khó nhọc gì, nhưng việc Rick Richards cũng tỏ ra thích nghi không kém cạnh cô là bao tự dưng làm cô bức tức. Cô thầm đánh giá cao anh về điều đó, dù cô căm ghét cái nghề của anh.

Tay anh thả xuống khi tiếp tục đi cạnh cô. “Tôi cũng rất vui gặp cô,” anh nhẹ nhàng chế giễu.

Cô không trả lời, chỉ muốn tổng khứ anh ta giống như cô đã từng làm với đám phóng viên khác, thậm chí mong là mình chưa từng bốc đồng viết cái bài đả kích đó trên một tạp chí nổi tiếng như thế. Việc đó chỉ khiến cô sôi máu hơn khi đọc những bài ca tụng ngôi sao Rod Bartlett, rằng anh ta đẹp trai ra sao, anh hùng mã thượng thế nào, trong khi thực chất cô biết rõ anh ta là hạng người nào. Một kẻ ích kỷ, tự cao tự đại, chẳng nghĩ được điều gì cho ai ngoài bản thân và chuyện thăng tiến của anh ta. Ba năm trong nghề, chuyện được nhắc đến nhiều nhất, là việc anh ta quan hệ một phụ nữ hơn anh ta những 10 tuổi. Cho đến khi trở thành người tình của Veronica King, anh ta chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt; nhưng sau khi chuyển tới ở với cô ta, anh ta bỗng chốc trở thành ngôi sao. Và con đường đến đó có phải dẫm đạp hay làm tổn thương ai cũng chẳng làm anh ta quan tâm. Năm nay anh ta cũng đến tuổi 30, với 10 năm là người của công chúng - Nhưng

thậm chí Keilly chẳng thể ép mình xem được dù chỉ là một một trong số khoảng 20 phim mà anh ta đã diễn trong suốt thời gian này. Cô không hề hứng thú với Rod Bartlett, với cả cái cách mà mọi người nghĩ anh ta tuyệt vời như thế nào, còn các fan hâm mộ nữ của anh ta dường như phát cuồng khi phát hiện ra trong bộ phim mới nhất của mình, anh ta hoàn toàn khỏa thân trong nhiều phút. Bộ phim vẫn đang trình chiếu liên tục ở các rạp trong vòng sáu tháng kể từ khi công chiếu, phá vỡ cả những kỷ lục về số vé bán ra.

“Việc tôi từ chối bàn thêm về chuyện đó không làm ông phật ý chứ, ông Richards_”

“Rick,” anh chỉnh lại bằng một giọng êm ái quyến rũ mượt mà. “Tôi thích được gọi là Rick.”

Cô bực bội lườm anh. “Tốt thôi, tôi từ chối nói về Rod Bartlett đơn giản chỉ là vì tôi chẳng có gì nói thêm nữa cả”

“Có lẽ là không,” anh cười lục khục trong cổ họng. “Giọng điệu trong thư cô thật khá là mạnh mẽ. Cô có ý gì khi nêu sự thật là Rod Barlett đã không hề quay trở quê nhà trong suốt 12 năm? À vâng,” miệng anh nhếch lên đầy hài hước “ ‘Đó có lẽ là do ông Bartlett quá xấu hổ để chứng cái bản mặt mình - hay bất cứ phần nào trên cơ thể ông ta vốn đã rất quen thuộc với khán giả xem truyền hình.’ Tôi không nói sai chứ?” anh hỏi với vẻ khá đăm chiêu.

Má cô nóng bừng bởi những câu trích dẫn hoàn-toàn-chuẩn-xác của anh từ lá thư cô. Cô đã viết nó với lời lẽ khinh miệt, với mong ước nhỏ nhoi là lá thư sẽ tạo ra một sự xáo động nào đó. Tay phóng viên đầu tiên đến và ra sức phủ dụ cô dành cho tạp chí của hắn một kỳ phỏng vấn, và tiếp theo sau đó là lũ lượt tất cả bọn họ đã tới đây moi móc một vụ scandal về những điều chưa-được-khám-phá trong quá khứ của Rod Bartlett. Keilly đã không nói với họ bất cứ thứ gì, và với Rick Richards cũng không là ngoại lệ. Giờ đây, cô chỉ muốn quên đi rằng cô đã từng viết cái bức thư chết tiệt đó.

“Không phải là cô cũng quen, phải không Keilly?”

“Tôi quen với cái gì?” cô nhăn mặt nói.

“Rằng cô không quen với thân thể của Rod Bartlett ấy?”

“Sao ông dám!” cô tức giận nói. “Tôi thậm chí còn chưa bao giờ gặp gã đó!”

“Ý tôi là về những thước phim mà anh ta đã đóng kìa,” anh chế giễu.

Miệng cô nhếch lên đầy nhạo báng. “Tôi không hề có mong muốn chiêm ngưỡng Rod Bartlett dù ở trên màn ảnh hay ở bất kỳ đâu. Anh ta không hấp dẫn tôi tới vậy.”

Rick gật gù: “Vậy tại sao cô lại bảo là anh ta đáng xấu hổ? Có phải anh ta đã có vợ và 10 đứa con đang được giấu diếm ở đâu đó chẳng?” anh giễu cợt.

“Đừng có điên khùng thế!” cô cau kính đáp.

“Vậy bí mật lớn là gì đây?”

“Chả có gì cả!” cô gần như hét lên. “Tôi chỉ không đồng ý với những lời ca tụng rằng Rod Bartlett có sự gợi cảm của Rudolph Valentino, nét bảnh bao của cả Paul Newman, Steve McQueen, và Robert Redford cùng gói gọn trong một vẻ ngoài năng động! Tôi có quyền có ý kiến riêng của mình, ông Richards.”

Anh gờ tay để ngăn cô nói tiếp. “Tôi không phủ nhận điều đó. Chỉ là theo cảm nhận của tôi và rõ ràng là của một số người khác, lá thư đó cứ như là một cuộc công kích cá nhân. Vài điểm ở đây có tính chất hoàn toàn riêng tư.”

Cô lại cảm thấy mặt mình nóng ran lên, và cô cảm thấy nhẹ nhõm vì họ đã tới gần khách sạn cô đang sống với dì và dựng mình. “Tôi đã nói với ông, ông - à... Rick” cô sửa lại khi nhìn thấy anh nhướn mày. “là tôi chưa bao giờ gặp người đàn ông đó.”

“Đúng thế” anh mỉm cười. “So với anh ta, cô trông còn trẻ quá.”

Cô giận đến cứng người. “Anh ta khoái phụ nữ nhiều tuổi, tôi hiểu đó.”

“Ý cô là Veronica King?” người đàn ông bên cạnh cô cất tiếng nhẹ nhàng, vẻ mặt anh thật khó đoán trong cái khung cảnh chập choạng của buổi hoàng hôn.

“Tất nhiên,” cô cắt ngang thô bạo. “Mọi người dường như đã quên, 6 năm sau đó khi họ sống cùng nhau, người đàn bà đó trở nên thật thống khổ khi bị những cô nhân tình khác của anh ta dèm pha rằng bà là bà ấy chết vì tai nạn máy bay còn hơn phải chịu cảnh bề bồng khi anh ta quay lưng cùng ai đó có thể mang lại cho anh nhiều hơn bà ấy.”

“Cô có vẻ nắm rõ về những việc đã xảy ra quá nhỉ?”

“Lúc đó, nhiều tờ báo cũng nghĩ như thế!”

“Đó cũng là những tờ ngày nay đều đang tâng bốc anh ta phải không?”

Cô ném cho anh ta một cái nhìn chán ghét cực độ, ghét cái cách anh bề cong những từ ngữ cô khiến cô bối rối. Cô biết Rod Bartlett ích kỷ như thế nào, cô chẳng cần bất cứ tờ báo bảo cô rằng anh ta thế này thế nọ. “Tôi phải đi vào trong và tắm lại, ông Richards,” cô lạnh nhạt. “Nếu ông không phiền tôi...” Nhưng bàn tay anh ta đã giữ cánh tay cô, ngăn không cho cô trở vào cái nơi ấm áp mà cô coi như là nhà của mình sau cái chết của mẹ cô cách đây 15 năm trước, dì dượng cô đã đón nhận cô vào gia đình nhỏ bé của họ mà không chút băn khoăn, và con gái họ, hơn cô sáu tuổi, đã trở thành một người chị gái mà cô chưa bao giờ có.

“Cô dùng bữa tối với tôi nhé,” giọng anh khàn khàn mời mọc.

Mắt cô thăm lại đầy bối rối. “Tôi luôn ăn tối với dì dượng mình,” cô từ chối.

“Có thể dành một ngoại lệ cho tối nay không?”

Cô thấy như mình đang chết đuối trong sự ấm áp của đôi mắt màu xanh ấy, dường như cô đang bị sự quyến rũ của anh mê hoặc áp đảo, buộc cô phải chấp nhận lời mời. “Tôi... tôi nghĩ là tôi có thể,” cô nghe thấy chính mình đang nói. “Với điều kiện là anh không được nói về Rod Bartlett trong buổi tối này” cô kiên quyết cảnh báo.

Nụ cười toe toét của anh đột nhiên làm anh trẻ ra cả nhiều tuổi.

“Tôi hứa là tôi sẽ không trích dẫn bất cứ câu nào cô nói về anh ta.”

“Chắc chứ?” cô chớp mắt, tin tưởng anh một cách lạ lùng, điều mà chắc chắn cô sẽ không làm nếu như đó là bất kỳ tay phóng viên nào khác.

“Đảm bảo đấy,” anh gật đầu. “Bây giờ, cô muốn ăn ở khách sạn này hay ở một nhà hàng khác gần đây?”

Đôi mắt của Keilly mở lớn. “Anh nói anh đang ở trong khách sạn này sao?”

“Tất nhiên,” anh giễu cợt. “Cô nghĩ rằng dì cô có thể chỉ chỗ của cô cho bất kì ai sao?” Anh cười, trông càng quyến rũ với vẻ thật tự mãn, trông anh thật giống với những tên cướp biển xa xưa, hàm râu quanh cằm quyến rũ với cái vẻ ngang tàng, kiêu rêu quai nón thế này thật hợp với anh.

Cô giật nẩy mình khi bắt gặp mình đang mơ tưởng sẽ thế nào nếu đang được hôn bởi một người có hàm râu quai nón. Cô đã đồng ý đi ăn tối cùng anh ta, không gì khác nữa. Và tốt hơn hết là họ nên ăn trong khách sạn này.

“Chết nhất,” Rick thì thầm khi nghe cô nói về quyết định của mình, hơi ấm của anh phả vào tai cô. “Và tôi nghe nói hôn một người có râu quai nón sẽ không nhột tí nào cả đâu.”

Cô giật bắn mình lùi ra xa, cảm giác như đang phải bồng, nhìn lại anh với cặp mắt mở lớn.

“Cô khá là dễ đoán”, ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua mí mắt cô, “Tôi gần như có thể đọc được hầu hết những suy nghĩ của cô”.

“Miễn không phải là tất cả suy nghĩ của tôi”, cô gắt lên. “Tôi sẽ gặp anh ở phòng ăn trong một giờ nữa - ơ - Rick.”

“Tôi sẽ đợi, Keilly”, anh nhẹ nhàng nói thêm, mắt nhìn theo đến khi cô khuất sau khu quầy chính treo biển “Khu vực riêng”.

Keilly cảm nhận được cái nhìn chăm chăm của anh ta chiếu vào mình, thậm chí ước giá như cô dừng quá nhanh nhẩu đồng ý dùng bữa ăn tối với anh ta như thế, sao cô lại không từ chối thẳng thừng anh ta như cô đã

từng làm với những tay phóng viên khác. Cô thậm chí còn không biết gì về anh ta ngoài cái tên Rick, rằng anh ta hiện đang lưu lại tại khách sạn và anh cực kỳ có hứng thú với cái việc cô cảm ghét Rod Bartlett đến như thế nào. Phần sau cuối đó là điều đang quấy quả cô nhất. Đường như mọi phóng viên đều có tính tò mò thiên bẩm, khả năng bám riết dai dẳng cho tới khi đạt được cái mà họ mong muốn. Và nếu như Rick Richards thành công ở lần này thì anh ta sẽ làm tổn thương rất nhiều người. Chết tiệt cho cái tính bốc đồng đã thúc cô đặt bút viết cái bức thư đó và thu hút đủ mọi chú ý vào chính cô và Selchurch!

Cô cố gắng che khuất vẻ buồn phiền khi cô đi ngang qua nhà bếp thăm dì và âu yếm hôn bà. “Mùi vị của bữa tối thật tuyệt vời,” cô hít hà mùi vị của thức ăn đang tràn ngập khắp căn phòng.

Dì cô mỉm cười, bà là người nhỏ bé, tròn trĩnh, rất tâm đắc với việc điều hành một khách sạn tương đối lớn ở thị trấn nhỏ bé phía bắc giáp biển này, và đã xây dựng được tiếng tăm cũng như có được lượng khách ổn định trong suốt 25 năm nay. “Ông Richards rốt cuộc có tìm được cháu không vậy?”

Ánh mắt Keilly đột nhiên trở nên tránh né, cô chưa muốn nói tiết lộ rằng anh ta lại là một tay phóng viên khác đang săn tin để viết bài. Họ đã chịu đủ phiền phức với đám đó cả tháng rồi và cô biết dì cô lại lo lắng thế nào khi biết điều đó. “Vâng, anh ta đã gặp cháu,” cô nhẹ giọng thông báo thêm. “Thực ra thì cháu đã hẹn ăn tối với anh ấy”, cô nói thêm.

“Ở đây à?”

“Vâng,” cô gật đầu. “Cháu sẽ là một thực khách của dì tối nay đấy,” cô trêu bà.

Dì Sylvie hòa vào cười góp cùng cô, mặc dù bà vẫn nhận ra vẻ lúng túng của cô. “Anh ta là bạn cháu hả? Dì không nhớ nổi là cháu đã kể về anh chàng này lúc nào.”

Trong một giây, cô đã định đùa bà tiếp với cái ý tưởng chấp nhận anh ta là bạn, và sau đó cô lập tức gạt ngay ý tưởng đó. Cô cần phải biết rõ mục đích của Rick Richards trong chuyến đi này, dù cô không nghĩ là anh ta sẽ tiết lộ ra. “Anh ta lại là một phóng viên khác,” cô nói với một tiếng thở dài.

“Trời ạ,” bà thốt lên một cách phiền muộn. “Vậy mà chàng trai đó lại dễ mền quá chừng.”

Ý tưởng Rick đã bao giờ được xem là “một anh chàng dễ mền” thật đủ để gây cười, nhưng định kiến của dì cô cho rằng sự dễ mền và cái nghề làm báo chẳng thể đi cùng với nhau làm cô chết ngắt vì buồn cười. Keilly bắt đầu khúc khích và cuối cùng không nhịn được nữa, cô cười phá lên.

“Gi vậy, cháu yêu?” dì cô nhìn cô bối rối.

Cô cố nén cười. “Nghề phóng viên không phải là một bệnh truyền nhiễm, dì Sylvie. Anh chàng tội nghiệp đó chẳng thể cải thiện thêm cái nghề của anh ta được.”

Dì cô trông vẫn có vẻ không tán thành. “Vài kẻ xuống đây lẽ ra nên cư xử khá hơn mới phải,” bà quả trách. “Nhớ lại những câu mà chúng đã hỏi dì và dượng Bill coi,” bà nói với vẻ bị xúc phạm. “Dì chắc là bọn chúng mong chờ rằng chỉ ít thì cháu đã có con với tên diễn viên đó.”

“Dì Sylvie!” cô thốt lên kinh ngạc, không nhận ra rằng những tay phóng viên đã làm phiền tới những người trong gia đình mình như thế nào.

Bà nhún vai. “Đó là điều mà đa số họ ngầm ám chỉ. Dì hy vọng là cái ông Richards này sẽ không có những hành động xúc phạm như thế,” bà cau mày.

Keilly lắc đầu. “Cháu đã nói với anh ta cháu chưa bao giờ gặp Rod Bartlett. Cháu chắc rằng anh ta tin cháu.” Cô cầm chiếc túi đi biển lên. “Cháu nên đi thôi, cần phải rửa sạch muối và cát trên người cháu đã.”

“Gặp lại cưng sau nhé,” bà nói và quay trở lại với công việc bếp núc của mình.

Keilly biết chính xác thứ scandal nào mà những tay phóng viên đang mong chờ, nhưng điều mà cô không lường được đó là họ đã đi quá xa trong việc quấy rối dì dượng cô với những câu hỏi của mình. Cô định sẽ tiết lộ vừa đủ với Rick Richards để anh ta rời khỏi Selchurch. Dù gì cô cũng chẳng có tin gì nhiều nhận hơn để nói với anh.

Khi cô đi xuống nhà một tiếng sau đó, anh ta đang đợi cô ở quầy bar, anh không chú ý đến cô ngay vì đang trò chuyện sôi nổi với dượng cô sau quầy, Rick thoải mái tựa người ở một chiếc ghế ở bar. Chiếc áo lông

cừu đã được thay thế bằng một áo jacket nâu khoác bên ngoài chiếc áo sơ mi màu kem, lộ rõ những cuộn cơ khoẻ khoắn ở vai và ngực. Quần kem được may đo riêng, tiếp màu chiếc áo lúc này chỉ gài nút hững hờ, kiểu dáng và đường may dường như càng nhấn thêm vẻ khỏe mạnh của đôi chân dài. Tóc anh ngắn và ẩm ướt, trông như anh cũng tranh thủ cả giờ qua để tắm tấp nập như cô.

Dượng cô trước khi quay đi phục vụ những vị khách mới vào quầy bar đã nói điều gì đó khiến anh ta mỉm cười. Rick quay người, mắt anh mở lớn khi thấy Keilly đang đứng ở bậc cửa, đôi mắt xanh chợt thắm lại ầm ập khi anh ngắm nhìn cô, làm cô mừng khắp người vì đã không uống công sửa soạn mái tóc và váy áo của mình. Thật Cô không thể nhớ nổi cái cảm giác ầm ập có được sự ngưỡng mộ một người đàn ông là khi nào.

Mái tóc của cô giờ đã đen mượt trở lại, được sấy khô và uốn lọn xoã trên vai, cô trang điểm nhẹ nhàng và tinh tế, phấn nhũ xanh trên đôi mắt xám đen, gò má cao được phủ lớp phấn hồng, môi cô bóng lên với lớp son màu cam sẫm. Chiếc đầm của cô dài tới gối, được dệt bởi những sọc đen và bạc xen kẽ nhau, thắt lưng đen bó chặt bờ eo hẹp, đôi giày cao gót màu đen càng làm tăng vẻ tao nhã ở cô.

Cô có thể thấy công sức chăm chút của mình đáng giá như thế nào khi Rick đứng dậy và từ từ tiến lại phía cô. “Tôi gần như không nhận ra cô đấy,” anh khàn giọng thừa nhận khi chỉ còn đứng cách cô vài inches. “Tôi muốn nói là trông cô thật tuyệt vời.”

Keilly nhìn anh ta bên lên, cảm thấy mình thật nhỏ bé và yếu đuối trước dáng vẻ của anh. Anh hoàn toàn khác biệt với những người đàn ông khác ở đây, trước hết là khách sạn này chủ yếu phục vụ cho các gia đình. Cũng đã rất lâu rồi kể từ khi cô được tháp tùng bởi một người đàn ông cực kỳ hấp dẫn đến như vậy, và giờ cô thì cô lại càng lúng túng và hối tiếc hơn vì đã nhận lời ăn tối với anh ta.

Dường như anh nhận ra ý định tháo lui của cô nên cầm tay cô nhẹ nhàng khoác vào tay anh, nơi anh chạm vào làm cô như bỏng rát. “Chúng ta tới phòng ăn đi nào.”

“Còn ly rượu uống dở của anh?” giọng cô khàn lại.

Anh nhún vai. “Chúng ta sẽ gọi rượu tiếp trong bữa tối,” anh nói.

Keilly tự cho phép mình thư giãn trong cái khung cảnh thân mật của phòng ăn nhỏ mà họ đã sử dụng trong suốt những tháng đông, mỉm cười với cô phục vụ trẻ khi cô ta tới đặt món của họ, nụ cười cô tan đi khi nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Brenda đang dán chặt vào Rick.

Anh nhìn một lượt menu. “Cô có gợi ý gì không?” dường như anh không nhận biết được sự ngưỡng mộ của một cô gái khác dành cho mình.

Quả là một phẩm chất đáng lo ngại, anh có thể khiến cho một phụ nữ nghĩ mình như thể là người quan trọng nhất đối với anh, và điều đó làm cho Keilly trở nên thiếu tự nhiên. “Món nào cũng ngon,” cô cụt lủn. “Di tôi phụ trách tất cả việc bếp núc, và bà ấy là đầu bếp tuyệt vời.”

Họ cùng gọi món vịt. “Tối nay có vẻ không bận rộn lắm nhỉ,” Rick nhìn những chiếc bàn trống xung quanh và nhận xét một cách băng quơ.

Cô nhún vai. “Vì bây giờ không phải mùa du lịch, chúng tôi không bao giờ bận rộn vào tháng 10. Thực tế, lúc này thì anh là vị khách duy nhất đấy. Mặc dù chúng tôi phục vụ đồ ăn cho tất cả thực khách đến đây.” Cô nhìn quanh căn phòng ăn trống trải. “Mọi người ở Selchurch đều thích ăn ở nhà hơn khi mùa đông tới, nó dường như đã thành một quy luật rồi.” Cô nhắc chiếc ly vodka pha chanh mà anh đã gọi cho mình lên, nhấp nháp một cách chậm rãi, nhìn bất cứ nơi nào ngoại trừ cái chỗ người đàn ông quyền rũ đang ngồi ở phía đối diện. “Anh ở lại đây trong bao lâu?” cô hỏi một cách tự nhiên.

“Thời gian này sao?” Anh thoải mái tựa người vào ghế. “Chỉ tối nay thôi. Nhưng có thể tôi sẽ quay lại,” giọng anh khàn lại, đôi mắt như uống lấy vẻ kiều diễm của khuôn mặt cô, và buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh ta đang tán tỉnh cô, cô biết điều đó, bằng lời nói không phải là từ những va chạm. Mà cần gì phải đụng chạm chứ, khi mà cái nhìn ầm ập đó cũng đã là cả một sự ve vuốt đáng yêu rồi. Nhưng anh ta chỉ ở lại đây một đêm thôi, và bất chấp những điều anh đã nói, cô ngờ rằng anh ta thậm chí chưa từng nghĩ là sẽ quay lại nơi đây. Với sự tinh tế và thành thạo của mình, anh ta thích hợp ở London hơn cái thị trấn nhỏ

phía bắc này, và khi quay trở lại nơi đó, anh ta chắc chắn sẽ quên tất cả về Keilly Grant, người phụ nữ đã đẩy lên một vụ om sòm nho nhỏ vì cô dám chỉ trích Rod Bartlett, đứa con yêu của giới phim trường.

Cô đợi cho đến khi bữa ăn của họ được phục vụ rồi mới tiếp tục câu chuyện, giọng của cô trở nên gay gắt khi cô bắt gặp nụ cười làm mặt mẫn Brenda mà anh đang trao tặng cho cô. “Anh đang làm việc cho tờ báo nào thế?”

“Gi cơ? Ồ, tôi là phóng viên tự do,” anh đáp. “Tôi viết bài và sau đó bán cho các tạp chí,” anh giải thích thêm.

“Bất cứ đề tài gì làm công chúng thu hút,” cô nhạo báng.

“Ngay lúc này thì chính là cô,” Rick dài giọng. “Cô chính là cái mà người ta thấy hiếu kỳ, cô gái nhỏ ạ.”

Miệng cô nhếch lên. “Bởi tình cờ tôi không thể đồng ý quan điểm cho rằng anh ta tuyệt vời sao!” cô nói một cách khinh miệt.

Rick lắc đầu. “Bởi vì cô đã công khai nói ra điều đó”

“Thế ra điều đó là bị cấm kị sao?” cô cao giọng chế giễu.

“Hiển nhiên là không,” anh lơ đãng nói, nhấp một ngụm rượu, hỏi ý kiến cô về loại rượu mà anh lựa chọn, điều mà không phải gã đàn ông nào cũng làm. Keilly không thể chịu đựng sự áp đặt và mặc dù Rick trông đúng thật như thế nhưng ở anh vẫn không thiếu sự ân cần. “Duy nhất mỗi lá thư của cô là đi ngược với bài báo của họ. Cô nên thấy phải có hàng đồng thư đòi treo cổ cô nơi cành cây gần nhất kể từ khi thư của cô đăng lên tạp chí,” anh chế giễu.

“Và tất cả họ đều là phụ nữ,” Keilly thốt lên đầy khinh bỉ.

“Không hẳn vậy,” anh nhẹ nhàng bác bỏ. “Rod Bartlett thực sự thu hút cả hai giới.”

“Đàn ông mong muốn mình được như anh ta,” miệng cô mím lại với một sự chán ghét.

Đôi mắt màu xanh của Rick nheo lại với vẻ khó hiểu. “Có phải thực sự là anh ta đã gây ra điều gì đó với cô phải không?”

Cô đỏ mặt. “Đừng nói với tôi là anh cũng nghĩ rằng anh ta tuyệt vời đấy nhé!”

Anh trông phân vân, cảm xúc đó thật không hợp với một người quyết đoán như anh. “Cô đã xem bộ phim *Beginning Again* chưa?” anh hỏi về bộ phim mới nhất của Rod Bartlett.

“Tất nhiên là chưa”, cô cau kinh. “Nhưng anh hiển nhiên là đã xem rồi,” cô nhìn anh cáo buộc.

“Đó là một bộ phim hay và tinh tế -”

“Với Rod Bartlett thì không gì có thể coi là tuyệt vời và tinh tế cả,” cô ngắt ngang nóng nảy lời anh, và ngay lập tức thấy hối hận vì cái nhìn xét đoán anh. Cô cần phải nhớ dù thoải mái và quyến rũ đến đâu, thì Rick vẫn là một phóng viên, và mọi tay phóng viên đều dễ dàng đánh mất đạo đức của mình nếu chúng đánh hơi thấy một điều hay ho nào đó. Rick chỉ hứa sẽ không trích dẫn lời lá thư của cô, nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ không viết về chúng. “Một bộ phim hay và tinh tế sẽ không có những màn thoát ý như vậy.” Cô nói một cách khó chịu.

“Làm sao mà cô biết điều đó nếu như cô chưa từng xem qua?” Cô đỏ mặt với câu hỏi của anh, đồ ăn trên đĩa của cô mới chỉ với đi một nửa khi Brenda quay trở lại để dọn dẹp, ngược lại, Rick thì hình như rất ngon miệng và đĩa thức ăn của anh đã sạch trơn. “Tôi nghĩ anh đã nói là chúng ta sẽ không đề cập tới Rod Bartlett trong buổi tối nay mà,” cô nhắc nhở anh.

“Tôi cũng không định thế,” cô đọc thấy lời hứa chắc chắn trong cái nhìn kiên định của anh. “Không phải là trong suốt cả buổi tối này. Nhưng tôi phân vân muốn biết phản ứng thế nào sẽ thế nào khi anh ta quay trở lại nơi này?”

Keilly kinh ngạc nhìn anh, không thể nào, chắc là cô đã nghe nhầm. “Tôi - Anh nói rằng anh ta sẽ quay trở lại Selchurch sao?” cô lắp bắp.

“Đó là theo những gì tôi nghe được về anh ta,” Rick gật đầu. “Tôi có một người bạn làm ở tạp chí mà cô đã gửi bài - Jeanie. Tôi nghĩ là cô đã gặp cô ấy, phải không?”

Cô gật đầu, trong đầu cô hiện lên hình ảnh người phụ nữ cao tóc vàng đã tới từ toà soạn để phỏng vấn cô. Cô hẳn không biết là có bao nhiêu ‘tình bạn’ giữa người phụ nữ đẹp kia và Rick, và sau đó cô tự sỉ vả mình về cái cảm giác kỳ cục gần như là ghen tuông của cô. Sau đêm nay, cô sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh ta nữa, và một bữa tối bình thường giữa hai người chắc chắn sẽ không cho phép cô quyền ghen tuông với những người đàn bà khác trong cuộc đời anh ta.

“Cô ta là người thực hiện phỏng vấn Bartlett và viết bài ca tụng đó,” Rick tiếp tục. “Hình như anh ta có nói phong phanh rằng sẽ nghỉ ngơi trong một thời gian. Anh ta đã làm việc không ngừng nghỉ trong 5 năm, cô biết điều đó mà.”

“Điều đó là chắc rồi,” Keilly nhạo báng. “Nhưng nó cũng đâu ngăn anh ta chơi bởi được, đúng không?”

Rick nhún vai. “Một người đàn ông cần đôi chút giải trí nào đó -”

“Đàn bà cũng thế,” cô ngắt ngang.

“Và chẳng ai tổn thương ai, đúng không,” anh nhún vai.

Keilly kình ngạc. “Anh thực sự nghĩ thế hả?” Cô chậm rãi hỏi.

“Keilly -”

“Phải không?” cô buộc anh trả lời, hết kiên nhẫn kiểu giọng lý lẽ của anh.

Anh thở dài, tỏ ra bực bội. “Nếu một người đàn ông và một người đàn bà muốn ngủ với nhau, vì bất kỳ lý do nào, sự thỏa mãn, vui vẻ thoải mái cùng nhau, hay yêu thương, thì đó chỉ là chuyện của riêng họ.”

“Vậy nếu chỉ có một người yêu đơn phương thì sao?” Đôi mắt xám của cô hằn lên vẻ giận dữ, cả hai chẳng ai thèm đụng đến khay tráng miệng mới được đưa lên vài phút trước đó.

Miệng của anh cứng lại. “Keilly-”

Cô đặt tay lên đầu gối khi anh vươn tay qua bàn định nắm lấy tay cô. “Anh vừa nói với tôi về việc Rod Bartlett sẽ quay lại đây,” cô gọi lại chủ đề họ đã bỏ qua một cách khó nhọc.

Rick nhún vai quay lại chủ đề này, nhìn cô như muốn chọc tức. “Anh ta có hé với Jeanie rằng anh ta đang suy nghĩ về điều đó.”

“Khi nào?”

“Anh ta chỉ đang nghĩ về điều đó thôi, Keilly,” anh thở dài.

“Thay vì vậy có lẽ anh ta sẽ quyết định tới Bahamas,” cô miệt thị.

Rick lắc đầu. “Anh ta không thích cái khí hậu nhiệt đới nóng bỏng đó, ” miệng anh mím lại lắng nghe ngọn gió bão bùng đang thổi ngoài bãi biển. “Ở đây có lẽ lại hợp với anh ta hơn nhiều đấy.”

“Anh ta sẽ chẳng tìm được một cô nàng xinh đẹp trong bộ bikini lướt lờ ở đây đâu!”

Anh mỉm cười. “Anh ta sẽ tìm thấy thôi, ” anh đùa. “Và quả là cô ấy đẹp tuyệt.”

Keilly đỏ mặt trước lời tán tỉnh lộ liễu, dù lúc này suy nghĩ của cô thật không hướng về phía anh. Việc anh chàng diễn viên kia tới Selchurch sẽ là một thảm họa! Có lẽ đó chỉ là ý nghĩ nhất thời, rồi anh ta sẽ nhanh chóng quên thôi? Suy cho cùng, anh ta cũng đã không trở lại đây đã 12 năm, vậy tại sao bây giờ lại đột ngột quyết định quay lại? Cũng có thể anh ta chỉ nói vậy, anh ta thích được xem như là người không quên gốc rễ của mình. Tuy nhiên, sự lo lắng vẫn cứ bám lấy cô. Nếu anh ta đến đây -

“Sao tôi lại có cảm giác mình là người thừa vậy nhỉ?” Rick cố tình dài giọng.

Anh trông có vẻ đang cẩu lăm khi cô chìm vào suy tư và dường như quên mất sự có mặt của anh. Cô có thể hiểu tại sao như vậy. Anh quá hấp dẫn, quá chu đáo và khó mà quên được việc mình bị bỏ lơ.

Cô khẽ cười, tạm quên đi anh chàng diễn viên kia, quên đi những thứ lộn xộn mà anh có thể gây ra khi quay trở lại dù chỉ với một chuyến viếng thăm ngắn ngủi, để tập trung vào người đàn ông đang đi cùng, tận hưởng thời gian ít ỏi bên anh. Anh sẽ rời đi vào sáng mai và cô sẽ không bao giờ gặp lại. “Anh không phải lúc nào cũng là kẻ thừa thãi đâu”, cô nói nhỏ, nhìn anh qua đôi lông mi đang sụp xuống. “Không nếu là tôi đi chẳng nữa.” Cô ngồi lại vì cô phục vụ bàn dọn dẹp những chiếc đĩa của họ. “Hay cả với Brenda nữa,” cô thêm vào khi nhìn thấy Brenda đang nhìn anh đầy khao khát. “Chúng tôi không có nhiều đàn ông hấp dẫn ở đây và - ” cô ngừng lại khi chợt nhận ra điều mình đang nói, và tự nguyên rủa mình vì nhận ra mặt cô đỏ bừng chẳng khác nào một học sinh.

Đôi mắt Rick đầy ắp nụ cười. “Tiếp đi chứ,” anh dài giọng. “Cô đang dừng lại ở phần ‘người đàn ông quyền rũ’.... ”

“Những người đàn ông,” cô sửa lại, thở dài vì cô không thể níu giữ nổi cái cười của mình lâu hơn nữa, mắt cô bắt gặp nét cười trong mắt anh. “Anh chắc chưa đến, 30 hay 32 - ”

“31,” anh đáp.

“Vậy thì anh không thể ở vào cái tuổi đó mà lại không nhận thức sức hút của mình được,” cô xua tay. “hay cái cách mà phụ nữ phản ứng với anh.” Bản thân cô còn phải ngạc nhiên về chính mình, đã bao giờ cô cho phép mình buông những lời tán tỉnh, cợt nhả với những người xa lạ đâu, thậm chí cô còn chưa bao giờ có một cuộc nói chuyện như thế này. Rick dường như không quan tâm tới tất cả những điều đó, mà chấp nhận như một điều hiển nhiên.

Anh đang cúi về phía trước, tay anh cầm bàn tay đang túm chặt lấy chiếc khăn trải bàn của cô, ngón cái của anh di chuyển đầy khơi gợi trong lòng bàn tay cô. “Vậy phản ứng của cô như thế nào?”

Cô thấy nhột nhạo với cái nhìn chăm chăm của anh, bàn tay cô ngứa ran khắp những nơi anh chạm vào, cảm giác vui sướng lan truyền thân thể cô. “Cũng như Brenda thôi,” cô khàn giọng thừa nhận. “chỉ là tôi che dấu nó tốt hơn cô ấy,” cô nói một cách khô khan.

Rick tiếp tục ngắm cô trong một lúc lâu. “Chúng ta cùng đi dạo nhé,” anh đột nhiên yêu cầu.

Cô giật mình nhìn anh. “Ngoài kia hình như gió đang mạnh hơn lên.” Tiếng gió hú quanh khu nhà, và dường như mỗi lúc lại mạnh hơn một chút.

“Nó hoang dã, cũng như cô vậy,” anh nhìn cô chăm chú và đứng lên, bàn tay cô vẫn còn nằm trong tay anh khi anh kéo cô về phía mình. “Khi nhìn thấy cô trên bãi biển, anh có thể thấy là em thuộc về nơi này-”

“Tôi sinh ra ở đây-”

“Tôi không nói về điều đó,” Rick nói nhẹ. “Cô thực sự thuộc về nơi đây, trong cái không gian này làm bạn với biển và gió.” Tay anh ôm lấy khuôn mặt cô mắt anh chăm chú nhìn vào mắt cô. “Mắt em gợi cho tôi nhớ tới biển vào những ngày này,” anh thì thầm, dường như anh đang uống lấy hình bóng cô khắc vào tâm trí. “Đôi mắt thật sâu và thật sâu, đủ để làm cho linh hồn của một người đàn ông lạc lối.”

“Rick - ” Cô lùi xa anh khi cánh cửa phòng ăn thình lình mở ra sau lưng họ, Brenda chợt ngừng khi bắt gặp họ đứng sát bên nhau. Mặt Keilly càng đỏ bừng hơn, vì biết rằng chỉ ngày mai thôi, toàn thị trấn sẽ kháo nhau rằng cô đã hôn một trong những vị khách trọ ngay trong phòng ăn. Kể cả dù cho cô và Rick chưa thật hôn nhau đi chẳng nữa, thì cả ba người bọn họ đều biết rằng chuyện đó cũng sẽ xảy ra nếu Brenda chỉ chậm vài giây nữa thôi. “Chúng tôi xong rồi, cảm ơn cô, Brenda,” giọng của sắc lại khi cô rời khỏi phòng ăn, cảm thấy hơn là nhìn thấy Rick đang ở kế bên mình.

“Tôi rất tiếc,” anh nhẹ nhàng nói sau vài giây im lặng.

Cô đi được nửa đường tới khu tiếp tân, quay lại nhìn anh. “Vì điều gì?”

Anh nhún vai. “Phòng ăn trong khách sạn của dì dường cô thật không phải là một nơi lý tưởng để tôi buông lời tán tỉnh cô,” anh tự giễu. “Tôi xin lỗi đã làm cô khó xử.”

“Không đâu,” cô đột ngột quay lại. “Cảm ơn vì bữa tối, ông Richards,” cô chìa tay ra. “Tôi hy vọng ông thấy hài lòng khi ở lại đây.”

Anh nhìn xuống bàn tay cô đang chìa về phía mình, lơ đi cái mong muốn của cô về một lời từ biệt, nắm lấy nó trong bàn tay trái của mình và kéo cô tới bên cạnh mình. “Tôi nhớ là đã đề nghị cùng đi dạo mà,” anh thì thầm nhắc nhở.

“Trời đang nổi gió và lạnh nữa-”

“Cô thích thời tiết này mà,” anh lặp lại. “Tôi đánh cuộc là cô rất thích. Tôi có thể hình dung được lúc cô đi bộ dọc theo bờ biển lúc ban đêm, thách thức với biển và cả gió mưa nữa.”

Keilly ngạc nhiên nhìn anh chằm chặp. Chưa ai từng nhận ra điều đó, sự thách thức của cô với biển, những khi cô bơi vào những đêm mùa đông. Cả gia đình lẫn bạn bè đơn giản chỉ nghĩ rằng cô gàn dở, không ai trong số họ nhận ra cảm giác của cô. Vậy mà chỉ trong vài giờ, Rick lại đoán ra điều đó..

“Tôi sẽ đi lấy áo khoác,” cô lặng lẽ nói với anh.

Anh gạt đầu, mắt anh màu xanh ngọc bích dường như ánh sáng lên với. “Tôi cũng sẽ đi lấy áo của mình”

Khi cô quay lại với chiếc áo khoác len dày anh đã đứng đợi ở bên ngoài, thắt chặt chiếc đai lại quanh eo, cô nhìn lên và bắt gặp ánh mắt anh. Trong vài phút xa anh, cô không dám, không muốn nghĩ đến chuyện đang xảy ra, một lần trong đời, cô muốn mình tận hưởng khoảnh khắc ấy, bên cạnh một người hiểu cô hoàn toàn. Anh đưa tay về phía cô và cô đã không ngại ngần mà bước vào vòng tay đó, đầu cô hơi ngả về phía sau, đôi môi hé mở đón nhận nụ hôn của anh, không phải một nụ hôn nhẹ nhàng thăm dò mà chứa đầy sóng đam mê mạnh mẽ như cơn gió đang thổi tung mái tóc cô và hất chúng vào má anh tựa như một lời ve vuốt.

Họ không nói gì khi rời nhau ra, giữa họ lại quay trở về với cái thoả thuận ban đầu là đi dạo trên vịnh, Keilly co người lại bên dưới chiếc áo khoác ấm áp của anh khi cánh tay anh đang vòng ôm chặt đầy chiếm hữu trên vai cô.

Cô thấy ấm áp, an toàn và không còn e dè với người đàn ông bí hiểm này nữa. Bước chân của anh mạnh mẽ và đầy tự tin, đầu anh ngẩng cao trong gió, dường như anh rất thích đương đầu với nắng gió - dù khác với cô, anh tự tin là sẽ dành được chiến thắng.

“Anh nói đúng,” cô phá vỡ sự im lặng giữa họ khi cả hai đứng trên đỉnh của vách đá và nhìn xuống, ngắm cái lớp sóng vỗ ầm vào vành cát. “Nó không gây nhột chút nào” cô e thẹn nói, lớp râu anh mềm mại và không thô ráp như cô đã hình dung.

Rick mỉm cười câu nói e thẹn của cô, dắt tay cô đi dọc trên con đường dốc sáng bừng dưới ánh trăng ra tới tận bờ biển. Không còn có những cơn gió lồng dập vào các vách đá của vịnh, không gian quanh họ đang tĩnh lặng một cách lạ lùng.

Một lần nữa anh lại nâng lấy gương mặt cô, buộc cô đối diện anh, môi cô hé mở chấp nhận sự xâm chiếm của môi anh, cô nhón chân vòng đôi cánh tay qua ôm chặt nơi cổ anh, dựa hẳn vào anh trong lúc vòng tay khỏe khoắn của anh siết chặt lấy thân hình mảnh khảnh của cô đầy chiếm hữu.

Cô thấy mình đứng chênh vênh trên bãi cát trong vòng tay anh trong khi miệng anh đang lướt dọc từ gò má đến cổ của cô, tay cô luồn vào áo sơ mi dưới chiếc áo khoác của anh, đầu cô ngả hẳn ra phía sau khi anh tháo hai chiếc khuy áo trên cùng, phô bày đường ngực cong tròn trịa bên dưới chiếc áo lót ren đen, môi anh di chuyển khắp vòm ngực cô trước khi trở chiếm lấy môi cô.

Lần này nụ hôn anh sâu hơn, và thêm khát hơn, thật nhẹ nhàng, anh đưa lưỡi lướt dọc gờ môi cô trước khi tiến sâu hơn vào miệng khi cô rên lên đầu hàng trước khoái cảm trong cô, bắt đầu anh càng cứng áp vào cô làm khuấy động toàn bộ những giác quan cô.

“Chúng ta không thể yêu nhau ở đây!” anh rên lên, ngậm lấy dải tai cô, nhẹ nhàng lướt trên phần tai cong bằng lưỡi anh.

“Phải,” cô đồng ý trong khi tay và môi cô vẫn đang khám phá vùng ngực trần của anh.

“Bãi cát chết tiệt này quá ẩm ướt”, anh nói khe giữa những cái hôn nóng bỏng đặt lên đôi vai trần của cô.

“Đúng thế,” cô lại nói, thở hổn hển khi anh cắn nhẹ phần da nhạy cảm trên người cô, lắng nghe tiếng rên của anh khi chỉ một giây sau lưỡi cô chạm vào núm vú anh, cảm nhận được nó cứng lại dưới sự vuốt ve mơn

trốn của cô.

Anh ném chiếc áo khoác lông cừu và đặt cô nằm xuống, nhẹ nhàng tháo nốt những chiếc nút trên chiếc đầm của cô, giải phóng ngực cô khỏi chiếc áo lót ren để phơi bày cô trọn vẹn dưới cái nhìn đầy khao khát của anh.

Ngay lúc này, giả như bầu trời có đổ ụp xuống thì chẳng ai trong hai người họ thêm quan tâm đến, Keilly cong người lại khi cái miệng ẩm ướt của anh chiếm hữu một bên vú cô, cắn nhẹ vào núm vú khiến cảm giác mê mê chợt dâng trào nhấn chìm lấy cô, hơi nóng tràn vào giữa đùi cô, và càng gia tăng hơn khi bàn tay còn lại của anh chiếm lấy bầu ngực kia, ngón tay anh di chuyển xung quanh nụ hoa cô.

Cả hai đều quên hết cơn bão đang cuộn mình trên biển, đắm chìm trong cơn lốc của riêng mình, môi gấn chặt môi, tay họ không ngừng khám phá tìm kiếm khoái lạc ở những góc ngách của thân thể nhau.

Bàn tay Rick đặt trên đầu gối cô, từ từ đưa dần lên phía đùi cô và dừng lại ở vùng nhạy cảm bên dưới chiếc quần lót bằng ren, Keilly nóng dần lên khi anh chậm rãi vuốt ve ở đó, tay anh di chuyển nơi tâm điểm của cô bên dưới lớp vải ren.

Khi cơn lốc xoáy giữa anh và cô mỗi lúc một mạnh hơn, thì cũng là lúc cơn bão đang vần vũ trên đầu họ cũng chẳng thể nào bỏ lơ được nữa, những hạt mưa lớn bắt đầu tuôn rơi lạnh cóng trên thịt da nóng bỏng, chiếc áo sơ mi của Rick thoáng chốc đã ướt đầm và dính chặt vào lưng khi anh đang nằm che trên cô. Anh rên lên khi bắt đầu phải rời khỏi môi cô, nhanh chóng cài lại các khuy trên chiếc đầm trước khi choàng chiếc áo khoác ấm áp của cô ra bên ngoài.

“Áo khoác của anh-”

“Anh sẽ lấy nó sau,” anh gạt đi, tóc anh ướt sũng và giờ cũng đen thẫm như tóc cô. “Keilly,” bàn tay anh ôm khum lấy khuôn mặt cô, quên đi cơn mưa lớn đang làm cả hai ướt sũng. “Cho dù anh muốn em nhiều như thế nào, thì đây cũng không phải là nơi để anh chiếm lấy em,” mắt anh gấn chặt vào mắt cô. “Yêu nhau trên bãi biển, dò dẫm lộng ngọng trong bóng đêm như thể cả hai ta đang làm điều sai quấy, đây không phải là cái mà anh muốn trong lần đầu của chúng ta.” Anh nghiêng đầu hôn cô chậm chạp, kéo dài nụ hôn của họ. “Sẽ mang có sâm banh và hoa hồng khi chúng ta yêu nhau. Và một cái giường nữa,” anh nói thêm đầy ý nghĩa.

Cô thấy ấm lòng với những lời nói chân thành của anh, dù cơn mưa lúc này đang điên cuồng xối thẳng xuống họ, và làm ướt đầm mọi thứ. Nỗ lực của Rick dưới sức nặng của thời gian, - và dưới cả cơn mưa ngập nước - để khẳng định với cô về cảm xúc của mình khiến cho mọi thứ dường như lại tốt đẹp trở lại.

“Cái giường chỉ là một trong nhiều thứ, Rick,” cô giúp anh mặc lại chiếc áo khoác của mình, dù là đã quá muộn để ngăn anh không bị ướt sũng dưới cơn mưa. “Ồ đó hay trên bãi cát này, cái quan trọng là em sẽ chia sẻ nó với ai kia.”

Anh mỉm cười, mắt anh sáng lên màu xanh ấm áp. “Cô phù thủy biển hoang dã của tôi!” Anh nghiêng người hôn cô một cách dịu dàng, sâu lắng, nấn ná một vài giây trước khi đứng dậy và kéo cô theo. “Ồ đây có cái hang nào để chúng ta có thể đợi cho tới hết mưa không?” Anh nheo mắt nhìn dọc theo bề mặt của vách đá.

“Không có cái hang nào đâu,” cô nắm tay anh và bắt đầu chạy. “Nhưng có một khe đá nhô ra và chúng ta có thể trú dưới đó.”

Họ chạy tới đó chỉ trong vài phút, đứng sát lại gần nhau để tránh cơn mưa.

Khi cơn mưa chuyển từ ào ạt đến rả rích nhẹ nhàng thì cũng là lúc Keilly nhìn nhận lại. Đó là điều không được phép xảy ra, cái cách mà cô đã cư xử thật phóng túng, nhất là lại với một người hoàn toàn xa lạ. Cô cũng từng hẹn hò với vài người, vài người trong số đó cũng thích được tiến xa hơn giới hạn của một nụ hôn tạm biệt mà cô đã đề ra, nhưng bao giờ cô cũng chủ động từ chối vì biết rằng họ chỉ thích đi tìm một cuộc chinh phục mới để khoác lác với bạn bè của mình.

Nhưng Rick lại là người già dặn nhất trong số những người mà cô đã hẹn hò, chắc chắn anh đã qua cái giai đoạn làm kẻ tán tỉnh các cô nàng chỉ để khoe khoang. Và cô tin tưởng anh khi anh nói anh không có ý định

làm tình với cô trên bãi biển, dù rằng anh đã bị không ít khuấy động nhưng anh đã cố gắng kiểm soát nó hoàn toàn, không để cho dục vọng khiến họ làm ra những điều ấu trĩ và thiếu đứng đắn.

“Em sẽ không tới phòng anh đêm nay,” cô thì thầm ngực anh.

“Anh biết.”

“Và anh cũng sẽ không mò sang phòng của em!”

“Không, Keilly,” anh nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt cô trong tay. “Anh đã nói với em, anh sẽ quay lại. Anh thật lòng muốn thế.”

Niềm hạnh phúc dâng lên trong đôi mắt xám của cô. “Khi nào?”

“Anh vẫn chưa chắc chắn được - nhưng anh sẽ quay lại, Keilly,” anh nhấn mạnh khi nhìn thấy đám mây của sự thất vọng phủ lên mặt cô. “Bây giờ anh đã tìm thấy em, anh sẽ không để bất kì người đàn ông nào khác chạm vào em ngoài anh!” Anh siết chặt cô trong vòng tay mình. “Mọi cuồng nhiệt và đam mê của em sẽ chỉ dành cho anh thôi,” anh nói một cách dứt dõ.

Cô không biết mình nên cảm thấy nhẹ nhõm hay thất vọng khi cơn mưa cuối cùng cũng đã dứt 10 phút sau đó, nhẹ nhõm là vì họ đã có thể về và thoát khỏi sự ẩm ướt của những bộ quần áo này, thất vọng là bởi cô không muốn chấm dứt khoảng thời gian bên anh.

Anh dường như cũng miễn cưỡng như cô, cả hai đều lạnh và ướt sũng, quãng đường trở về khách sạn của họ thật chậm chạp, thậm chí còn chậm hơn khi họ đi mà tay quần chặt lấy nhau. Cả hai đều cảm thấy phiền lòng vì điều đó, và họ dừng lại bên ngoài khách sạn để hôn nhau lần nữa.

“Tôi sắp phải tổ chức một đội tìm kiếm rồi đấy,” dựng Bill thở phào nhẹ nhõm nói ngay khi cả hai bước qua cánh cửa khách sạn, một người đàn ông với thân hình nhỏ nhắn nhưng dẻo dai với mái tóc muối tiêu và lấp ló đôi mắt màu xanh. “Cháu nên lên gác đi tắm và thay đồ đi, Keilly trước khi bị viêm phổi.”

“Cô ấy thậm chí còn không cảm thấy lạnh,” Rick lẩm bẩm, ánh mắt vẫn dán vào đôi má đỏ bừng của cô.

“Đúng đấy”, dựng cô gật đầu. “À nhân tiện, có một cuộc điện thoại gọi tới cho anh khi anh ra ngoài, anh Richards.”

Keilly cảm nhận được sự căng thẳng xuất hiện đột ngột nơi Rick, cô ngược nhìn anh đầy thắc mắc.

“Cho tôi sao?” anh cau mặt. “Ông chắc chứ?”

Dựng cô mỉm cười. “Đúng vậy, bởi anh là vị khách duy nhất của chúng tôi, và quý bà đó có nêu rõ tên anh. Cô ta có để lại tin nhắn cho anh đấy,” ông nói tìm quanh trong mớ giấy tờ ở trên bàn. “‘Gọi cho Barbie’,” ông đọc. “Việc khẩn cấp, cô ta nói vậy,” ông nhăn mặt.

“Cám ơn,” Rick lơ đãng gật đầu. “Tôi sẽ gọi cho cô ta sau khi thay quần áo.”

Keilly vẫn còn nhận thấy sự căng thẳng của anh khi anh nắm chặt tay cô. “Có gì không ổn sao, Rick?” cô nhẹ nhàng hỏi.

“Không,” anh lắc đầu. “Barbie - người thỉnh thoảng tìm việc cho anh,” anh giải thích qua loa. “Tốt hơn hết là chúng ta nên đi thay đồ như dựng em đã nói, và cả tắm táp nữa.”

“Tắm riêng nhé,” dựng cô nói láu lỉnh.

Cô há hốc miệng, giận dữ với tiếng cười của hai người đàn ông, và cô ném cái nhìn giận dữ về phía họ và giận dữ bước về phía phòng tắm - một mình! Quả thật, cô không thể tưởng tượng được cái gì đã khiến dựng cô hòa theo anh buông ra lời chọc ghẹo đó.

Nhưng khi nhìn lại mình trong chiếc gương đặt trong phòng ngủ cô đã hiểu tại sao ông lại nói thế. Dù mái tóc cô trơn ướt, lớp trang điểm nhẹ đã trôi đi, y phục sũng nước, vẫn nhận ra thật dễ dàng là cô đã được hôn cuồng nhiệt thế nào, và thậm chí chẳng cần phải là một chuyên gia mới biết được điều đó khi đôi mắt long lanh của cô đã tố cáo tất cả.

“Keilly?” Tiếng gõ cửa và cái giọng nhẹ nhàng gọi tên cô vang lên. “Keilly, anh phải nói chuyện với em.”

Là Rick! “Em tưởng là chúng ta đã thoả thuận rồi mà,” cô nói với anh từ phía bên kia của cánh cửa.

“Anh biết, em thân yêu,” giọng anh thích thú vang lên. “Nhưng anh phải quay lại London ngay đêm nay, và anh-”

“Đêm nay ư?” cánh cửa bật mở ngay trước khi anh kịp nói hết câu. “Đêm nay ư, Rick?” cô thất vọng rên lên, chẳng thêm quan tâm là mình đang xúc động lộ liễu đến thế nào; cô vẫn nghĩ rằng họ vẫn còn ở bên nhau lâu hơn một chút, ít nhất là cho tới sáng mai.

Anh cũng vẫn còn ướt át như cô, mặc dù mái tóc ngắn của anh nhanh khô hơn. “Anh quyết định gọi ngay cho Barbie rồi, - Anh có việc phải quay lại London,” anh nhún vai. “Anh sẽ rời đi ngay sau khi thay đồ và thu dọn vật dụng.”

Cô thậm chí còn không cố nặn ra được một nụ cười. “Barbie - có phải chỉ là một người bạn không?”

Anh mỉm cười dịu dàng, kéo cô vào vòng tay mình. “Chỉ là một người bạn - cô phù thủy bé nhỏ ạ.” Anh nói nghiêm trang. “Anh không muốn đi, nhưng anh không thể. Em tin là anh sẽ trở lại chứ?”

Ngay lúc này đây, cô muốn tin vào bất kì điều gì anh nói, cô gật đầu và thấy môi mình được chiếm lấy bởi môi anh, cùng đáp ứng lại anh như thể cô không bao giờ muốn anh ngừng lại.

Cả hai gần như hụt hơi khi rời nhau ra, Rick tựa trán mình vào trán của cô trước khi quay đi. “Anh nên đi thôi - nếu không anh sẽ chẳng thể đi nổi đây,” anh buồn bã nói thêm. “Anh sẽ gọi cho em, được chứ?” Anh nhẹ nhàng vuốt má cô.

Cô nuốt mạnh. “Vâng”

Anh tự mãn cười toe toét khi quay đi, bỏ lại Keilly vẫn đang băn khoăn tự hỏi có phải cô chỉ đang tưởng tượng ra không, rằng Rick Richards chỉ là một giấc mơ tuyệt vời. Nhưng cảm giác nao nao từ khắp nơi trên thân thể cô lại phủ nhận suy nghĩ đó, và khi cô thay đồ, những vết đỏ trên ngực nơi hàm râu của anh đã cọ sát trên làn da mềm mại của cô lại là bằng chứng mạnh nhất chứng tỏ là anh có thật.

Nhưng liệu anh có thực sự sẽ quay lại không hay cô chỉ là một-phút-giải-lao trong chuyến đi của anh? Tội tệ hơn, liệu có phải cô sẽ là chủ đề giảng khắp các mặt báo trong vài ngày tới không, với tác giả là Rick Richards, người đã có một cuộc phỏng vấn hết sức, hết sức riêng tư với người phụ nữ đã khinh bỉ, miệt thị Rod Bartlett?

Ôi, chúa ơi, Rod Bartlett! Cô hầu như đã quên hẳn anh ta trong vài giờ vừa qua. Có khả năng nào - thậm chí chỉ là rất nhỏ nhoi thôi - rằng Rod Bartlett sẽ quay trở lại đây. Làm sao Kathy có thể đối mặt được với điều đó?

2. Chương 2

“Chị sẽ phải rời khỏi thị trấn! Chị phải đi thôi,” chị họ cô và cũng là người bạn thân nhất rên lên. “Ồ! Keilly, chị phải làm gì đây?” cô nắc lên.

Cô không trả lời, bản thân cô cũng cảm thấy tội tệ thì làm sao có thể giải quyết vấn đề của người khác, kể cả là của Kathy. Cái giá phải trả khi cô đùa với sức khoẻ của mình là hai ngày cúm nằm liệt giường sau khi Rick rời đi! Ngay buổi sáng hôm sau, họng cô bắt đầu đau rát như tờ giấy nhám, và đầu thì nhức tưởng như bị chèn lăm đôi, cơn ho và hắt hơi tiếp theo ngay sau đó, cùng với những đợt sốt lúc nóng lúc lạnh ập xuống cơ thể.

Chiều nay, Kathy đã gọi cô, mặc dù Keilly vẫn còn chưa đủ sức để tiếp bất kỳ ai, nhưng cô biết là cô cần phải nói với Kathy về kế hoạch trở về của Rod Bartlett. Và đúng như cô dự đoán, Kathy gần như đã hoảng loạn khi cô nói với chị ấy.

“Có thể anh ta sẽ không tới đâu,” cô xì mũi, tay với hộp khăn giấy thứ hai, mũi cô đỏ ửng lên xấu xí. “Rick chỉ nói là có khả năng thôi.”

Kathy trông vẫn còn lo lắng, khuôn mặt xinh đẹp của cô hằn lên những nếp âu lo. Tóc cô có màu của nắng vàng, rực rỡ và chỉ dài quá vai, dáng người cao ráo thu hút, trang phục cô luôn được chọn lựa thật hoàn hảo, bộ vét kem phủ bên ngoài chiếc áo cánh thắt nơ ở cổ màu cánh gián trông thật hợp với cô, làm đôi mắt nâu của cô trông như màu vàng sẫm. Tâm hồn của Kathy cũng đẹp như vẻ bề ngoài của cô vậy, và Keilly yêu thương cô như một người chị gái ngay từ giây phút cô đến sống ở đây. Cô mong mình có thể làm được điều gì đó để giúp cho Kathy, nhưng cô lại chẳng giúp được gì.

“Phải chăng tay Rick này thực sự đã biết được điều gì đó?” Kathy cắn môi dưới, không để ý rằng hành động đó đang làm trôi lớp son bóng màu cam sậm ở môi cô.

Keilly nhún vai. “Anh ấy dường như có vài nguồn thông tin đáng tin cậy.” Cô nói, cố gắng không nghĩ về anh, về cái cách cô hưởng ứng cùng anh trên bãi biển. Cô không mong đợi anh sẽ gọi cho cô ngay khi về tới London, nhưng đến nay đã ba ngày mà anh vẫn chưa hề gọi. Chỉ ít, cô cũng được yên tâm là không có thêm một bài nào viết về cô trên các mặt báo. Nếu quả thật cô chỉ cần yên tâm có thể. Cô vẫn không tin rằng mình sẽ được gặp lại anh - chính đó mới là điều mà cô không muốn nghĩ đến. “Anh ấy biết người phụ nữ đã trực tiếp phỏng vấn Rod Bartlett.” Cô không nghi ngờ việc Rick quen biết khá nhiều đàn bà, về quyền rũ thiên phú, khả năng khiến cho một người phụ nữ đi cùng được tăng bốc và cảm nhận mình như một người đặc biệt trong đời anh, thì những mối quen biết của anh và họ không phải là điều gì khó hiểu.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều về phản ứng của mình trước anh, và cô gần như không thể hiểu được điều này.Ồ, cô biết sự hưởng ứng nồng nhiệt của cô được khơi gợi một phần là bởi cô được tiếp xúc với một kẻ lão luyện tình trường, nhưng tại sao lại với Rick, một người hoàn toàn xa lạ với cô cho đến tận tối hôm kia. Cô đã từng hẹn hò với một số người đàn ông đầy kinh nghiệm khác, nhưng cô luôn có thể nói không. Sự thoái thác của cô trong quá khứ chỉ là một phần, hơn ai hết, cả hai người bọn họ đều biết rằng, chính Rick mới là người quyết định rằng họ chưa thể ân ái cùng nhau. Đó chính là điều cô lo lắng nhất. Cô muốn Rick trở về, nhưng nếu điều ấy thực sự xảy ra, cô cũng sợ số phận của cô sẽ giống như mẹ của cô vậy.

Kathy lại thở dài lo lắng. “Chị sẽ làm gì khi Rod tới đây?” cô chán nản nói. “Làm sao chị đối mặt với anh ta cơ chứ?”

Đôi mắt cô mở to giận dữ. “Em tưởng anh ta mới là người phải sợ” cô nói. “Anh ta là người đã dụ dỗ chị, nhớ không?”

“Đương nhiên,” chị họ gạt đi. “Nhưng nó cũng chẳng khiến chị bớt xấu hổ hơn.”

Keilly có thể hiểu điều đó, cô vẫn còn nhớ Kathy đau khổ như thế nào trong buổi sáng ngày hôn lễ cách đây sáu năm. Lúc ấy, cô làm phù dâu cho chị cô, trong khi cô đang giúp Kathy cởi chiếc áo cưới trắng như tuyết, đột nhiên chị cô bật khóc.

“Nó thật tồi tệ,” chị cô bật khóc. “Chị không thể làm được chuyện này.”

Keilly đã ôm chặt cô khích lệ, mỉm cười hiểu biết những lo sợ của chị cô. “Rồi sẽ ổn thôi mà chị,” cô an ủi. “Cô dâu nào cũng sẽ cảm thấy như vậy thôi.”

“Không, họ thì không đâu,” Kathy nắc lên. “Ôi chúa ơi, ước chi chị chết quách đi cho rồi.”

“Kathy!”

“Chị đáng bị vậy,” chị cô bồn chồn đi qua đi lại trong phòng, “Chị rất yêu Peter, vậy mà chị - chị không có quyền kết hôn với anh ấy.”

“Tất nhiên là chị sẽ kết hôn-”

“Chị không thể,” Kathy lắc đầu, hai tay xiết chặt vào nhau. “Chị cũng không được phép khoác bộ váy trắng này.”

Cô-gái-Keilly-16-tuổi trông thực sự hoang mang. “Chị nói vậy là sao?”

“Em không thể ngây thơ như vậy chứ!” Kathy gắt gỏng. “Chỉ có trinh nữ mới được mặc chiếc váy trắng này, và hiển nhiên là chị không nằm trong số đó!”

Keilly sững sờ nhìn chị. Hai cô gái đã là đôi bạn thân trong suốt 9 năm, họ luôn chia sẻ mọi thứ cho nhau, vậy mà chưa bao giờ Kathy nói bất cứ điều gì như vậy. “Chị và Peter-”

“Không, không phải Peter,” chị họ cô rên lên đau khổ. “Em nghĩ là chị lại rơi vào tình trạng này nếu như Peter là người tình của chị sao?”

Keilly tái nhợt đi. “Vậy là ai đó khác sao...?”

“Phải,” Kathy ngồi phịch xuống ghế.

Cô nuốt nước miếng, thật khó để chấp nhận được tất cả những điều này. “Nhưng chị và Peter đi lại với nhau cả nhiều năm nay rồi, làm sao chị có thể - Là lúc chị đi học ở London!” cô đột nhiên thốt lên. “Có phải nó xảy ra vào lúc đó không, Kathy?”

“Phải,” chị cô rên lên, đôi mắt thăm lại đau khổ. “Anh ta thật đẹp trai, rất - rất quyến rũ. Mọi cô gái đều chạy theo anh ta, ” cô run giọng nói. “Chị không thể ngờ được là anh ta lại chú ý đến chị.”

“Nhưng anh ta là ai?”

“Rod Bartlett,” Kathy miễn cưỡng tiết lộ.

“Ngôi sao điện ảnh ư?” Cô sững sờ với cái chi tiết đó.

“Lúc ấy anh ta chưa là ngôi sao, hay nếu có thì chỉ là những phim nhỏ thôi. Anh ta chỉ mới đóng phim, dù phân vai của anh ta càng lúc càng tiến bộ. Anh ta cũng từng sống ở đây, Keilly, em không nhớ sao?” Cô không đợi cô em gái trả lời mà nói tiếp một cách căng thẳng. “Đó là lý do khiến chị trở nên gần gũi với anh ta ở London. Bọn chị gặp nhau tại một bữa tiệc, dạng tiệc ai cũng có thể tới dù được mời hay không. Rod thấy vui vì rằng bọn chị cùng tới từ một thị trấn, vậy mà chẳng hề biết nhau. Có khi anh ta chưa bao giờ nhận ra là chị có tồn tại khi còn sống ở Selchurch,” cô chua chát nhớ lại. “Nhưng chị biết anh ta. Tất cả các cô gái đều biết, từ khi ấy anh đã khá nổi rồi. Chị nghĩ là chị đã phải lòng anh ta, và chị tin rằng anh ta cũng vậy,” mắt cô nhoà đi.

“Thế ư?” Keilly dò hỏi, cô chưa bao giờ thấy người chị họ của mình lại suy sụp như thế này.

Kathy đứng ngồi không yên, mắt cô hướng ra phía ngoài cửa sổ. “Không phải rõ lắm sao?” Cô rít lên. “Anh ta đã dụ dỗ bằng cách nói yêu chị, làm chị tin rằng bọn chị sẽ kết hôn.” Giọng cô nghẹn ngào. “Chị đã không còn gặp anh ta chỉ vài tuần sau đó, và sau đó, chị nghe nói - chị nghe nói anh ta chuyển đến cùng Veronica King,” giọng cô đứt quãng. “Chị đã muốn chết! Tạ ơn Chúa là đã không có điều gì đáng tiếc xảy ra - sau lần đó,” cô run lên. “Nếu không thì chị chết mất.”

“Ý chị là có thai?” Keilly há hốc miệng sững sờ.

Bàn tay của Kathy run rẩy lùa vào mái tóc. “Phải. Anh ta không dùng bảo vệ gì, và chị - chị nghĩ rằng anh ta tưởng chị đã uống thuốc ngừa thai” cô cười chua chát. “Chị chắc rằng anh ta không muốn xảy ra rủi ro bị kiện vì làm cho một cô gái mang bầu,” cô cay đắng mỉa mai, mắt cô nhìn vào ánh mắt sững sờ của em mình. “Chị xin lỗi cưng à, nhưng giờ thì em đã biết tại sao mà chị không đủ tư cách để mặc chiếc áo cưới trắng mà mẹ đã cố nài chị mua nó, và tại sao chị lại không thể là một người vợ thích hợp của Peter.”

Keilly không biết phải nói gì để giúp chị cô vượt qua cơn khủng hoảng này. Chuyện của Kathy lại một lần nữa xác nhận những điều mà cô đã biết từ những năm tháng đầu đời, đàn ông là những kẻ ích kỷ, chẳng nghĩ được gì ngoài việc kiếm cách lôi kéo phụ nữ vào giường. Rod Bartlett mới là kẻ tội lỗi, không phải Kathy.

“Ngủ với một người đàn ông chỉ vì chị nghĩ chị yêu anh ta, không biến chị trở thành kẻ lẳng nhăng, Kathy,” cô nói nhẹ nhàng. “Em chắc rằng Peter sẽ đủ hiểu biết, đủ vị tha để chấp nhận điều đó.”

Đôi mắt nâu thăm của cô mở lớn. “Em nghĩ chị nên nói với anh ấy sao?”

Keilly nhún vai, “Dù gì thì đêm nay anh ấy cũng sẽ biết mà,” cô thở dài.

“Nhưng khi ấy thì chị đã thành vợ anh ấy rồi”

“Cảm giác của chị lúc này chỉ là mặc cảm tội lỗi,” Keilly nhẹ nhàng nhắc nhở. “Chị phải nói với anh ấy, Kathy, và ngay bây giờ, trước khi đám cưới diễn ra vào chiều nay”.

“Để cho anh ấy có cơ hội thoát khỏi chuyện này,” Kathy khổ sở nói.

“Em chắc là anh ấy sẽ không làm vậy.” Peter Carmicheal là người tốt nhất, hiểu biết nhất mà Keilly từng biết, và anh ấy yêu Kathy đủ để tha thứ cho chị bất cứ chuyện gì.

“Em có tha thứ cho chị không?” Kathy cay đắng nói.

“Chị bị lừa thôi,” cô dõ dành, cảm giác như mình già hơn ra. “Rod Bartlett đã nói dối chỉ để kéo chị vào giường. Chị không đáng bị trừng phạt.”

“Em thực sự nghĩ là Peter sẽ nhìn nhận nó theo hướng ấy chứ?” cô hỏi mà không mấy tin tưởng. “Chị không thể chịu đựng nổi nếu mất anh ấy.”

“Hãy nói với anh ấy,” cô động viên, hoàn toàn tin tưởng vào nhân phẩm của Peter.

Kathy đã gọi điện cho Peter và hẹn gặp anh, và khi Keilly nhìn thấy tình yêu bao la trong mắt anh khi cô dâu tiến gần lại phía anh trong thánh đường, thì cô biết là cô đã đúng khi tin anh, rằng anh hiểu và cảm thông với chị cô.

Cặp vợ chồng trẻ đã cùng nhau chia sẻ cuộc hôn nhân hạnh phúc trong suốt sáu năm, với Heather 5 tuổi là kết tinh tình yêu của hai người. Chuyện Rod Bartlett trở về đây, làm đảo lộn cuộc sống bình yên của Kathy sau khi đã đối xử tồi tệ với chị cách đây 10 năm thật hèn hạ và không thể chấp nhận được.

“Anh ta có khi còn chẳng nhớ chị-”

“Đó có phải là điều mà em tính dùng để an ủi chị?” Kathy gắt lên.

“Ồ, chị nghĩ là em nói đúng,” cô thở dài. “Một kẻ như anh ta tại sao lại phải nhớ tới một cô thiếu nữ mà anh ta đã quyến rũ cách đây 10 năm cơ chứ? Nhưng chị vẫn không quên anh ta, Keilly, nếu anh ta không quên chị...” cô ngập ngừng đầy lo lắng. “Anh ta có thể làm điều gì đó bất lợi cho chị.”

“Em tin rằng Peter sẽ đứng bên cạnh chị, suy cho cùng, anh ấy cũng biết quá khứ của chị mà.”

Ánh mắt của Kathy đột nhiên trở nên lảng tránh. “Keilly, chị - chị chưa bao giờ nói với anh ấy về Rod,” cô nói gấp gáp. “Anh ấy không biết là đã có người thứ ba.”

“Nhưng-”

“Chị đã làm giả nó,” Kathy nặng nhọc nói.

“L - làm giả nó?” giọng cô choáng váng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Kathy sa sầm lại. “Cũng dễ thôi mà. Đừng nhìn chị như thế, Keilly,” cô lúng túng. “Chị đã không thể nói với anh ấy. Cái hôm chị gặp anh ấy, điều đầu tiên anh ấy nói với chị là anh ấy rất yêu chị, anh ấy tự hào biết bao khi chị sắp trở thành vợ anh ấy. Chị đã không thể nói được gì sau đó, chị không thể đánh mất sự tôn trọng của anh ấy dành cho chị.”

“Nhưng đó là dối trá -! Kathy” cô cau mày giận dữ.

“Chị biết, chị biết,” chị họ cô rên lên. “Chị đã phải sống với nó sáu năm nay rồi. Không phải là chị nghĩ về nó hàng ngày,” cô gạt đi. “Chị không căng thẳng vì điều đó. Nhưng ngược lại, chị đang phải sống với lời nói dối của mình. Thật không dễ dàng gì. Peter là một người đàn ông tuyệt vời, chị rất yêu anh ấy nhưng em chắc em hiểu được điều gì sẽ xảy ra với cuộc hôn nhân của bọn chị nếu anh ấy biết chuyện chị đã trao thân cho một kẻ có khi chẳng nhớ nổi chị là ai trong số hàng trăm người đàn bà đã đi qua đời anh ta.” Cô rùng mình vì ý nghĩ này. “Chị sẽ không để mất anh ấy hoặc Heather chỉ vì một lỗi lầm ngu ngốc trong quá khứ.”

“Peter sẽ không bao giờ-”

“Không, anh ấy sẽ không làm vậy,” Kathy nặng nề đồng tình. “Nhưng lỗi lầm của người vợ sẽ khiến bọn chị tan vỡ. Em biết gia đình anh ấy chưa bao giờ chấp nhận để anh ấy cưới con gái của một chủ khách sạn, và nhiều người trong thị trấn này chỉ chờ đợi điều đó xảy ra với cuộc hôn nhân của bọn chị.”

Tất nhiên, đó là vấn đề lớn nhất. Gia đình của Peter gần như sở hữu toàn bộ thị trấn và nhiều vùng đất đai lân cận, và khi Peter và Kathy yêu nhau cách đây 9 năm, gia đình anh đã kiên quyết phản đối. Cho đến tận bây giờ, dù đa số họ đã chấp nhận cuộc hôn nhân nhưng như Kathy nói, họ chỉ chờ cô phạm phải một sai lầm nào đó. Thực tế thì việc Kathy, dù trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đã từng qua đêm với một người đàn ông, một “ngôi sao điện ảnh”, chắc chắn sẽ là lý do đủ để làm cho cuộc hôn nhân của họ trở nên căng thẳng. Quý tha ma bắt cái tên Rod Bartlett!

Cô lắc đầu. “Em không thể nói là em đồng tình với việc chị nói dối Peter,” cô nhẹ nhàng nói. “Mặc dù trong hoàn cảnh này em có thể hiểu được. Nhưng chúng ta sẽ phải làm gì bây giờ?” Cô không còn chắc chắn nữa. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Rod Bartlett thực sự quay lại đây?”

“Có thể anh ta sẽ không tới.”

“Nhưng nếu anh ta tới thì sao?”

“Em không thể hỏi tay phóng viên đó sao?” Kathy thất vọng nói.

“Rick á?” miệng cô đột nhiên khô đắng lại như cái cổ họng đang đau rát của cô, giọng của cô khô khè.

“Mm,” Kathy có vẻ không để ý tới cái vẻ tái nhợt, thiếu tự nhiên của Keilly. “Có thể anh ta sẽ nghe ngóng được điều gì đó khi anh ta quay trở lại London. Tại sao em không gọi cho anh ta?”

Khổ sở với cơn cảm cúm cộng với việc Rick không gọi điện đã khiến cô suy sụp. “Em không có số của anh ấy,” cô lầm bầm nói.

“Ồ,” Kathy vẫn chỉ bấn loạn với câu chuyện của mình mà không để ý tới cảm giác của Keilly. “VẬY chị đồ là chúng ta chỉ có cách ngồi đây mà đợi anh ta tới thôi,” cô thở dài nói.

“Vâng,” cô hắt hơi liên tục, vùi mặt mình trong đồng khăn giấy lụa.

“Em thật tội nghiệp,” chị cô thông cảm, đưa ống thuốc nhỏ mũi cho cô. “Lẽ ra chị không nên làm em phải bận tâm với vấn đề của chị trong tình trạng thế này. Chị chắc rồi mọi chuyện cũng sẽ ổn thôi.” cô nói về phần chần.

Về phần chần bẽ ngoài của Kathy không dễ làm Keilly tin rằng chị cô có thể xua tan cú sốc về chuyện Rod Bartlett. Cứ nhìn việc chị ấy thừa nhận việc dấu diếm chồng bao năm nay mà xem! Kathy thật ngốc khi đánh lừa Peter bằng cách đó, nhất là sau khi đã quyết định nói sự thật với anh. Sáu năm nay, Keilly cứ đinh ninh rằng chị ấy đã nói hết sự thật và cô thực sự thấy choáng váng khi biết rằng tới tận bây giờ, chị ấy vẫn còn che giấu chuyện này.

“Tại sao anh ta lại muốn tới đây chứ?” Kathy cúi kính gắt lên. “Selchurch đâu thể nào cung phụng đủ những loại giải trí náo nhiệt cho cái nhu cầu vui vẻ của anh ta,” cô cay nghiệt nói.

Keilly cuộn mình lại trên giường, bắt đầu cảm thấy tệ hại trở lại. “Em nghĩ rằng đó là lý do chính của anh ta; anh ta cần một kì nghỉ, một kì nghỉ yên tĩnh, lần nghỉ đầu tiên sau năm năm. Chúng ta chỉ hy vọng là anh ta sẽ thấy chán và không ở lại đây lâu. Có lẽ chị sẽ không phải gặp anh ta đâu. Và cơ hội để anh ta có thể gặp gỡ Peter lại càng khó, vì Peter lúc nào cũng bận bịu với chuyện đất đai nhà cửa.”

“Phải,” miệng Kathy cong lên chua chát. “Chị đã có hai người đàn ông trong đời, một người là biểu tượng tình dục, người còn lại là một diễn chủ siêng năng,” giọng của cô ghen lại. “lạy Chúa, thật là một đồng lõa xôn,” cô kêu lên. “Chị chưa bao giờ nghĩ tới khả năng Rod quay trở về Selchurch cả.”

“Có thể bức thư mà em gửi cho các tạp chí là nguyên nhân đấy,” Keilly nhún nhó.

“Em đừng ngốc vậy,” chị cô cười. “Anh ta không dễ bị tác động bởi một lá thư chết tiệt nào đâu.”

“Đó không phải là loại thư mà anh ta vẫn hay được nhận,” cô nói khô khan.

“Có lẽ là không,” Kathy nhún mặt. “Anh ta là một con quỷ đẹp trai với sức hấp dẫn của một thiên thần. Chị biết điều đó,” cô thở dài, “nghe thật phi lý phải không, nhưng nếu em đã từng gặp anh ta, em sẽ hiểu điều đó.”

“Em chẳng thích thú gì khi gặp một kẻ như anh ta,” cô cảm thấy như bị sỉ nhục. “Anh ta khiến em buồn nôn.”

“Ôi, Keilly,” chị cô lắc đầu. “Chị biết là em có những trải nghiệm tồi tệ trong đời mình, nhưng nếu em từng gặp qua Rod-”

“Em đã nói với chị là em không muốn gặp anh ta!” giọng cô đành lại. “Và em muốn là chị cũng đừng nuôi cái ý nghĩ ngờ ngẩn ấy trong đầu,” cô rít lên khi cô bắt gặp nét hồi tưởng quá khứ phảng phất trong mắt Kathy.

Kathy đỏ bừng mặt khi bị em cô bắt gặp. “Tất nhiên là không rồi,” cô quát, tâm trạng thất thường của cô thật không làm người khác yên tâm được. “Ồ, làm ơn đi Keilly,” cô cau kỉnh khi thấy Keilly tiếp tục nhìn cô đầy nghi ngờ. “Em nghĩ là chị lại muốn phá tan cuộc hôn nhân của mình vì một kẻ như vậy sao?”

“Không,” cô thở phào nhẹ nhõm, vẻ mơ màng của Kathy vài phút trước thật sự đã làm cô lo lắng. Dù chị cô chối bỏ về chuyện Rod Bartlett, cô vẫn có thể thấy Kathy vẫn còn lưu giữ những ký ức ngọt ngào về người đàn ông này, kể cả sau khi anh ta đã cư xử thật tồi tệ với chị.

Cũng như cô cũng đã có những kỉ niệm ngọt ngào với Rick Richards, và những gì mà cô nhận được anh cũng thật tệ bạc không kém. Chuyện anh chưa thật sự quan hệ lần đó với cô không được tính đến, họ đều biết rằng nếu anh tiến tới, cô cũng sẽ không từ chối anh, nhưng khi ở bên anh, cô đã phá vỡ những nguyên tắc của chính mình là sẽ không bao giờ trở thành đồ chơi bất kỳ người đàn ông nào, Rick không cần biết được điều đó. Đã ba hôm trôi qua kể từ khi Rick rời đi và vẫn không hề có một dòng nào được gửi tới khiến cô càng tin rằng cô chỉ là con ngốc trước anh ta.

Hàng ngày, rồi hàng tuần trôi qua, cô càng tin chắc mình sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, và rồi lại nghi ngờ rằng có lẽ Barbie không đơn giản chỉ là người phụ nữ tìm kiếm công việc cho anh. Chẳng phải Rick đã rất căng thẳng khi biết người đàn bà đó gọi điện sao, như thể anh ta không nghĩ là Barbie biết chỗ nơi anh ở. Anh đã rời đi ngay sau khi nói chuyện với người đó, có khi nào Barbie lại là vợ anh ta?

Càng nghĩ Keilly càng cảm thấy sự thay đổi ở anh khi biết tin về cuộc gọi trở nên thật rõ nét, anh hành động như thể bị mắc lỗi gì vậy. Phản ứng đó thật giống với loại phản ứng của một người có vợ đang phải dấu diếm điều gì. Cô tin chắc rằng người phụ nữ đó đúng là vợ anh ta, và cô đúng chỉ là trò tiêu khiển của anh ta trong lúc rời khỏi London và thoát khỏi tầm kiểm soát của vợ.

Thật khó mà chấp nhận điều này, thế nhưng sau 9 tuần liền mà không hề có lấy một tin gì, thậm chí là thiệp chúc mừng Giáng sinh, cô buộc phải tin điều đó. Và thật đau đớn. Cô mới chỉ biết anh ta có một ngày, chính xác hơn là chỉ mới một đêm, và ngay lập tức anh đã làm cho con tim chưa hề biết rung động của cô phải thổn thức.

Xuất thân là một đứa trẻ không cha, cô cũng hiểu rõ bản tính thất thường hay thay đổi của người đàn ông là như thế nào, thế mà..., cô phải tự trách vì đã để bản thân mình sao quá dễ tổn thương. Vậy nên cô buộc mình phải quay trở về nhịp sống thường nhật trước khi Rick xuất hiện, ngày qua ngày, cô ngồi trực ở bàn lễ tân, tắm biển khi trời chập tối, sau đó thì đọc sách và xem tivi. Ý tưởng hẹn hò với bất kì người đàn ông nào trong thị trấn đều không cảm dỗ nổi cô, vì không ai có thể thổi bùng ngọn lửa trong cô như Rick.

Biển đã trở thành bạn cô suốt 9 tuần qua, nhắc cô nhớ đến Rick, đến khoảng thời gian ngắn ngủi họ ở bên nhau, thách thức của cô trước những cơn sóng cuồng của biển, cũng chính là thách thức xóa bỏ hình bóng Rick ra khỏi trái tim cô, điều mà cho tới giờ cô vẫn chưa thực hiện được. Có lẽ với Rick, cuộc gặp gỡ của họ giống như một kịch bản thông thường - một kịch bản được thường xuyên được lặp lại và được diễn xuất tốt, anh đã đúng khi so sánh cô như biển hoang dại ngày bão giông, vì trong suốt những tuần cô đơn từ khi anh rời xa, tâm tính cô đã trở nên thật thất thường, êm dịu và bình yên nhưng thoáng chốc lại trở nên điên cuồng giận dữ. Cô biết những ngày qua cô đã trở nên khó chịu, rằng gia đình rất dè dặt với cô, cô vẫn chưa thoát khỏi tâm trạng u ám và cô thật sự giận dữ với bản thân vì đã để mình ngã vào vòng tay của người đàn ông quyến rũ đó. Cô đã tưởng rằng mình đã tìm được một người thật đặc biệt, nhưng rồi tất cả những gì mà cô nhận lấy chỉ là một ông chồng cô đơn xa nhà đang đi tìm kiếm chút gì đó để giải khuây.

“Nếu em hứa rằng anh sẽ không bị lạnh cóng cho đến chết thì anh sẽ tham gia cùng với em.”

Cô đưa mắt nhìn quanh từ chỗ cô đang ngồi trên bãi cát, tay cô đang cởi chiếc áo choàng chuẩn bị cho cuộc bơi buổi tối của mình. Rick đứng cách một khoảng khá xa, hệt như lần gặp đầu tiên và cũng là lần duy nhất, dù lúc này anh không có chiếc áo khoác lông cừu dày mà thay bằng một chiếc áo choàng biển giống y

hết của cô, đôi chân để trần trong thật khỏe và rám nắng, trên bắp chân phủ một lớp lông sẫm màu. Hàm râu vẫn được cắt tỉa gọn gàng, dù mái tóc đã mọc dài hơn, khiến anh trông càng giống như một tên cướp biển hơn cả trước đây. Cuối cùng cô nhìn vào gương mặt anh, vào đôi mắt xanh âm áp vẫn tác động mãnh liệt tới cô bất chấp lời cảnh báo của lí trí cô.

Tưởng như cô đã đứng đó, nhìn anh cả giờ liền, nhưng cô biết khoảnh khắc ấy chỉ kéo dài trong vài giây, nét mặt cô cố giữ không hề cảm xúc. “Tôi không thể hứa điều đó” cô nói giọng xa cách. “Tôi còn chưa xuống nữa mà.”

“Anh gần như không thể tin được khi dì em nói là em vẫn thường bơi vào những đêm như thế này!”

“Nếu những đêm ấy vừa đủ ấm, thì đúng,” cô nói dứt khoát..

Rick nheo mắt nhìn vùng biển xám xanh. “Có vẻ như đêm nay sẽ có bão,” anh thì thầm, như thể họ chỉ vừa nói chuyện với nhau vào đêm hôm trước chứ không phải cách đây hàng tuần, mà không hề cảm thấy có bất kỳ sự lúng túng nào khi đối diện với cô.

“Đúng thế,” cô ngắt gọn đồng ý, dù với kinh nghiệm của mình, cô biết điều đó không có nghĩa là biển đêm nay sẽ lạnh.

Ánh mắt tìm kiếm của anh quay trở lại khuôn mặt thản nhiên của cô. “Giống như em vậy,” anh nhẹ nhàng nói thêm.

Đôi mày cô nhướng lên. “Thực tế là tôi đang cảm thấy hết sức điềm tĩnh,” cô lạnh lùng nói. “Anh thật tử tế là đã hạ mình quay lại đây, anh Richards,” cô lịch sự đáp. “Anh tới khi nào vậy?”

“Khoảng 10 phút trước, anh muốn tạo cho em một bất ngờ.”

Ồ, anh ta đã làm được rồi đấy! Cô đã bắt đầu chấp nhận việc không có anh trong đời mình, dù là không dễ dàng gì, nhưng cô đã chấp nhận rằng tất cả chỉ là trò đùa của anh. Anh không có quyền trở lại đây sau bao nhiêu lâu nay và cư xử như thể mình chưa hề vắng mặt vậy.

“Lần này anh có dẫn vợ mình theo không?” cô hỏi với một chút mỉa mai.

Anh giật mình, mặt nhăn lại bối rối.

“Vợ ư? Em nghĩ một cô vợ đã giữ anh xa em trong suốt những tuần qua ư?” anh cười hoan hỉ, tiến về phía trước để kéo cô lại vào vòng tay mình, “Anh chưa có vợ, Keilly. Chỉ có một người phụ nữ làm anh nhớ tới vùng biển mà anh yêu quý.” Anh nâng cô lên áp sát vào cơ thể mình cho tới khi miệng cô ở sát miệng anh, nhẹ nhàng siết lấy cô khi anh âu yếm hôn cô.

Cảm giác quen thuộc, sự mong mỏi, niềm đam mê tràn qua khắp thân thể cô, cánh tay cô vòng qua cổ anh, hai tay lùa vào mái tóc đen dày, vẻ mềm mượt càng của nó làm cho cử chỉ vuốt ve của cô như trở nên sống động hơn. Mọi thứ về người đàn ông này đều tuyệt vời, sức mạnh từ cánh tay và khuôn ngực, phần nam tính đang khuấy động, chân anh thô ráp, để trần quỳ vào đôi chân trần của cô, nhưng trên hết, là đôi môi ướt của anh đang ngấu nghiến môi cô như thể anh không bao giờ muốn ngừng lại.

“Anh nhớ em quá, Keilly,” ánh mắt anh bám lấy cô khi anh thở rời rạc. “Em làm anh thấy sợ khi tỏ ra lạnh lùng như vậy.” Anh lắc đầu. “Không lúc nào anh thôi nghĩ tới em, cảm giác đó thật kinh khủng.”

“Vậy lẽ ra anh nên quay lại đây sớm hơn.” Lý trí đang dần quay trở lại, và cô nỗ lực để đứng trở xuống, cảm thấy như một con rối khi bị anh trêu đùa. Rick miễn cưỡng thả cô xuống, vẫn giữ nguyên tư thế, chân họ vẫn còn áp vào nhau. Keilly bước lùi lại. “Phải thế không?” giọng cô vỡ ra.

Ánh mắt anh dịu dàng lướt trên khuôn mặt đỏ bừng của cô. “Anh phải làm việc, Keilly.”

“Vậy hả?” Cô dịch hẳn khỏi anh, cầm chiếc khăn tắm lên, dù điều đó chỉ để giúp tay chân cô bớt rảnh rang và thật sự không cần thiết. “Anh đã ở đâu vậy?” cô chế giễu. “Một khu rừng nhiệt đới ẩm ướt? Bắc cực? Hay sâu trong rừng rậm châu Phi?” giọng cô thâm trầm mỉa mai. “Nơi nào đó xa rời thế giới văn minh, không có cả điện thoại?” Cô chì chiết khi anh quên không gọi cho cô như đã hứa.

“Không,” anh lặng lẽ đáp.

“Tôi biết,” cô cay đắng đáp, quay mặt đi. “Vậy anh còn quay lại Selchurch làm gì vậy, anh Richards? Viết tiếp câu chuyện còn đang ở dang sao?” cô nhạo báng.

“Em biết tại sao anh quay lại mà, Keilly.”

Cô giả bộ ngạc nhiên. “Tôi không nghĩ là mình biết cơ đấy,” cô lạnh lùng chế giễu.

Một sự đau khổ loé lên trong mắt anh. “Anh đã làm em tổn thương,” anh thì thầm hối lỗi.

“Tổn thương tôi?” Mắt cô long lên, sẫm lại như cơn giông của biển. “Đừng lố bịch như vậy, anh Richards. Tôi gần như là không biết anh,” miệng cô mím lại mĩa mai.

Anh đứng lặng. “Anh đã không gọi cho em bởi anh nghĩ nó chỉ làm mọi việc tồi tệ hơn, cho cả anh và em.”

“Tôi không biết cái gì-”

“Keilly!” anh ôm lấy khuôn mặt cô khi thấy cô quay đi không thèm đoái hoài gì. “Đừng giận nữa, em yêu,” ánh mắt anh van vãn.

“Tôi thực sự không biết - ” sự phản đối của cô lần này cũng chẳng tiến xa hơn vì miệng anh đã ngăn cô, di chuyển chậm chạp, dò dẫm khắp miệng cô, điều khiển cô khi anh đưa lưỡi vào miệng cô, vuốt ve, mơn trớn khi cô bắt đầu rên lên đầu hàng và rướn người chìm vào nụ hôn anh.

Keilly ngẩng nhìn nét dịu dàng trên gương mặt anh cho đến cái cổ rắn rỏi của anh. Cô phải lòng người đàn ông này mất rồi và cô biết rõ điều đó như biết rõ mặt trời mọc ở đằng đông vậy. “Cảm giác thoát khỏi công việc bất cứ khi nào anh muốn chắc là rất thích thú,” cô chònh gheo, dẫu đi về ngưỡng về những điều anh mới nói.

Anh quay lại cười toe toét. “nhưng túi thì cạn kiệt,” anh mỉm cười.

“Thế giờ chúng ta tiếp tục bơi hay không?” anh nhúu mày khi thấy ánh mặt trời cuối cùng đang biến mất rất nhanh.

“Có chứ,” cô dè dặt cười, hình dung anh sốc thế nào khi bước vào làn nước lạnh băng. “Em hy vọng là anh đã chuẩn bị sẵn tiền bảo hiểm phòng khi nhiệt độ giảm xuống,” cô cười ranh mãnh, cởi chiếc áo choàng bên ngoài và chạy tới sát mép nước của bờ biển. “Nếu không anh sẽ không thấy dễ chịu đâu.” Cô chạy ngay xuống nước mà không chờ anh, đùa nghịch với những cơn sóng.

Rick cũng xuống theo cô ngay sau đó, nước biển không lạnh lắm, anh nhẹ nhàng bơi bên cạnh cô. Trước đây, Keilly chưa bao giờ có bạn bơi cùng vào buổi tối; cô thích thú với thách thức trong việc cố gắng duy trì tốc độ của mình bên cạnh cái cơ thể cường tráng của anh, họ trêu đùa nhau như hai con sư tử biển, mái tóc đen của anh rối bù vì ướt nước.

“Đủ rồi,” anh đột nhiên nói. “Nếu không tiền bảo hiểm của anh sẽ tăng lên mất.”

Cô cười vui vẻ, theo anh rời khỏi nước, nuốt mạnh khi nhìn thấy cơ thể trần của anh đẹp như thế nào trong chiếc quần bơi, lớp vải đen ôm vừa khít hông anh, thân hình anh chắc khỏe, một lớp lông mịn phủ rậm trên ngực và chạy dọc xuống bụng anh. Anh thật đẹp, trông như một tác phẩm điêu khắc của một vị thần Hy Lạp. Keilly đỏ mặt khi anh quay lại và bắt gặp ánh mắt cô, cô vội nói. “Em cuống là anh không thể có làn da rám nắng như vậy ở Anh.” Cô nhặt chiếc khăn tắm lên, nhanh chóng lau khô người trước khi tròng chiếc áo khoác vào.

Anh lắc đầu. “California. Đó là nơi anh đã tới 9 tuần trước đây.”

“Anh thật may mắn,” mặt cô giãn ra. “Anh có viết được bài nào không?”

“Có,” anh đáp ngay, giờ cũng đã mặc xong đồ. “Chúng ta nên quay lại thôi, anh đang cảm thấy lạnh sau khi bước ra khỏi nước đấy. Ăn tối nhé?” anh hỏi khi họ bước đi, tay anh quàng qua vai cô.

“Em không thể,” cô nhăn mặt từ chối, nhớ tới lời hứa giúp Kathy tổ chức gian hàng từ thiện ở sảnh lớn của nhà thờ tối nay. Đó là điều mà cô đã hứa với chị ấy cách đây cả tuần rồi. “Tối nay thì không được,” cô thở dài, nói nhanh. “Nhưng em chắc là đi Sylvie sẽ không phiền nếu em nghỉ vào ngày mai thay vì là thứ sáu đâu,” cô háo hức đề nghị. “Chúng em chỉ có hai khách còn nghỉ lại từ Giáng sinh tới giờ. Đó là - nếu

anh muốn dành cả ngày đi với em?” cô ngập ngừng thêm vào, tự hỏi có phải là cô đã đòi hỏi quá nhiều hay không.

“Đó là cái mà anh mong chờ ở đây,” anh ôm cô sát lại mình. “Ai là kẻ may mắn tối nay thế?” giọng anh có vẻ vô tình, hết sức vô tình.

Keilly cảm thấy một luồng ấm áp chạy qua khi cảm nhận sự ghen tị ngấm ngấm của anh. “Một người bạn mà em đã hứa sẽ giúp đỡ,” cô trêu anh.

“Thật à?”

Mắt cô loé lên ranh mãnh. “Một người bạn gái.”

“Ồ Phù thủy!” Rick cúi xuống và hôn mạnh lên môi cô. “Ngày mai em sẽ biết tay anh,” anh cảnh báo. “Nhưng thật ra mà nói, việc đi ngủ sớm tối nay sẽ không phải là một ý tưởng tệ lắm,” anh cố nén một cái ngáp dài mệt mỏi. “Anh chỉ mới vừa quay lại từ California vào sáng nay, và anh đã phải lái xe cả ngày để tới đây.”

“Anh hẳn phải rất mệt rồi! Anh không nên-”

“Sự quan tâm của em đang khuyến khích anh đấy.” Anh nhướn mày liếc nhìn cô.

Keilly tránh cái nhìn của anh, đủ tỉnh táo để nhận ra những khuyến khích của cô đã tạo cơ hội cho trong lần gặp gỡ trước. Giờ thì họ có nhiều thời gian hơn để tìm hiểu nhau, khám phá nhau thay vì chỉ cuốn vào những hấp lực thể xác của nhau. “Em thực sự phải đi bây giờ, Rick, nếu không em sẽ muộn mất.”

Anh gật đầu. “Vậy chín giờ sáng ngày mai được không?”

“Quá sớm đối với anh?” cô trêu.

Anh quay lại mỉm cười với cô vì họ đã vào tới khách sạn. “Không quá sớm đâu. Giờ em nên đi lên lầu và thay ngay đồng đồ ướt này đi, di em nói với anh lần trước, em đã bị cúm ngay sau khi anh rời đi,” anh nói vẻ láu lỉnh.

Keilly ném cho anh một cái nhìn ấm ức. “Đó không phải là do em bơi.”

“Hẳn là không rồi,” anh khàn giọng đáp trả. “Cả với anh cũng vậy,” anh nhả nhử để vào.

“Rick?” Cô cười rạng rỡ với cái gật đầu xác nhận của anh.

“Anh yêu biết bao khi nhìn thấy nụ cười của em,” anh ôm cô sát vào mình đến nỗi Keilly cảm thấy mình vỡ vụn. “Xin lỗi,” anh buồn bã nói khi nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của cô. “Nhưng chúng ta phải tìm một nơi nào đó khá khảm hơn để yêu vào lần tới đây.” Anh cố nén tiếng cười khi thấy mặt cô đỏ ửng lên. “Em thật là đáng yêu!”

“Còn anh chả lịch sự tí nào cả,” cô vờ giận dỗi đáp trả, ngượng ngùng khi thấy hai người khách khác của khách sạn đi ngang qua họ ở khu lễ tân để vào phòng ăn. “Em thực sự phải đi rồi, Rick,” cô chạm nhẹ vào ngực anh. “Em sẽ gặp anh vào sáng mai.”

Mắt anh xanh thăm thăm. “Nghe tuyệt thật đấy,” anh thì thầm.

“Rất tuyệt.”

Cô rời khỏi anh với khuôn mặt đỏ bừng, cô không biết phải làm sao để chế ngự tình cảm giữa hai người, nhất là khi Rick nói những điều như thế, thậm chí giờ đây cô cũng không chắc là mình có muốn mọi việc diễn ra chậm lại hay không.

Anh đang ở phòng ăn khi cô hấp tấp rời khỏi khách sạn chừng 20 phút sau đó, không còn thời gian để làm gì khác, cô chỉ vẫy tay chào anh trước khi lấy xe; Kathy chắc phải cáu lắm vì lẽ ra cô đã phải có mặt ở đó cách đây một giờ rồi.

Kathy nhăn mặt nhìn cô khi cô đi vào đại sảnh mát lạnh vài phút sau đó, cả hai đều mặc quần jean và áo len dài tay.

“Trước khi chị nói bất kì điều gì, em muốn xin lỗi đã,” Keilly nói một hơi trong khi cởi áo khoác và găng tay.

“Chị không thấy phiền,” chị họ cô rít lên. “Nhưng lần nào cũng vậy, mọi người đều hứa là sẽ tới giúp nhưng rồi lại chẳng thấy đâu. Những người trong hội thì chị có thể hiểu được, nhưng riêng em, Keilly, em đã xưng phong nhận mà.”

“Vâng, em biết. Nhưng-”

“Hãy nhìn cái đồng lộn xộn này đi,” Kathy rên lên chỉ những túi đồ xếp xung quanh họ. “Chúng nằm đây cả ngày hôm nay rồi, còn chị thậm chí còn không biết phải làm gì trước.”

“Đừng lo lắng,” cô động viên. “Lúc nào mà chả vậy, chị biết mà. Sẽ không mất thời gian lắm đâu để sắp xếp lại.” Cô bắt đầu phân loại đồ đạc và bày biện chúng trên những chiếc bàn trưng bày dành cho những dịp như thế này. “Không có ai khác tới nữa sao?”

“Không,” Kathy thở dài. “Họ bầu chị làm chủ tịch của hội từ thiện, và sau đó bỏ mặc chị với tất cả mọi thứ. Lúc nào cũng thế,” cô rên lên. “Chị không hiểu tại sao chị lại đồng ý chứ.”

“Bởi vì chị thích mà,” cô rầy, và nhận lại được một nụ cười cầu hoà.

Đúng như Keilly nói, chỉ vài phút sau mọi thứ đã được xếp đặt gọn gàng trên chiếc bàn, Kathy cũng không còn căng thẳng nữa khi họ gần như đã hoàn thành hết các công việc, khi họ kết thúc thì đã là sau 11h, cả hai ngồi xuống nghỉ ngơi và uống trà.

“Mm, cảm ơn em,” Kathy nhận tách trà với vẻ biết ơn. “Tạ ơn chúa, cuối cùng thì cũng xong, chị cá là càng lúc việc này càng tệ hại. Em còn chưa nói với chị tại sao em đến muộn đấy,” cô nhìn Keilly thắc mắc.

Keilly cảm thấy mặt mình còn hơn cả ửng đỏ, chỉ mới nghĩ về Rick thôi cũng đủ khiến má cô nóng bừng lên. “Rick đã trở lại,” cô không quanh co, và biết rằng mọi cảm xúc đều thể hiện hết lên mặt.

“Thật sao?” Kathy thốt lên, đặt ly trà xuống.

Cô mỉm cười vui vẻ. “Vâng.”

“Và?”

Keilly bối rối. “Và gì nữa?” Kathy lặp lại.

Chị họ cô thở dài hết kiên nhẫn. “Anh ta đã lâu không quay lại, Keilly, thực tế là cả hơn hai tháng,” giọng cáu kỉnh của cô là bằng chứng cho một cơn căng thẳng mới tái xuất hiện. “và chị cuộc là thậm chí em còn chưa hỏi Rick xem anh ta có nghe ngóng thêm được điều gì về các kế hoạch của Rod.”

Keilly há hốc, mặt đỏ bừng lên hồi lỗi.

“Chị biết mà,” Kathy lại thở dài, mặt mũi đứng lên. “Chị lo phát ốm lên suốt hai tháng qua còn em thậm chí còn chả hề đếm xỉa tới Rod Bartlett nữa thì phải?” cô cáu tiết nói.

Không hẳn là cô không nghĩ về anh chàng diễn viên đó trong mấy tuần qua, cô có nghĩ, nhưng ngay gặp lại Rick cô lại hoàn toàn quên mất sự tồn tại của anh ta. “Em xin lỗi, Kathy,” cô nhăn mặt.

“Em có thể hỏi anh ấy vào sáng mai. Anh ấy nói vẫn còn ở lại đây một thời gian nữa,” cô tiết lộ.

Kathy mãi chìm trong những lo lắng của mình nên không hề chú ý tới vẻ hạnh phúc của Keilly với ý nghĩ về một cuộc viếng thăm kéo dài của Rick. “Tốt thôi, chị hy vọng là em sẽ hỏi anh ta,” Kathy nói một cách mỉa mai cay độc. “Có khi chị sẽ hứng thú với những điều anh ta nói,” cô nói một cách kiềm chế.

“Em thật sự xin lỗi mà,” cô rên lên thống khổ. “Em chỉ chưa từng nghĩ là... Rick không đề cập bất cứ điều gì về Rod Bartlett cả,” cô bào chữa, nhận ra một chị cô đang đánh giá cô thấp hơn cả nhiều bậc. “Em sẽ gọi cho chị ngay khi em nói chuyện với anh ấy.”

“Cảm ơn em,” Kathy lơ đãng đáp, mang chiếc ly của họ vào khu bếp để rửa. “Chị nghĩ bây giờ chúng kết thúc ở đây được rồi, em không phiền nếu đưa chị về nhà chứ? Tối nay Peter lấy xe.”

“Kathy-”

“Chúng ta đi chứ?” Kathy lạnh lùng hỏi. “Chị chắc là cả hai ta đều thấy mệt mỏi rồi”.

Cô ước mình có thể làm được, hay nói được gì đó để sửa chữa cái lỗi lầm của mình, nhưng chỉ có cách hỏi chuyện Rick mới có thể giải quyết được thôi, và phải chờ cho đến sáng mai. Cô thật vô tâm khi đã không nghĩ đến những lo lắng của Kathy, chị họ cô hiển nhiên là đã bị khủng hoảng trong hai tháng qua, thậm chí thỉnh thoảng chị còn hay nổi cáu với Heather, điều mà trước nay chưa hề xảy ra. Kể từ lúc gặp lại Rick, cô đã không còn nhớ gì đến chuyện giữa Kathy và Rod Bartlett mà cả hai chỉ mãi mê chìm trong nỗi nhớ của mình. Cô sẽ phải chữa lỗi lầm đó và gọi cho Kathy trước khi cô và Rick đi ra ngoài với nhau vào sáng mai.

Cô sắp xếp lại thư từ khi đợi anh xuống vào sáng hôm sau, dì cô đã đồng ý làm thay công việc của cô khi cô ra ngoài.

“Chào buổi sáng, em yêu,” Rick áp mặt hôn vào cổ cô trong khi cánh tay anh vòng ra phía trước, cả cơ thể anh tựa sát vào cô khi anh cúi xuống ôm cô.

“Rick!” cô lúng túng nói, nửa ham thích, nửa lo sợ ai đó đi tới và bắt gặp họ. “Không phải ở đây!” cô phản đối khi anh không có ý định buông cô ra. “Ai đó có thể bắt gặp chúng ta - Có cái gì khang khác ở anh!” cô đưa tay lên vuốt má anh. “Râu của anh!” cô thốt lên. “Nó đã được cạo rồi!”

“Có thể là nó không gây nhột,” anh thì thầm vào tai cô. “Nhưng thật không dễ chịu gì. Anh rất vui khi cuối cùng tổng khứ được nó sau khi đã phải chịu đựng suốt 6 tháng trời.”

“Nhưng sao lại phải để râu thế?” cô vẫn còn vuốt ve quai hàm mềm mại của anh, tựa hân hừng vào anh.

“Bởi vì anh không thích hoá trang bằng râu.”

“Hoá trang ư -?” Cô kéo cánh tay của anh ra, quay lại nhìn anh ngạc nhiên, mắt cô mở lớn khi người mà cô nhìn thấy không phải Rick mà là một người hoàn toàn xa lạ, một người lạ mà cô biết và mà cũng như chưa từng được biết.

“Anh rất vui khi anh có thể giới thiệu với em ‘bất kì phần thân thể nào’ của anh vào những khi em thích thú,” Rod Bartlett nháy mắt với cô đầy ngụ ý.

3. Chương 3

Keilly nhìn anh chằm chằm, sững sốt không thốt lên lời. Giọng nói này đúng là của Rick, nhưng gương mặt này, gương mặt được hàng triệu người biết đến là của Rod Bartlett - ngôi sao điện ảnh và biểu tượng tình dục. Bộ râu của anh đã biến mất để lộ ra quai hàm góc cạnh và một khuôn miệng gợi cảm. Không còn nghi ngờ gì nữa, Rick, đúng là anh chàng Rick quyến rũ một cách ấn tượng mà cô đã thấy, thực ra chính là Rod Bartlett.

Đôi mắt xám của cô lạnh băng, miệng cô mím chặt lại thù nghịch. “Hài hước thật đấy, anh Bartlett,” cô lên tiếng với vẻ mỉa mai. “Anh sẽ diễn tiếp trò gì nữa đây?” cô lạnh lùng hỏi.

“Keilly-”

“Và nghĩ đến chuyện được Rod Bartlett viếng thăm không phải một mà là hai lần,” cô di chuyển ra đằng sau chiếc bàn lễ tân như để tìm chỗ trú ẩn, chân cô tựa hồ đứng không vững và cô hết sức vui mừng là có thể tựa vào nó. “Chúng tôi thật lấy làm vinh hạnh, anh Bartlett.”

“Keilly-”

“Có lẽ chúng tôi lên làm một tấm băng rôn hay một cái gì đó, ‘Rod Bartlett đã từng ở đây’. Hay tốt hơn là như thế này, ‘Rod Bartlett đã từng qua đêm ở đây’,” cô cay đắng chế giễu. “Thử nghĩ xem những vị khách mà chúng tôi có thể thu hút, dĩ nhiên là phụ nữ rồi, những người hẳn sẽ thích ngủ trên chiếc giường mà Rod Bartlett đã từng nằm trên đó. Phải,” cô rít lên. “Đó đúng là một ý tưởng hay ho. Tôi sẽ gợi ý với dì-”

“Đủ rồi, Keilly!” Rick - hay Rod nói một cách nghiêm khắc và liếc nhìn xung quanh với vẻ thiếu kiên nhẫn khi thấy có hai vị khách đứng tuổi đang tiến về phía bàn lễ tân, anh bước sang bên cạnh dán mắt vào bảng thông báo và nán lại đó chờ họ thanh toán các hoá đơn.

Keilly nói chuyện với hai vị khách với vẻ lịch sự thường thấy, thậm chí hồ hởi gợi chuyện để họ chậm rãi đi, và trong suốt khoảng thời gian đó cô suy nghĩ như điên. Nếu Rick thực sự là Rod Bartlett - và không còn nghi ngờ gì về điều đó nữa! - vậy thì anh ta làm cái quái gì ở Selchurch trong lần đầu tiên chứ? Và lần này anh ta tính làm gì? Nếu là Rick Richards thì cô đã có xu hướng tin vào một lý do tích cực, tin rằng anh ta quay trở lại đây là vì anh ta bị cô thu hút, nhưng Rod Bartlett -! Cô không thể tin vào điều gì tốt về anh ta trong bất cứ chuyện gì.

Ít nhất thì anh ta cũng bị cô thu hút. Kể từ khi Veronica King tự vẫn cách đây 6 năm, đã có rất nhiều người đàn bà trong cuộc sống của Rod Bartlett, tất cả họ đều rất đẹp, đa số là trong giới nghệ sĩ như anh ta, và vì thế chuyện tình của họ đã thu hút công chúng gấp hai lần.

“Ra khỏi đây nào,” anh quay trở lại bên chiếc bàn, cầu nhàu ngay khi hai vị khách kia rời đi.

Keilly ngược lên khỏi tờ hoá đơn mà cô đang ghi. “Đi ư, anh Bartlett?” ánh mắt buộc tội của cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Không phải bức thư mà tôi đã gửi cho tờ tạp chí, và cuộc nói chuyện lần trước của chúng ta ở đây đã cho anh biết chính xác những gì mà tôi nghĩ về Rod Bartlett rồi sao?” cô nói với vẻ khinh bỉ. “Tôi không định sẽ đi bất cứ đâu với một người đàn ông như vậy cả.”

“Vậy còn Rick Richards thì sao?” anh nghiêng răng.

Miệng cô mím chặt. “Tôi nghĩ là chúng ta có thể đồng ý với nhau rằng anh ta chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng của chúng ta-”

“Ah, anh Richards,” thì cô từ bếp đi ra. “Tôi hy vọng là không làm cả hai trẻ hẹn nhiều lắm,” bà tiếp nhận công việc của Keilly phía sau chiếc bàn. “Tốt rồi, hai người mau đi đi,” bà giục khi thấy Keilly vẫn đứng yên không nhúc nhích. “Thật là một ngày tháng Giêng đẹp trời, tôi lẽ ra cũng nên đi ra ngoài và tận hưởng nó. Có lẽ là sẽ mưa đấy,” bà cười. “Hai người định tới nơi nào đó đặc biệt hả?” bà thích thú hỏi.

“Chúng tôi chỉ định lái xe loanh quanh một lúc và tìm nơi nào đó có thể chứa cả hai,” Rod Bartlett lên tiếng, nắm chặt tay Keilly và gần như kéo cô về phía cửa.

“Đi chơi vui vẻ nhé,” thì cô gọi với theo.

Keilly vùng ra ngay khi họ đặt chân ra ngoài, trừng mắt nhìn anh với vẻ căm ghét. “Đừng có chạm vào tôi,” cô quát vào mặt anh. “Tôi sẽ không đi đâu cùng anh cả.”

“Chúng ta cần phải nói chuyện-”

“Về cái gì?” cô điên tiết nói. “Anh đã thành công với trò chơi nho nhỏ của mình, anh Bartlett,” cô nói với vẻ khinh bỉ, trông vô cùng xinh đẹp, đôi mắt xám đen của cô long lên, hai má đỏ hồng lên trong cơn giận dữ. “Diễn xuất của anh thật xuất sắc, như thông thường,” cô mỉa mai với vẻ cực cần. “Thật đáng tiếc là anh không được đề cử giải Oscar nào cho nó.”

“Anh thật ra là đã được đề cử một giải,” anh cao giọng nói.

“Cho phim Beginning Again hả?”

“Đúng thế,” anh đáp trả. “Anh sẽ tham dự lễ trao giải vào tháng tư.”

“Vậy là anh chắc chắn mình sẽ giành được giải?”

Cơn giận bùng lên trong mắt anh. “Anh đủ lịch sự để đích thân tới đó khi anh được đề cử.”

Cô đỏ mặt với lời khiển trách, và sau đó lại tự trách mình vì đã cảm thấy có lỗi khi nghĩ những điều tồi tệ về người đàn ông này. Cô biết anh ta quá rõ, biết sự phản bội thấy trước của anh ta với Veronica King, biết sự ích kỷ của anh ta trong việc quyến rũ Kathy. Anh ta xứng đáng với tất cả sự khinh miệt mà cô đang nghĩ trong đầu!

“Tôi chắc rằng đám khán giả cuồng nhiệt của anh sẽ ngất ngây vì sung sướng,” cô mỉa mai. “Anh chắc chắn sẽ đạt giải thôi.”

“Keilly, anh không đứng ở đây để bàn luận về cái giải Oscar chết tiệt đó khi mà anh-”

“Thật sao, anh Bartlett, những người trao giải sẽ nghĩ thế nào về thái độ của anh đối với giải thưởng mà họ dành cho anh đây?”

Anh hít vào một hơi thật sâu trước thái độ mỉa mai không giấu diếm của cô. “Khi mà anh thực sự đang muốn nói với em về một chuyện hoàn toàn khác,” anh kết thúc câu với một vẻ kiên quyết. “Và chúng ta sẽ nói chuyện.” Một lần nữa anh lại túm lấy cánh tay cô, đẩy cô về phía bãi đỗ xe.

Mắt cô mở lớn với vẻ khâm phục đầy nhạo báng khi anh kéo cô đến chỗ một chiếc Jaguar thể thao màu xám bạc. “Anh đã không mang nó tới đây vào lần trước,” cô chế giễu. “Không thì tôi hẳn là sẽ nhớ ra nó.”

Anh ném cho cô một cái nhìn cau kỉnh trước khi đẩy cô vào ghế ngồi dành cho khách, sau đó trèo vào bên cạnh để khởi động máy, chiếc xe gầm lên lướt ra phía đường cái và bỏ lại khách sạn phía sau lưng. “Lần trước anh đã bay từ Liverpool tới rồi mới thuê xe,” anh nghiêng răng tiết lộ, rồi tập trung lái xe, có vẻ như đã định sẵn nơi mà họ sẽ tới.

“Thật là bất tiện cho anh quá!” Keilly nhìn thẳng về phía trước, cô vẫn biết từng chi tiết về người đàn ông ngồi bên cạnh cô, biết rằng bộ quần áo mà cô đoán là rất đắt vào lần đầu tiên khi anh đến đây thực sự là một chiếc quần Jean hàng hiệu và một chiếc áo sơ mi lụa, rằng mái tóc dài bóng bệh rất kiểu cách đó là thành quả của một chuyên gia tạo mẫu tóc, và rằng chiếc dây chuyền vàng dày cộp anh đang đeo trên cổ có thể đáng giá một gia tài; cho tới lúc này thì cô đã biết tất cả về anh ta, và cô biết thêm anh ta là Rod Bartlett.

“Một chút thôi,” anh đáp lại với vẻ căng thẳng. “Lúc đó anh đang nghỉ ngơi sau khi hoàn tất bộ phim mới nhất thì Barbie gợi ý anh nên tới đây và tận mắt chiêm ngưỡng quý cô đã không tiếc lời bày tỏ sự căm ghét dành cho anh trên tờ tạp chí.”

“Tôi cảm thấy thật hãnh diện,” giọng nói của cô cho thấy bất cứ điều gì trừ điều đó. “Mặc dù tôi thấy ngạc nhiên khi anh lại bận tâm đến chuyện đó.” Một lần nữa cô lại tự hỏi Barbie là gì của anh, dù cô không hề đề cập gì tới người phụ nữ đó. Cô không ghen, chết tiệt! Cô khinh thường người đàn ông này và lối sống của anh ta, và đó không chỉ là bởi những gì anh ta đã làm với Kathy trong quá khứ.

Gương mặt anh khắc nghiệt, trong khi tay nhẹ nhàng điều khiển chiếc vô lăng. “Dư luận ở đây cũng như ở nước khác đang đào xới chuyện này đến phần tệ hại nhất.”

“Thật là tồi tệ đối với anh!”

“Keilly,” anh thở dài. “Anh chỉ đang cố gắng giải thích với em. Báo chí đưa tin và suy diễn về tất cả mọi thứ, và anh phải thừa nhận là anh đã bắt đầu bán khoản tự hỏi bản thân. Tên em nghe rất quen-”

“Trước đây chúng ta chưa bao giờ gặp nhau cả,” cô gay gắt nói, mặt hơi tái đi.

“Không, anh biết điều đó ngay khi nhìn thấy em. Anh vẫn không hiểu tại sao em lại từng căm ghét anh nhiều đến mức em phải viết ra điều đó,” anh cau mày, đôi mắt xanh tuyệt đẹp trông có vẻ bối rối.

“Đang căm ghét,” cô sửa lại. “Cái cảm giác đó vẫn tràn trề ở thời hiện tại đây. Chuyện anh đã lừa dối khi đến đây dưới một cái tên khác chỉ thêm khẳng định quan điểm của tôi về anh. Nhưng ít nhất đến bây giờ anh đã có thể nói với cái đám báo chí ‘đang suy diễn’ đó rằng tôi đơn giản chỉ là một người phụ nữ đầy hận thù đã tấn công bừa bãi vào anh. Suy cho cùng, giờ nếu như có bất cứ ai hỏi tới tôi sẽ không thể phủ nhận rằng chúng ta đã gặp gỡ, và đã yêu nhau.”

“Đó không phải là lý do tại sao anh hôn em, chết tiệt,” anh nghiêng răng, “Chuyện bị cuốn hút vào em là điều cuối cùng mà anh có thể hình dung khi anh tới đây. Và đó cũng không phải là một cái tên được bịa ra, thỉnh thoảng anh vẫn chỉ dùng một phần trong cái tên của mình, nhưng tên đầy đủ của anh là Roderick Richards Bartlett.”

“Quả là một cái tên dài!”

“Nó chính xác là vậy,” anh thốt lên căng thẳng. “Phải thừa nhận là anh vẫn thường dùng cái tên Rod Richards khi anh không muốn bị nhận ra, nhưng anh đã nghĩ em thừa thông minh để nhận ra điều đó.”

“Tử tế làm sao!”

“Keilly, vì Chúa! Em thích anh khi anh là Rick Richards,” anh gần giọng, “Vậy có gì khác với con người hiện tại của anh vậy?”

Bây giờ thì cô đã biết anh là một kẻ chuyên đi gạ gẫm, một kẻ ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân, một người đàn ông chẳng khác gì với người cha của cô! “Nếu như anh không biết thì tôi cũng sẽ không nói với anh,” cô cúi tiết nói.

“Câu trả lời ngắn gọn đó là thế nào đây?”

Đôi mắt xám của cô tối sầm lại. “Là thứ duy nhất mà tôi nghĩ tới vào lúc này! Vậy anh mong chờ tôi sẽ phản ứng như thế nào trước sự thật về anh?” cô hỏi với vẻ buột tội. “Quên tất cả mọi thứ mà tôi - tôi đã viết về anh sao?” Giọng cô trở nên kịch liệt khi cô nhận ra cô suýt nữa buột miệng nói ra điều gì, cô đã gần như tiết lộ những gì cô biết về cách đối xử của anh đối với Kathy. “Cảm thấy hãnh diện và phấn khích khi được một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng rủ lòng đoái hoài ban cho một nụ hôn vào một đêm trên một bờ biển hoang vắng? Đó có phải là những gì anh nghĩ không?”

Bàn tay anh xiết chặt trên vô lăng. “Nếu như đúng là vậy thì anh đã không phải bận tâm quay lại đây,” anh nói giữa hai hàm răng nghiến chặt.

Quai hàm anh bạnh ra khiến Keilly nhận ra cái cảm chẻ nổi tiếng đó, sự hấp dẫn giới tính đúng là cái không thể chối bỏ được ở Rod Bartlett. “Chính anh đã nói với tôi,” cô nhún vai. “Anh cần một kì nghỉ, một kì nghỉ yên tĩnh.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện quay trở lại Selchurch cho đến khi anh gặp em.”

“Tôi e rằng mình không phải là thứ giải trí trong mùa hè của anh, anh Bartlett - Ôi! ” cô rên lên vì sự đau đớn bất ngờ khi anh thình lình ngoặt tay lái khiến chiếc xe trật khỏi đường chính, làm cánh tay cô đập mạnh vào cửa xe khi chiếc xe lao vào một khu đất mấp mô dẫn lên đỉnh đồi mà từ đó có thể thấy được toàn cảnh của thị trấn.

Anh vẫn nhìn chăm chăm về phía trước trong vài phút sau khi đã tắt máy, hai bàn tay anh vẫn đặt trên vô lăng, vai anh căng ra.

“Em đang giận dữ,” anh bắt đầu thư giãn một chút, nói với giọng tự chủ. “Và anh có thể hiểu được vì sao. Nhưng anh không hề muốn em là thứ giải trí trong mùa hè,” anh quay người trên chiếc ghế của mình để nhìn vào mắt cô, chiếc cần điều khiển ngăn giữa họ. “Có hàng tá phụ nữ ở London luôn rất sẵn sàng nếu đó là tất cả những gì anh muốn,” anh nói, không hề có chút tự phụ. “Nhưng anh muốn nhiều hơn điều đó từ em, Keilly -”

“Tôi thậm chí còn không có ý định dâng hiến nhiều đến thế đâu,” cô đẩy cửa xe để ra ngoài, tiến lên phía trước và nhìn xuống thị trấn nơi đã trở thành mái nhà của cô trong suốt cuộc đời cô. Cô yêu cái thị trấn nhỏ này, cô thuộc về nơi đây, và vào lúc này cô có thể hiểu Kathy đã bị choáng ngợp như thế nào bởi sự quyến rũ và sôi nổi mà một diễn viên trẻ ở London hẳn là đã thể hiện ra trước sự thiếu từng trải của một cô gái tỉnh lẻ như chị ấy. Cô có thể hiểu điều đó, nhưng cô không có ý định để cho chuyện đó lặp lại.

Cô cảm nhận được sự hiện diện của Rod Bartlett bên cạnh mình, giữ khuôn mặt mình thản nhiên khi cô nhìn xuống mặt biển xanh xám yên bình không như tâm trạng trong cô, những suy nghĩ của cô cuộn lên như bão tố, bàn tay cô nắm chặt lại rồi lại buông ra phía trong túi áo.

“Keilly - ” anh thầm nguyên rủa khi thấy cô quay ngoắt khỏi anh trước khi bước tránh ra vài bước với sự ghê tởm hiển hiện. “Chỉ bởi vì tên của anh khác đi không có nghĩa là con người anh cũng thay đổi,” một mạch máu rần rật trên chiếc cằm nhẵn của anh, “anh đã muốn em từ cách đây chín tuần, và bây giờ vẫn vậy.”

Miệng cô mím lại, nước mắt cô rưng rưng khi nghĩ đến cái cách mà cô đã bị lừa gạt. “Cũng như cách mà anh đã muốn tất cả những người đàn bà khác mà anh đã từng ‘giải trí’ trong 10 hay 12 năm vừa qua ư?” cô

nhắc anh nhớ cái cách mà anh đã mô tả vô số những cuộc tình của Rod Bartlett trong lần gặp trước. “Cảm ơn, nhưng câu trả lời là không, thưa anh Bartlett.”

“Em sợ mình có thể bị tổn thương đúng không?” mắt anh chợt lấp lánh.

Cô lắc đầu với thái độ khinh bỉ lạnh lùng. “Không có hứng thú với việc tự đánh số cho mình.”

“Tại sao em-”

“Cẩn thận đấy, anh Bartlett,” cô chế nhạo. “Bản ngã của anh đang thể hiện ra đấy.”

Anh thở dài ngắt quãng. “Anh xin lỗi,” anh đột nhiên nói. “Nổi nóng với em sẽ không giúp được gì trong tình huống này cả.”

“Tôi thấy là không có tình huống nào cả,” cô gạt đi. “Anh là một vị khách trong khách sạn của dì dưỡng tôi, và tôi được yêu cầu là phải lịch sự với anh để thể hiện khả năng chuyên nghiệp của mình. Về cá nhân, đó lại là một vấn đề khác,” cô nói một cách cứng nhắc. “Vì thế tôi sẽ thích hơn nếu anh để tôi lại một mình.”

“Anh không thể làm thế được,” anh nói dứt khoát.

“Sao lại không?” cô nhăn mặt.

“Em biết vì sao không,” anh nặng nề nói. “trái ngược hẳn với những gì em nghĩ, những gì em muốn tin, tất cả phản ứng của anh với em đều là chân thành. Hãy thừa nhận điều đó, Keilly, nếu anh vẫn là Rick Richards em sẽ không nghi ngờ tình cảm của anh như thế này.”

Cô đỏ mặt vì sự thật đó. “Nhưng anh không phải là anh ấy, đúng không?” cô không nhân nhượng. “Anh là Rod Bartlett, người đàn ông mà hàng trăm người đàn bà muốn được ngủ cùng, một trong số họ thậm chí đã tự vẫn vì anh.”

Mặt anh dường như tái đi với lời buộc tội sau cùng, quai hàm anh giật giật. “Hàng trăm là con số phóng đại,” anh cau kỉnh. “Còn về chuyện của Veronica-”

“Anh nói về cô ấy cứ như cô ấy không hề có ý nghĩa gì với anh vậy!” cô nóng nảy buộc tội.

Đôi mắt xanh của anh thăm lại, hàng lông mi dài và đen nhánh. “Anh yêu cô ấy,” câu nói thốt ra thật dễ dàng đến mức không thể nghi ngờ được. “Cô ấy là điều tốt đẹp nhất từng xảy đến với anh. Lúc gặp cô ấy anh đang sống không mục đích, anh lợi dụng mọi người cũng như họ lợi dụng anh, sự nghiệp cũng chưa đi tới đâu, Veronica đã kéo anh làm lại từ đầu, giúp anh sống thật với con người của mình, với những gì mà anh tin tưởng, đó là những gì thực sự quan trọng. Anh yêu cô ấy,” anh lặp lại với giọng khàn khàn.

Keilly nuốt mạnh xuống trước sự thành thật của anh, cô cố ép mình phải nhớ lại người phụ nữ đó đã chết như thế nào. “Thật kỳ diệu khi mà sự nghiệp của anh đã đột nhiên cất cánh đến thế khi anh trở thành người tình suốt đời của cô ấy,” cô mĩa mai, phớt lờ vẻ mặt đang tối sầm lại đầy nguy hiểm của anh. “Phải, tôi chắc là anh đã ‘yêu’ cô ấy rất nhiều,” cô chế nhạo.

Anh thọc tay vào mái tóc, như thể anh có thể sẽ đánh cô nếu như không làm thế. “Anh đã muốn kết hôn với cô ấy, nhưng cô ấy từ chối,” anh nghiêng răng tiết lộ.

Đôi mắt cô mở lớn khi nghe sự thừa nhận đó, mặc dù một lần nữa cô lại phải ép mình trở nên nhẫn tâm. Người đàn ông này vẫn là một kẻ lợi dụng như trước đây, và sẽ luôn là vậy. “Có thể cô ấy chỉ không muốn bị lợi dụng thêm nữa,” cô khinh miệt.

Môi anh mím lại, đôi mắt trở nên lạnh như băng. “Hãy quyết định đi, Keilly,” anh rít lên. “Anh hoặc là kẻ lợi dụng đã bỏ rơi Veronica khi cô ấy không còn giá trị lợi dụng nữa, hoặc là người mà cô ấy đã từ chối không lấy làm chồng, ” miệng anh nhăn nhúm lại. “Anh không thể là cả hai loại đó được.”

“Anh - anh - anh là một kẻ vô cùng ích kỷ!” cô điên cuồng buộc tội. “Và tôi không thêm tin một chút nào chuyện anh đã từng hỏi cưới Veronica King. Tại sao cô ấy lại tự vẫn nếu điều đó là có thật?”

“Thực ra là vì sao?” anh nhẹ nhàng lặp lại.

Keilly ném cho anh một cái nhìn dò hỏi. “Cô ấy đã tự vẫn.”

“Phải,” anh không bàn cãi gì về lời khẳng định đó.

“Là vì anh!”

Anh thở dài kiềm chế. “Một phần,” anh gật đầu. “Mặc dù nguyên nhân không giống như em nghĩ,” anh đánh giọng thêm vào. “Có lẽ một ngày nào đó, nếu cả hai chúng ta đã giải quyết xong sự bất đồng này, anh sẽ nói tất cả với em về Veronica.”

“Ngày đó sẽ không bao giờ đến đâu,” cô nói với vẻ kịch liệt, ý thức được sự ích kỷ của anh ta từ cách anh ta đối xử với Kathy. Có thể anh ta thực sự tin rằng anh ta đã thay đổi không còn là kẻ lộng bông và lợi dụng nữa, nhưng anh ta vẫn giẫm đạp lên người khác để đạt được điều đó.

“Anh bắt buộc phải không đồng ý với em,” anh nhún vai. “Anh phải tin rằng một ngày nào đó chúng ta sẽ được ở bên nhau, và tới lúc đó chúng ta sẽ nói về Veronica. Anh chắc rằng cô ấy sẽ không thấy phiền lòng đâu.”

“Sao không phải là bây giờ?” cô cau mày.

“Đó là vấn đề về lòng tin, Keilly,” đôi mắt xanh kiên định của anh giữ chặt ánh mắt cô. “Và khi nào em học được cách tin tưởng anh - thêm một lần nữa, anh sẽ biết đã đến lúc kể cho em nghe toàn bộ sự thật về Veronica và anh.”

“Và về cả những người phụ nữ đã ngủ với anh nữa chứ?” cô chế giễu với một sự chán ghét.

“Anh đã nói với em rồi, không có quá nhiều đến thế, và hầu hết đều biết rằng mối quan hệ đó sẽ không có tương lai gì - mặc dù anh không có ý định phàn nàn chút nào,” anh thêm vào với vẻ dứt khoát.

“Thế còn những người không biết điều đó?”

“Anh không phải là thánh, Keilly,” anh điềm tĩnh, mặt anh tối sầm lại. “Anh đã làm tổn thương mọi người, anh biết điều đó, nhưng tất cả mọi người đều thế. Tất cả chúng ta đều có thể mắc sai lầm, tất cả chúng ta đều phạm lỗi lầm mà.”

“Chỉ có điều anh không phải trả giá về những lỗi lầm của anh, mà những người phụ nữ phải hứng chịu nó!”

Anh liếc nhìn khuôn mặt xúc động của cô. “Không phải anh đã bỏ lại sau lưng một dọc những đứa trẻ không cha, nếu đó là điều mà em muốn ám chỉ,” anh nghiêng rằng, miệng anh cong lên cay độc. “Tin anh đi, nếu anh thực sự như thế, thì giờ anh đã nghe về nó rồi.”

Cô biết anh muốn nói gì, đã có nhiều vụ kiện về quyền làm cha mẹ với nghi vấn là những nhân vật nổi tiếng, và tên anh, tận cho tới giờ, vẫn chưa hề có trong danh sách những người bị cáo buộc cũng là một điều đáng ngạc nhiên nếu xét về số lượng những vụ lăng nhăng đầy tai tiếng của anh. Nhưng cô cũng đã biết sự thiếu thận trọng của anh với Kathy! “Có thể là do anh may mắn,” cô gật đi, biết hình phạt được trả bởi những người như anh.

“Và có thể là anh không như thế,” anh gằn giọng. “Keilly, đó đã là quá khứ, cái mà chúng ta quan tâm là tương lai.”

“Tương lai nào?”

“Là những gì mà chúng ta sẽ có,” anh di chuyển tới gần cô đến nỗi chân họ chạm vào nhau. “Anh đã nói với em, Keilly, chúng ta sẽ ở bên nhau.”

“Anh - ”giọng cô bị nghẹn lại khi miệng của Rod Bartlett đè lên miệng cô.

Thật vô ích khi chống lại anh, anh mạnh hơn cô, nhưng cô cũng không hề đáp ứng hay có cử chỉ nào khuyến khích anh. Cô muốn điều đó, trời ạ, cô muốn điều đó biết bao, nhưng lòng tự trọng và lý trí đã giữ cô lại. Người đàn ông này có thể mệt mỏi với cuộc sống ở London, có chút ngán ngẫm với đám bạn sành điệu, nhưng cô không sẵn sàng để dâng hiến, làm trò tiêu khiển của anh ta.

Sức ép từ môi anh trên môi cô giảm dần, không còn sự chiếm đoạt mà dịu dàng đòi hỏi sự đáp ứng ở cô, những cái vuốt ve nhẹ nhàng trên môi cô bằng môi anh, nút nhẹ vào môi dưới với sự khiêu khích khiến cô rung mình phản ứng, người cô như tan ra, cô rên lên đầu hàng.

“Keilly, Keilly,” anh liên tục thì thầm tên cô trong khi miệng anh lướt dọc trên cổ cô, bàn tay khỏe mạnh của anh vuốt ve sống lưng cô khi anh ôm cô sát vào mình.

Cô cảm thấy bàn tay anh luồn vào bên trong chiếc áo cotton vuốt ve làn da trần của cô, cô thở hổn hển khi tay anh chạm vào ngực cô, ngón tay di chuyển không ngừng, nụ hoa cô cương lên dưới những cái vuốt ve đó. Sức nóng tràn qua cơ thể cô dưới cái vuốt ve sâu kín của anh, chưa từng có người đàn ông nào chạm vào cô theo cái cách này.

“Chúa ơi, Keilly, anh muốn và cần em biết bao - Keilly?” giọng anh sắc lại khi cô đột nhiên đẩy anh ra, bàn tay anh giữ cô, kéo cô trở lại anh. “Hãy để tôi đi,” cô rít lên qua hàm răng nghiến chặt.

“Em không nghe thấy anh nói gì sao? Anh đã nói-”

“Tôi nghe thấy rồi,” cô vặn người, thoát khỏi anh, bực tức, ngực cô căng ra bên dưới chiếc áo sơ mi. “Chắc anh nghĩ rằng tôi thật ngu ngốc, anh Bartlett-”

“Anh không nghĩ em là bất cứ thứ gì cả, bởi vì anh không hiểu nổi em!” anh nhìn cô trừng trừng như thể anh chưa bao giờ nhìn thấy cô trước đây. “Có phải em luôn thoái lui theo cách này khi có người đàn ông nào đó nói anh ta cần em nhiều như thế nào không?” anh giận dữ.

“Chưa từng có người đàn ông nào cả,” cô rít lên. “Và tôi chắc chắn không muốn nghe nó từ anh,” cô lơ khuôn mặt đang tái đi của anh. “Tôi có thể là một kẻ ngây thơ,” cô nói tiếp. “Nhưng tôi không phải là đứa dễ bị gây ấn tượng bằng lời thoại kịch sĩ này -”

“Kịch.. ư?” anh lạnh lùng lặp lại.

“Thế anh còn muốn gọi nó là gì nữa?” cô miệt thị. “Chúa ơi, có phải anh nghĩ rằng tôi ngu ngốc, một con ngố ở một nơi heo hút để anh có thể bịt mắt chơi đùa cho tới khi anh rời khỏi đây? Và sau đó anh nói gì đấy về việc thấy cần tôi, lại mà một sai lầm khác mà anh mắc phải, rằng chúng ta nên xa nhau một thời gian để kiểm nghiệm lại tình cảm của nhau phải không? Tôi đã xem bộ phim đó rồi,” cô chế nhạo. “Nhân vật nữ chính không bao giờ gặp lại nam chính!”

“Đây không phải là phim,” anh nóng nảy “Đây là cuộc sống thực, của anh và của em, và anh không diễn trong cuộc sống của mình.”

“Anh có thể lừa gạt tôi - có thể lắm chứ,” cô giễu cợt lặp lại.

“Nhưng tôi không ngốc thế. Giờ nếu anh không phiền, tôi muốn trở lại thị trấn. Dù sao thì tôi cũng đã xin nghỉ, vậy tôi nghĩ tôi sẽ dành thời gian để ra bãi biển.”

“Keilly, hãy nghe anh-”

“Hiện giờ chắc nước vẫn còn lạnh, nhưng tôi có thể đi dạo dọc bãi biển,” cô tiếp tục nói như thể anh chưa từng xen ngang. “Tôi tự hỏi-”

“Keilly, nghe anh nói đi!”

Cô lạnh lẽo nhìn anh. “Đừng có nói lại rằng anh cần tôi nữa,” cô dứt khoát nói. “Tôi ngờ rằng anh cần bất cứ ai. Tôi hy vọng anh sẽ vui vẻ khi ở lại đây, anh Bartlett, tôi chắc rằng sẽ có nhiều bạn cũ sẽ thích gặp anh đấy. Tôi hy vọng anh sẽ hiểu là tôi không muốn là mình sẽ nằm trong số đó, đơn giản là vì tôi không có thời gian cho một siêu-sao-đang-chán-ngán đi tìm một cảm giác mới đâu.”

Quai hàm anh cứng lại bởi cái giọng lảng mạn của cô, nhưng không có một tí dấu vết nào của cơn giận đang bùng lên ở anh cả. “Em có thể không phải là một đứa trẻ, Keilly,” anh chậm rãi nói. “Nhưng suy nghĩ của em lại không khác một đứa trẻ là mấy, một siêu sao đang chán ngán,” anh chế giễu. “Em có thấy ý tưởng đó của em nghe lố bịch đến như thế nào không?”

“Không lố bịch hơn anh cách đây vài phút đâu, tôi bảo đảm với anh đấy” cô nổi cáu.

Anh bực bội, thở dài nặng nề. “Anh chẳng thấy có ích gì khi nói chuyện với em vào lúc này cả. Anh sẽ gặp em sau khi em đã bình tĩnh lại.”

“Tôi hoàn toàn bình tĩnh,” cô thản nhiên nói với anh. “Và nếu anh chưa sẵn sàng để quay về thì tôi nghĩ là tôi sẽ đi bộ về.”

“Không cần phải thế đâu,” anh gần giọng, quay trở lại bên chiếc ô tô, ngồi vào sau tay lái để chờ cô.

Ý thức được đôi mắt màu xanh nước biển đang chăm chú nhìn mình, cách cô di chuyển không tự nhiên như trước, cô trèo vào ngồi cạnh anh khi động cơ rung lên, nhìn chăm chú phía trước khi họ bắt đầu quay trở lại con đường ven bờ biển.

Cô phải kiềm chế giọt nước mắt để anh không thấy được sự phản bội của anh đã làm cô tổn thương nhiều thế nào. Rod Bartlett! Chúa ơi, đây đúng là một cơn ác mộng. Vậy mà cô đã tin rằng cô yêu anh! Việc khám phá ra anh ta là ai đã chấm dứt tất cả, cô không thể có bất kỳ cảm giác nào về người đàn ông đã quyến rũ một cách tính toán với Kathy, trước khi đến với người phụ nữ khác có thể mang lại cho anh ta nhiều thứ hơn - cho đến khi cả cô ta cũng không còn giá trị sử dụng. Anh ta nói rằng không diễn kịch trong đời thực, vậy thì đúng là anh ta quá giỏi khi đánh lừa được cô từ phút giây họ gặp nhau, trong dáng vẻ của một người đàn ông tốt bụng và nhạy cảm, những phẩm chất mà anh ta không bao giờ có thể có trong đời thường.

“Cám ơn,” cô khô khan nói khi anh dừng xe trước cửa khách sạn.

“Keilly!” Bàn tay anh đặt trên tay cô ngăn cô mở cánh cửa để bước ra ngoài. “Anh thật lòng đấy,” anh nói, khi cô nhìn lại anh đầy những thắc mắc trong mắt cô. “Anh cần em hơn cần bất kỳ ai trước đây.”

Cô đỏ mặt. “Làm ơn hãy nói những câu cũ rích đó cho kẻ ngốc bất hạnh nào đó sẽ tin lời anh đi,” cô thở dài nặng nhọc. “Đừng để nó phí hoài cho tôi”

Anh lái xe đi ngay khi cô vừa bước ra đến vỉa hè, và với một tiếng thở dài cuối cùng, cô giải phóng những căng thẳng của mình. Anh thậm chí còn không sử dụng một cách tiếp cận cũ nào với cô, mà dùng cùng một cách như anh ta đã làm với Kathy trước đây.

Kahty. Ôi Chúa ơi, cô phải gặp Kathy ngay, phải cảnh báo chị ấy rằng Rod Bartlett đang ở trong thị trấn.

Hall là một nơi ấm áp và vui vẻ bất chấp cái kích thước của nó, Kahty đã biến khu điền trang vùng quê to lớn này trở thành ngôi nhà cho chồng và con gái của mình. Nụ cười chào đón của cô khi mở cửa chuyển thành lo lắng khi cô nhìn thấy Keilly.

“Chị đã đợi điện thoại của em cả sáng nay,” cô kéo Keilly vào trong phòng khách nhỏ tiện nghi mà cô luôn dùng để tiếp đãi bạn bè và người thân.

“Mới có 10h30 mà,” cô chần chừ, đứng nán lại phía trước lò sưởi với vẻ lo âu.

Kathy nhăn nhó. “Khi phải dậy từ lúc 6 giờ sáng thì tới bây giờ đúng là một khoảng thời gian dài đấy.”

Trán Keilly nhăn lại, “Chị bắt đầu một ngày sớm nhỉ?”

“Heather đã ho cả đêm. Chị nghĩ là nó bị viêm họng,” Kathy nhún vai. “Chị đã giữ nó trong nhà cả ngày nay.”

“Nó đang ở trên gác hả?”

“Đang ngủ,” chị cô gạt đầu. “Em đã gặp lại Rick chưa?” giọng cô căng thẳng.

“Ồ, vâng,” cô thở dài. “Em đã gặp anh ấy.”

“Sao rồi?”

Cô cắn chặt môi. “Rod Bartlett đã quay lại Selchurch rồi,” cô thông báo. “Thật ra,” cô ngập ngừng dừng lại khi thấy Kathy ngồi thờ người trên ghế. “Anh ta đã tới đây rồi.”

Bàn tay Kathy run lên khi chị căng thẳng vuốt mái tóc bóng mượt của mình. “Chị - Rick đã nói với em à? Hay em đã nhìn thấy anh ta?” Đôi mắt nâu mở to.

“Cả hai,” cô thở dài, ngồi lên chiếc ghế bên cạnh chị cô. “Kathy, Rick chính là Rod Bartlett. Anh ta-”

“Em nói gì?” giọng cô sắc lạnh. “Chị không hiểu. Em đã nói Rick là một phóng viên, rằng anh ta tới đây theo đuổi tin tức về em.”

“Bởi vì đó là cái mà anh ta nói với em,” cô gật đầu, cay đắng nói.

“Anh ta nói dối em, đưa em vào cái vở kịch tai ác do anh ta dựng lên.”

“Em có chắc anh ta là - Tất nhiên là em phải chắc rồi,” Kahty thở dài “Thật dễ dàng nhận ra Rod Bartlett.”

“Phải, nếu không có hàm râu,” Keilly nặng nề thừa nhận. “Và hiện giờ thì anh ta còn nó nữa. Em xin lỗi, Kathy, em không hề có khái niệm nào về việc anh ta là ai.” Đó chắc chắn sẽ là một lời biện hộ tệ hại nhất trong năm.

“VẬY em - đã nói với anh ta cái gì về chị chưa?”

“Tất nhiên là không,” cô hấp tấp nói. “Cuộc thảo luận của bọn em gần như không đi xa hơn việc nhắc lại những người phụ nữ mà anh ta biết trong quá khứ,” cô cúi kính nói. “Và em trông có giống như một kẻ ngồi lê đôi mách những chuyện về chị không?”

“Không,” Kathy thở dài. “Chỉ là lúc này chị đang rất căng thẳng, chị không biết chị đã nói gì nữa. Em có biết anh ta định ở lại đây trong bao lâu không?” trông cô hết sức lo lắng.

“Vô thời hạn, anh ta đã nói thế. Nhưng em không để ý đến điều đó lắm,” cô vội vàng thêm vào khi thấy Kathy tái mặt đi. “Khi anh ta nói điều đó anh ta đã tin rằng em sẽ sẵn lòng, - chia sẻ mùa hè này với anh ta.” Cô đỏ mặt với cái nhìn soi mói của Kathy. “Cũng không cần phải nói là em đã từ chối,” cô lầm bầm.

“Keilly-”

“Em có thể lên gác và thăm Heather chứ?” cô tươi cười hỏi. “Bây giờ có lẽ nó đã dậy rồi đấy”

“Chị nghĩ là thế,” Kathy gắt lên. “Chị phải nói rằng, em không có vẻ gì là lo lắng với cái thực tế là anh ta đang biến em thành con cóc.”

Đôi mắt xám của cô long lên. “Em lo lắng điều đó thì có ích gì?” cô điên tiết nói.

“Cũng như nhau-”

“Nhìn này, hãy quên nó đi, Kathy,” cô thở dài. “Em chắc chắn lúc này anh Bartlett đã biết chính xác những suy nghĩ của em về anh ta; em không nghĩ là anh ta sẽ lại làm phiền em nữa,” cô lơ ngơ nói, chắc chắn rằng cô đã đúng. Tại sao một người như anh ta lại muốn dính vào rắc rối khi theo đuổi một người phụ nữ chẳng hề ưa anh ta, trong khi đó có tới hàng trăm, không, hàng nghìn kẻ khác lại hiển nhiên mong đợi điều đó nhỉ.

“Anh ta có thể rất kiên trì đấy,” Kathy nói nhỏ. “Tại sao em lại dây vào anh ta nhỉ, Keilly?” cô cáo buộc, cái nhìn bối rối trở lại. “Nếu anh ta muốn em, anh ta sẽ ở lại đây cho tới khi anh ta có được em.”

“Chị nói cứ như thể em sẽ để mặc anh ta làm như vậy ấy!”

“Chị không có ý đó,” Kathy lầm bầm.

Sự hối hận một lần nữa lại tràn qua cô; cô không nên chỉ nghĩ tới nỗi bất hạnh của mình mà nên nghĩ tới tình thế khó xử của Kathy. Nếu Rod mà ở lại đây thì cái cơ hội để anh ta và Kathy gặp nhau là rất lớn, tệ hơn nữa, anh ta thậm chí còn có thể chạm trán với Peter. “Em xin lỗi,” cô chạm vào cánh tay chị họ mình. “Em đã không cân nhắc khi nói. Nhưng em chắc chắn rằng anh chàng Bartlett đó sẽ không ở lại-”

“Bartlett ư?” Peter khẽ hỏi khi vừa bước vào phòng, dường như anh hoàn toàn không để ý rằng cả hai người đều sốc khi thấy anh đột nhiên xuất hiện. “Chào em yêu,” đặt một nụ hôn lên môi vợ trước khi quay qua hôn lên má Keilly. “Nghỉ à?”

“Ồ - vâng,” cô lúng túng gật đầu.

“Một ngày tháng Giêng tuyệt đẹp,” anh nói với vẻ yêu đời thường nhật, cao lớn và đẹp trai, với mái tóc vàng cắt ngắn và đôi mắt xanh biếc biết cười. Chính cái tính nồng hậu, chân thành và chu đáo với mọi người khiến anh được quý mến bởi tất cả nhân viên và người dân trong thị trấn. “Có phải bọn em đang nói về Rod Bartlett không?”

Keilly tái mặt, nuốt mạnh. “Sao anh lại hỏi vậy?” cô ngập ngừng, bần khoản không biết cái gì khiến anh nhắc tới anh chàng diễn viên nổi tiếng đó.

“À, anh nghe nói anh ta đang ở trong thị trấn này-”

“Anh đã biết rồi à?” Kathy rít lên.

Peter cười, nhăm lẩn vẻ căng thẳng của cô với sự ngạc nhiên tột độ. “Bà Grovers đã đề cập đến khi anh gọi cho bà ấy ở cửa hàng cách đây vài phút, bà ấy chắc chắn là anh ta đã ở đây vào sáng nay,” giọng anh hơi ngờ vực.

“Có lẽ vậy,” Keilly nói ngờ nghệch, cô biết rằng chính những tin đồn và suy đoán về những lý do anh ta tới thị trấn chỉ mới bắt đầu, chuyện có thể ngày một tệ hại hơn!

“Thật sao?” Peter thích thú hỏi. “Ý em là anh ta thực sự đã ở Selchurch?”

Cô liếc Kathy, dưới khuôn mặt tái mét và cái vẻ u uất của chị cô đã nói lên rằng điều này vượt quá sức chịu đựng của chị cô, rằng chị có thể tan nát dưới sức ép ấy bất kỳ lúc nào. “Anh ta đang ở khách sạn,” cô bắt đầu nói, trong lúc mắt vẫn không rời khỏi chị mình.

“Anh ta đã tới đây ngày hôm qua.”

“Ôi, em gái,” trăn Peter nhấn lại thông cảm. “Em chắc là đang khó xử lắm hả?”

Cô biết là anh đã nói đến bức thư mà cô đã gửi cho các tạp chí, nó đã được xem như một câu chuyện giật gân động trời ở cả thị trấn này cũng như những nơi khác nữa. “Một chút,” cô thú nhận. “Dù là anh ta có vẻ như không bị tác động lắm, thực tế là anh ta coi nó như một câu chuyện cười.”

“Thế thì tốt,” Peter gật đầu tán thành. “Anh tự hỏi rằng liệu có thể thuyết phục anh ta làm một cái gì đó ở Cuộc liên hoan mừng Lễ phục sinh hay không?” anh trầm ngâm nói. “Anh ta có thể sẽ tạo ra một lực hút lớn đấy-”

“Thật sao, Peter,” giọng của Kathy đầy mỉa mai và câu gắt, mắt cô long lên cố gắng kiềm chế mình. “Anh ta tới đây để nghỉ đấy..”

Chông cô hơi hẫng với phản ứng của cô, “Anh biết điều đó, em yêu. Anh chỉ nghĩ-”

“Em không thể hiểu tất cả những thứ lộn xộn này là cái gì,” cô cau kỉnh nói. “Anh ta có thể nổi tiếng, nhưng anh ta cũng chỉ là một người đàn ông, chấm hết. Anh đã luôn nói với em rằng hành động của con người mới là cái có giá trị, Peter,” giọng cô đã bắt đầu cao vút lên.

“Đúng thế, nhưng-”

“Em không chắc là các hoạt động của anh Bartlett trong những năm qua có chút biểu hiện nào là anh ta hứng thú với việc từ thiện?” cô giận dữ nói. “Nếu điều đó xảy ra thì chúng ta chẳng có gì để trả cho anh ta đâu.”

Keilly có thể thấy được vẻ lúng túng của Peter trước hành động mất tự chủ của Kathy, và cô đột ngột xen ngang để gỡ rối cho chị mình. “Tại sao anh và em không đi lên gác và xem Heather sao rồi, Peter trong lúc đó Kathy có thể làm cho chúng ta một tách trà ngon nhỉ?” Câu cuối cùng cô thêm vào để giúp Kathy có cơ hội ở một mình trong một lúc để bình tĩnh trở lại. May mắn là chị họ cô đã nhận ra!

“Nghe có vẻ tuyệt đấy,” Kathy gượng cười, nói. “Có lẽ bà Scott cũng sẽ làm vài chiếc bánh là anh thích nữa, anh yêu. Năm phút nữa nhé,” cô gọi với theo khi họ đi lên gác.

Keilly dễ dàng nhận ra sự hoang mang trong con người nhạy cảm của anh cô, dù Peter không nói câu nào khi họ đi lên gác, anh đùa giỡn và dịu dàng vỗ về cô con gái nhỏ khi thấy cô bé rõ ràng vẫn còn hơi sốt. Nhưng thái độ hoà nhã của anh cũng không lừa được cô, anh đã quá quen với việc hòa hợp cảm xúc của mọi người, vì vậy anh không thể không biết đến sự căng thẳng đang hiện diện ở vợ anh.

“Keilly,” bàn tay anh giữ cô dừng lại khi họ bắt đầu đi xuống sau khi rời khỏi phòng của Heather. “Em biết chuyện gì đang làm phiền Kathy không?” anh lo lắng hỏi.

Cô cắn môi. “Có lẽ là do thời tiết ẩm ướt,” cô gạt đi. “Mùa đông vừa rồi đúng là dài quá.”

“Có lẽ vậy.” Anh nói nhưng giọng nói có vẻ không tin tưởng lắm. “Hôm nay bọn em có đi mua sắm không? Điều đó thường giúp Kathy vui đấy,” anh độ lượng nói.

Cả hai đều biết mua sắm là đam mê và cũng là yếu điểm của Kathy, Keilly cũng cười. “Em sẽ gợi ý với chị ấy,” cô gật đầu.

“Anh mong em hãy làm vậy,” anh xiết chặt lấy tay cô biết ơn. “Có lẽ nó sẽ làm tâm trạng cô ấy phần chấn hơn.”

Cô thấy nghi ngờ điều đó, nhưng dù sao việc gợi ý để chị ấy đi ra ngoài sẽ tốt hơn là cứ giam mình ở nhà. Và khi Heather ngủ lại, với người giúp việc ở cận kề bên, chị ấy sẽ khó lòng mà từ chối. Nhưng Kathy đã cố gắng từ chối.

“Em nghe Peter nói rồi đấy,” cô ủ rũ nói. “Gã đàn ông chết tiệt đó đang đi lang thang khắp thị trấn. Nếu chúng ta chạm mặt anh ta thì sao?”

“Điều gì sẽ xảy ra ư?” cô đổ dành, không dám nghĩ tới điều đó sau cuộc cãi vã lúc sáng.

“Anh ta có thể nhận ra chị!”

“Sau 10 năm ư?” cô chế giễu. “Có khả năng đó không?”

“Nói cho chị biết đi,” giọng Kathy lại bắt đầu rít lên. “Chị có thay đổi nhiều lắm sau từng ấy năm không?”

Nếu có gì đó khác thì chính là chị cô còn đẹp hơn cả khi xưa, nhưng giờ đây, chuyện đó là chuyện ngoài lề. Keilly thở dài thiếu kiên nhẫn. “Vấn đề không phải là chị thay đổi hay không, nếu anh ta quyết định ở lại đây, chị cũng không thể cứ trốn ở Hall để tránh anh ta mãi được, Peter dứt khoát là sẽ nghi ngờ. ”

Thuyết phục Kathy thấy được sự sáng suốt trong chuyện này cũng không khó, mặc dù chị ấy đã dành tất cả thời gian họ đi ra ngoài để ngó quanh quất như thể chị ấy đang bị săn.

“Peter đã rất lo lắng cho chị,” Keilly cảnh báo khi họ quay trở về. “Anh ấy thậm chí còn lo lắng hơn nữa nếu chị cứ tiếp tục như thế này.” Kathy không hề dừng lại việc đi lui đi tới một cách bồn chồn từ khi họ quay về.

“Em biết gì về cảm giác của chị chứ?”

Mắt Kathy loé lên giận dữ. “Một lỗi lầm trong quá khứ, và nó có thể sẽ phá tan phần đời còn lại của chị.”

Cô cố giấu vẻ đau đớn bởi những lời nói thiếu suy nghĩ mà Kathy đã thốt ra, chị ấy hẳn đã quên rằng chính sự không trung thực của mối đang huỷ hoại cuộc sống của chị.

Nhưng cô cũng không hề mong muốn gặp lại Rod Bartlett hơn chị, cô biết rằng mình đã làm trò cười cho anh ta theo cái cách mà cô đã thề là không bao giờ để xảy ra với mình. Cô hy vọng là Rod Bartlett nhận ra màn trình diễn tàn nhẫn của anh ta đã thành công mỹ mãn.

Cô cũng không biết cảm giác của mình như thế nào khi cô quay trở về khách sạn để thấy rằng anh ta đã trả phòng vào buổi chiều!

4. Chương 4

Cô đã hứa sẽ tham dự buổi bán hàng từ thiện vào hôm cô giúp Kathy sửa soạn gian hàng, dù vậy, lúc này cô chẳng thấy mình có hứng thú thấp tẹt gì cả. Cô tới đó vào buổi chiều ngày thứ bảy, bỏ dượng một mình quản lý khách sạn vắng người. Bây giờ, khi Rod đã đột ngột rời đi, họ chỉ còn lại một cặp vợ chồng trẻ quẩn quýt chỉ biết có nhau. Keilly nghĩ cả hai đang đi nghỉ tuần trăng mật, dù họ đang cố tỏ ra không quá sôi nổi.

Cô cũng cố gắng không nghĩ quá nhiều về sự ra đi của Rod. Cô biết việc anh nói cần cô chỉ là một lời thoái được lặp lại một cách hoàn hảo, nhưng dù vậy, điều khiến cô thấy buồn bực - hết sức buồn bực! - là anh

thậm chí còn không cố ở lại thêm một ngày để cố thử và thuyết phục cô thay đổi suy nghĩ về chuyện quan hệ với anh. Điều đó không có nghĩa là cô sẽ chấp thuận, nhưng anh cũng nên cố chứ, đồ trời đánh!

Nếu vì chuyện của Kathy thì cô lại cảm thấy vui mừng khi anh ra đi - còn đối với riêng cô - cô lại bị giằng xé bởi hai tình cảm trái ngược. Khi là Rick Richards, anh là người duy nhất có thể hiểu tính khí của cô thay đổi tựa như thiên nhiên, nhưng khi anh là Rod Bartlett, anh đã làm tổn thương Kathy ở mọi phương diện, bên cạnh đó anh cũng biến chính cô thành một trò hề. Giả như cô dễ dàng quên được cái thực tế cả hai người đó cũng chỉ là một.

Đi cô thản nhiên nói. “Thật là ngạc nhiên, anh Richards lại chính là Rod Bartlett,” bà nói điều đó trong bữa điểm tâm sáng nay.

“Vâng,” Keilly đáp gọn lỏn, mắt cô trùng sâu, phờ phạc sau một đêm mất ngủ, chẳng hứng thú với việc tham dự buổi bán hàng từ thiện ồn ã này.

Đi cô nhìn cô thông cảm. “Thật khó xử cho cháu, cháu yêu, cháu đã thích anh ta ngay từ khi lần đầu gặp mặt,” bà nhìn Keilly dò hỏi.

“Vâng,” cô lại thừa nhận, chiếc bánh mỳ phết bơ của cô bỗng trở nên dai nhách như một tấm bìa cạc tông ẩm ướt. “Nhưng hiện giờ anh ta đã đi rồi, nên chúng ta có thể quên đi việc anh ta từng ở đây.” Cô gần như không thể chờ để nói với Kathy về sự ra đi của anh.

“Hm,” đi cô đồng ý, dù bà trông không chắc chắn lắm với vẻ nhẹ nhõm hiển hiện ở Keilly.

Buổi bán hàng từ thiện đã bắt đầu khá suôn sẻ khi họ đến, dẫu vậy cả hai vẫn chưa thấy bóng dáng của Kathy đâu. Cũng không có gì đáng ngạc nhiên lắm, Kathy vẫn thường bị vây kín vào những dịp thế này, với vị trí là người đứng đầu hội, thật không thể trông mong là chị ấy rảnh rang hơn.

“Bà ngoại, bà ngoại!” Heather đột nhiên xuất hiện từ phía đám đông, nhảy cẫng đầy vui sướng, “Đến đây xem những chiếc bánh dễ thương này.”

“Coi bộ nom cháu trông khá hơn rồi đấy,” Keilly trêu chọc cô bé.

Cô gái nhỏ cười toe toét, mỗi tay cô nắm lấy tay của họ. “Khá hẳn,” cô bé gật đầu. “Mình ra đó xem bánh nhé?” nó lặp lại.

“Một lát nữa đi sẽ đi với cháu,” Keilly hứa. “Đi phải tìm mẹ cháu đã. Cháu có biết mẹ đang ở đâu không?”

“Pha trà,” cô bé nói ngay.

“Cháu sẽ gặp hai người sau nhé.” Cô bắt đầu đi về hướng nhà bếp, chặng đường lâu hơn vì cô bị chặn lại bởi bạn bè và người quen lâu ngày chưa gặp dừng cô lại tán gẫu trên đường.

Cô mỉm cười xin lỗi với một trong những người phụ nữ đã giúp việc ở khách sạn trong suốt mùa hè, quay lại và va phải người đàn ông đang đứng đằng sau cô. “Tôi xin lỗi, tôi - ” nụ cười tắt ngay trên môi cô khi cô bắt gặp nụ cười trêu chọc trong đôi mắt màu xanh. “Rod...!” cô há hốc miệng kinh ngạc, biết mặt mình đang tái đi. “Tôi nghĩ là anh đã đi rồi.”

Bàn tay mạnh mẽ của anh giữ cô đứng thẳng, anh kéo cô vào một góc trong căn phòng chật kín người. “Chỉ rời khỏi khách sạn thôi,” anh nói. “Anh không định rời khỏi Selchurch mà không có em đâu.”

Keilly đỏ mặt, ý thức được mọi cái nhìn đang hướng vào họ, biết rằng mọi người trong phòng đã nhận ra anh, một sự im lặng thú vị ngay lập tức bao trùm lên căn phòng. “Và tôi cũng không bao giờ có ý định rời khỏi đây,” cô quay lại nhìn anh với đôi mắt giận dữ.

“Selchurch quả là một thị trấn đẹp, và người ở đây thậm chí còn dễ thương hơn,” anh nhấn mạnh thêm. “Nhưng em không thể ở lại đây suốt quãng đời còn lại được.”

“Tại sao không, đây người đã làm đây thôi,” cô nghiêng rằng đáp.

“Nhưng không phải là em, Keilly,” anh tự tin đáp.

“Hình như tôi nhớ anh nói rằng tôi thuộc về nơi này,” cô miệt thị.

“Hay đây chỉ là một trong những câu thường nhật cũ rích của anh?”

Mắt anh tối lại với lời chế nhạo, quai hàm bạnh ra. “Em thực sự thuộc về biển, với tất cả những phẩm chất thất thường của nó,” anh rít lên. “Nhưng đây cũng chỉ là một phần của thể giới. Em đã vượt qua những thách thức ở nơi đây, Keilly, đã đến lúc rời bỏ nơi này rồi.”

“Cùng với anh hả?”

Rod nén thở với lời chế nhạo của cô. “Phải,” cuối cùng anh nói.

“Không, cảm ơn,” cô nheo mắt nhìn anh. “Và cho hỏi, nếu anh không còn ở lại trong khách sạn, thì hiện giờ anh đang sống ở đâu vậy?”

Anh nhìn cô như muốn tiếp tục chủ đề đưa cô rời Selchurch cùng anh, nhưng vẻ cương quyết trên mặt cô cho anh biết rằng nói chuyện đó giờ đây không phải là thích hợp. “Anh đã thuê một căn nhà nhỏ ở bên ngoài thị trấn. Ở trong khách sạn thì tiện nghi hơn, nhưng anh cần có một chút riêng tư mà ở trong khách sạn lại không thể có được điều đó. Đặc biệt khi mà lễ Phục sinh đang tới gần.”

Keilly lườm anh; chỉ còn vài tuần nữa là tới Lễ Phục sinh! “Không phải lúc đó anh sẽ rời đi sao? Giải Oscars-”

“Sau lễ Phục sinh,” anh có vẻ thích thú khi cô vẫn còn nhớ điều đó.

“Anh sẽ không rời đi mà không có em, Keilly,” anh nhắc lại, kiên quyết.

Môi cô mím lại. “Tôi cam đoan rằng anh sẽ ra đi một mình đấy.”

“Không, đừng mong anh lẳng lặng ra đi mà không có bất kỳ xung đột nào,” anh nói, chấp nhận cái thách thức của cô.

Họ vẫn đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau dù Keilly biết tất cả mọi người đều đang theo dõi câu chuyện của họ một cách đầy thắc mắc và suy đoán; và cô không định để họ có thêm những suy diễn bằng cách tranh luận với anh.

“Anh sẽ có cuộc xung đột của anh,” cô gay gắt nói.

“Bây giờ nếu anh cho phép, tôi phải - ” cô hoảng hốt ngừng ngang.

Khi cô quay người bỏ đi cô đã bắt gặp một bàn tay đang vẫy cô ở giữa phòng, Kathy giờ thậm chí còn rẽ đám đông tiến về phía họ, rõ ràng bỏ qua cả nhân diện vị khách của Keilly, cô chắc chắn điều đó.

Kathy đã từng tự hỏi phải chăng cô đã thay đổi so với mười năm trước, bây giờ chính Keilly cũng đang băn khoăn có phải cả Rod cũng vậy hay không. Cái nhìn hoài nghi và sự từng trải trong mắt anh lúc này không thể nào hiện diện trên gương mặt của một thanh niên 21 tuổi, và cơ thể anh cũng không thể nào nam tính như thế này vào lúc ấy. Kiểu tóc anh lúc đó chắc cũng dài hơn, dù hiện giờ nó vẫn dài quá cổ áo nhưng cô biết rằng cách đây 10 năm thì nó còn dài hơn rất nhiều. Kathy chắc chắn sẽ không nhận ra anh ngay đâu.

“Keilly, chị - ” đôi mắt xanh của Kathy mở lớn sững sờ khi cuối cùng cô cũng tới được chỗ họ, màu sắc trên gương mặt cô mất hết cả khi cô dán mắt vào Rod Bartlett.

Keilly quan sát phản ứng của anh, và trong một thoáng, cô thấy một tia nhìn bối rối chợt thoáng qua mắt anh trước khi được thể bằng vẻ quan tâm lịch sự. Vào khoảnh khắc ấy, cô biết rằng anh không hề nhận ra Kathy là ai. Cô thấy mình mừng rỡ thay cho chị, nhưng cũng thất vọng vì anh chỉ là loại người lãng chạ với đàn bà và dễ dàng quên mất cô ta.

Cô đột nhiên nhận ra rằng nếu có ai đó có thể cứu vãn được tình huống này thì người đó phải là cô, Rod không hề biết rằng đang có chuyện gì đó, còn Kathy lại quá choáng váng để có thể làm bất cứ điều gì ngoài trừ việc há hốc miệng nhìn người đàn ông mà cô đang khiếp sợ nếu phải gặp lại.

“Kathy,” cô đặt cánh tay mình lồng vào tay chị, cả hai đứng sát nhau trong vẻ như đang cùng một đội đối đầu với người đàn ông đang hướng ánh mắt đầy thắc mắc về phía hai cô. “Đây là Rod Bartlett,” cô tươi cười giới thiệu, bàn tay cô vẫn đặt trên cánh tay Kathy, ra hiệu cho cô thư giãn một chút. “Anh Bartlett, đây là bà Kathy Carmichael, một người bạn rất tốt của tôi.”

Kathy liếc cô sắc lạnh vì cái cách giới thiệu của cô, và với một ánh mắt ngăm van xin, Keilly mong là chị họ cô đủ sáng suốt để hiểu những điều mà cô đang cố gắng muốn giấu. Cô xiết chặt tay ra hiệu trong nỗ lực làm chị ấy nhận ra cô đang lờ đi cái thực tế họ là họ hàng, rằng Kathy cũng đã từng mang họ Grant.

“Ồ - Xin chào, anh Bartlett,” Kathy cuối cùng cũng xoay sở để nói được. “Anh sẽ phải thứ lỗi cho tôi thôi,” giọng cô nghe thật buồn bã. “Tôi đã nghe nói anh đang ở Selchurch, nhưng có lẽ tôi hơi choáng một tí khi thực sự được đối diện với anh. Anh cảm thấy thế nào khi trở lại đây?” Cô lịch sự chìa tay ra.

Keilly hết sức tự hào về chị mình vào lúc ấy đến nỗi cô có thể ôm choàng lấy chị ngay tại đây và ngay lúc này. Rod có thể là một diễn viên nhưng Kathy đã có màn diễn xuất thật tuyệt vời!

“Tôi rất thích,” Rod nói với cô một cách chắc chắn. “Gặp được chị là niềm hạnh phúc của tôi.”

Kathy trông hơi bối rối một chút khi nhìn cách anh nắm chặt bàn tay cô quá lâu, còn cô thì cố gắng để rút tay ra. “Thực ra chị tới đây để hỏi xem liệu em có thấy phiền khi giúp chị pha trà trong vài phút?” cô nói với Keilly, vẻ cầu xin hiện lên trong đôi mắt xanh bối rối của cô. “Như thường lệ, chị hơi thất vọng với những người phụ giúp. Anh không ngại chứ, anh Bartlett?”

“Em chắc là anh Bartlett phải gặp và nói chuyện với những người khác,” cô kiên quyết chặn lời anh. “Có lẽ tôi sẽ gặp lại anh sau,” cô quay đi, không quên gửi lại cho anh một nụ cười ngọt-như-đường.

“Keilly!”

Cô liếc môi khi quay sang anh, Kathy nhanh chóng biến mất vào đám đông để đi vào trong bếp. “Vâng?” cô rút tay ra khỏi bàn tay đang nắm chặt lấy của anh.

Rod buộc cô phải nhìn anh bằng ánh nhìn mãnh liệt trong mắt anh. “Em sẽ còn gặp lại anh,” anh nhẹ nhàng nói với cô.

Đó là một lời cảnh báo, cô biết thế. Gã đàn ông chết giấm, tại sao anh ta không chỉ đơn giản ra đi và bỏ lại họ trong yên bình? Nhưng cô biết câu trả lời cho câu hỏi đó, rằng anh ta ở lại chỉ bởi vì anh ta muốn cô, bởi anh ta có thời gian và kiên trì để đeo đuổi cô cho tới khi anh ta đảm bảo là cô sẽ xiêu lòng. Và trong thời gian mà anh ta ở đây, nỗi sợ hãi bị vạch trần của Kathy cũng vẫn sẽ còn treo lơ lửng ở đó. Thật là phức tạp!

“Keilly, thật tuyệt khi gặp em,” một giọng nói sôi nổi vọng tới cô và cô nhận ra đó là con trai út của vị bác sĩ trong vùng.

“Micheal,” cô chào hỏi anh với vẻ ấm áp hơn thường lệ, vui mừng vì sự xen ngang đúng lúc của anh đã giúp cô tình huống mà cô chưa biết phải đối phó ra sao này. Trong quá khứ, cô đã từng hẹn hò với Micheal một thời gian, mặc dù thái độ cư xử dễ thương cùng vẻ đẹp trai của anh ta ít nhiều cũng làm cô thoải mái khi làm bạn với anh ta. “Thật tuyệt khi gặp anh ở đây. Xin lỗi,” cô lơ đãng nói với Rod, đi về phía Micheal, chắc rằng Rod sẽ không tạo ra một vụ om xòm nào ở đây nữa. Anh đã đưa ra lời cảnh báo, và anh biết như thế là đủ. “Anh thế nào, Micheal?” cô nở một nụ cười khích lệ với anh, vẫn cảm thấy đôi mắt xanh sâu thẳm đang nhìn như khoan vào lưng cô.

“Mọi chuyện càng tốt hơn khi gặp được em,” anh hài lòng vì sự nồng nhiệt của cô. “Cũng lâu rồi nhỉ,” anh mỉm cười nhìn cô.

“Chỉ mới vài tuần thôi mà,” cô trao cho anh nụ cười tươi rói. “Xem này, em phải đi giúp Kathy trong bếp,” cô cáo lỗi, nhìn ngang qua phòng và thấy Rod đang được một đám người hâm mộ vây xung quanh. Không chút nghi ngờ là anh ta rất thích chí khi được mọi người nhận ra, đúng là đồ đàn ông tự cao tự đại! “Thật vui vì được gặp lại anh.”

Anh trông hơi thất vọng. “Nhưng, Keilly, anh - Khi nào thì anh có thể gặp lại em?” anh ngăn cô lại.

Cô thật sự là không muốn khuyến khích anh, kinh nghiệm trước đó cho thấy anh có thể là một người khá nồng nhiệt. Nhưng nếu Rod Bartlett nghĩ rằng cô đang quan hệ với một người đàn ông khác thì anh ta có thể ít nhiệt tình theo đuổi cô hơn. Cô đủ tuyệt vọng để bắt đầu thử đủ mọi cách! “Tối nay thì sao?” cô dứt khoát đề nghị. “Em có thể gặp anh vào lúc 8h. ”

“8h có vẻ ổn đấy,” Micheal hăng hái đáp.

Kathy đang ở một mình khi Keilly bước vào bếp, và nhìn hàng dãy người đang đợi trà cũng đủ biết chị cô không làm tốt. Keilly điềm tĩnh thay chị rót trà thật hiệu quả, người chị họ vốn điềm tĩnh của cô đang thực sự run rẩy khi chỉ còn lại họ với nhau.

“Anh ta làm cái quỷ gì ở đây thế?” chị cô rên lên, sự căng thẳng trong mắt tăng lên trong suốt những phút qua.

“Cũng giống như những người khác thôi,” Keilly nhún vai. “Nhìn ngắm xung quanh.”

“Ồ một hội chợ từ thiện địa phương!”

Cô biết là Rod tới đây chỉ với một mục đích duy nhất là trông thấy cô, và cô đỏ mặt hồi lỗi.

“Em phải xua anh ta đi, Keilly,” chị họ đưa bàn tay run rẩy vuốt trán.

“Như thế nào?” cô thở dài.

“Chị không biết?” Kathy lắc đầu. “Chị không thể tin được khi nhìn thấy anh ta đứng ở đó, cứ như thể anh ta đến những buổi họp mặt của thị trấn nhỏ này như thế suốt cả đời.”

Keilly biết tại sao mà chị cô lại có cảm giác như vậy, bản thân cô cũng thấy choáng váng. “Có lẽ anh ta cũng đã làm vậy khi anh ta còn trẻ,” cô nhắc nhở. “Dù sao thì anh ta cũng đã sống ở đây cho đến khi 18 tuổi.”

“Anh ta phải đi,” Kathy run giọng nói. “Anh ta nhất định phải đi!”

“Chúng ta không thể buộc anh ta rời khỏi đây được,” cô nhẹ nhàng nhấn mạnh.

“Anh ta cũng không thể ở lại đây!” Giọng Kathy đứng trên bờ vực nước mắt. “Chị không thể cứ chạm trán anh ta như thế này. Chị sẽ điên mất.”

“Nhưng anh ta đâu có nhận ra chị-”

“Có thể lần này thì không, lần tới cũng có thể không, nhưng một ngày nào đó thì anh ta có thể nhận ra.” cô rùng mình với cái suy nghĩ đó.

“Anh ta có thể làm gì nào nếu nhận ra chị?” Keilly lý lẽ.

“Em có thể hỏi anh ta như vậy không?” Kathy lo sợ.

“Anh ta khó có thể đi ra ngoài và rêu rao là hai người đã từng ngủ với nhau-”

“Nếu chỉ một người biết...! Em biết chuyện ngồi lê đôi mách ở cái nơi nhỏ như mất muối này như thế nào rồi đấy,” cô rên rỉ. “Một người biết vào buổi cơm trưa thì đến tối toàn thị trấn đều sẽ biết! Em phải biết điều đó rõ hơn ai hết chứ, Keilly - Ôi chúa ơi, tôi đã nói gì vậy!” cô rên lên khi nhìn thấy vẻ mặt tái đi của Keilly. “Chị không định nói vậy, em thân yêu,” cô chạm vào cánh tay Keilly van vãn. “Keilly, làm ơn đi! Chị chỉ đang quá hoảng sợ, chị không biết là mình đang nói gì nữa.”

Nhưng nó đã bị nói ra rồi. Nếu là trước đây thì phải mấy mấy tuần để cô quên đi, bây giờ khi cô lớn, cô cô không cho phép để nó ảnh hưởng tới mình ngay cả khi cô nghĩ về nó. Chỉ khi ai đó thân thiết với cô, người nào đó mà cô hết sức quan tâm thốt ra điều đó, mới khiến cô nhớ đến những lời châm chọc chua cay ném vào cô khi cô còn là đứa trẻ, nỗi khổ tâm khi là con gái của một người đàn bà đã không lấy cha đứa trẻ là cô. Ngày nay chuyện cưới xin cha đứa bé được xem như là quyền của người phụ nữ, nhưng cách đây hơn 20 năm, nó vẫn như là một vết nhơ với cái nhãn bất hợp pháp được gắn ghép vào, giả thiết tự nhiên được nghĩ đến chính là người cha đã rũ bỏ trách nhiệm của mình đối với đứa con. Có thể cha cô chính là một kẻ như vậy, mẹ cô đã không bao giờ nói về ông hay danh tính của ông cho cô, để lại cho cô những thắc mắc mà chưa bao giờ được trả lời.

Đó là nguyên nhân vì sao cô rất hiếm khi hẹn hò, tất nhiên, là nguyên nhân khiến cô bị sốc bởi phản ứng của cô với Rod trên bãi biển đêm đó, nó khiến cô cảm thấy bị phản bội khi phát hiện anh đã lừa dối cô như thế nào, và nó cũng là lý do để cô thấy việc anh quyến rũ Kathy là điều không thể chấp nhận được. Khi này còn là một thiếu nữ không cha không mẹ dễ bị tổn thương, bọn con trai đã dựa vào chuyện cô là đứa con hoang để nói những điều dối trá với niềm tin của cô, rằng cô sẽ dễ dàng chấp nhận chút âm áp và tình

cảm mà chúng “hào phóng” ban tặng. Rod Bartlett cũng chẳng tốt đẹp hơn, cô biết rằng anh ta cũng nói dối để đạt được cái mà anh ta muốn!

Lòng biết ơn của cô đối với người anh trai của mẹ cô và vợ của ông theo cái cách mà họ đã luôn đứng bên cô và mẹ cô đã khiến Keilly trung thành với vợ chồng họ, và người con của họ dường như đã trở thành một người chị thực sự của cô. Cũng chính vì điều mẹ cô làm đã bị mọi người coi như là sự nhục nhã đã khiến cô kiên quyết không để Kathy bị rơi vào giữa cơn khủng hoảng này.

“Nó không quan trọng,” cô gạt đi dù biết rằng không phải thế. Chuyện khai sinh của cô luôn là vấn đề đối với cô, và đó cũng là một nguyên nhân nữa khiến cô căm ghét lối sống của Rod Bartlett. “Chị nên bình tĩnh lại, Kathy. Nếu ai đó mà nhìn thấy chị như thế này...!”

Sự cảnh cáo của cô đã hiệu quả như mong muốn: Kathy đã bình tĩnh trở lại. “Em nói đúng,” chị cô nói, bằng một giọng đã kiềm chế hơn. “Bây giờ chị đã ổn rồi,” cô vuốt lại tà áo lụa của chiếc váy khi tiếp tục chuẩn bị đồ uống. “Chị sẽ ổn thôi,” cô cam đoan với Keilly.

Và Kathy dường như đã lấy lại trạng thái cân bằng khi mỉm cười suốt phần còn lại của buổi chiều. Dù rằng chuyện đó chỉ xảy ra khi Rod Bartlett đã rời khỏi chỗ sau có nửa giờ, sau khi đã lịch sự cáo lỗi với đám đông những người hâm mộ vây xung quanh.

Họ có lẽ cũng đã bắn khoăn tự tại sao anh lại xuống cấp đến vậy, Keilly đã nghĩ một cách bất công. Giá mà họ biết được rằng anh ta đang đeo đuổi con gái của Elise Grant, người phụ nữ đã gây ra một vụ om xòm cách đây 22 năm!

Cô thấy mình thật may mắn khi bọn họ bận rộn suốt buổi tối nay và Brenda lại còn xin nghỉ ốm. Khi Michael tới, cô phải hỏi anh xem liệu có hủy cuộc hẹn của họ hay anh sẽ phải chờ ở quầy bar cho tới tận 10h30 khi cô xong việc phục vụ bữa ăn. Anh bảo sẽ đợi, dù cô chẳng có được nhiều thời gian để nói chuyện với anh khi cứ chạy qua chạy lại giữa khu bếp và phòng ăn để phục vụ mọi người.

Cô biết ngay từ giây phút Rod Bartlett đi vào khách sạn, một luồng háo hức lại chạy dọc sống lưng cô. Cô quay lại và nhìn thấy anh bước vào từ cơn gió dữ dội bên ngoài, anh mặc lại chiếc áo khoác lông cừu trong lần đầu tiên họ gặp mặt để tránh cái lạnh của cơn gió tháng Giêng.

“Keilly, anh muốn nói chuyện với em,” anh cảnh báo khi thấy cô quay đi, mắt anh nheo lại.

Miệng cô cong lên khi cô quay lại, nhìn anh một cách chống đối. “Như anh thấy đấy, tôi đang bận,” cô nhìn xuống những cái đĩa cô đang cầm để mang vào bếp.

Anh nhăn mặt. “Hôm nay không có Brenda hả?”

Cô nàng đó chắc sẽ sướng mê đi nếu biết rằng anh nhớ được tên cô ta! “Rõ ràng là không rồi,” cô giấu cợt.

“Okay,” anh gật đầu. “Anh sẽ đợi ở quầy bar cho đến khi em xong việc.”

Nếu ra đó, dĩ nhiên anh sẽ gặp Micheal. Sau màn chào hỏi ấm áp dành cho Micheal vào buổi chiều, anh chắc sẽ lấy hai cộng hai mà suy ra được kết luận thôi, rằng Micheal cũng đang đợi cô ở đó. Với một người không mấy khi hẹn hò như cô, tối nay lại có đến hai người xếp hàng cùng đợi! “Nếu đó là điều anh muốn làm,” cô nhẹ nhàng đồng ý.

“Anh sẽ làm thế,” Rod lặp lại.

“Anh cứ tự nhiên,” Keilly nhún vai, cười với chính mình khi cô quay vào trong bếp.

Khi quay lại phòng ăn, cô thấy Rod đang ngồi một mình ở một trong những cái bàn, cô chắc là anh đã thực sự xem xét mọi việc, và vẽ cấu kính trên khuôn mặt anh cho thấy anh không thích cái kết luận mà anh vừa nghiệm ra được một chút nào.

Anh đang mở quyển menu trước mặt khi cô đến chỗ anh để ghi món ăn, dù xem chừng anh chẳng có vẻ hứng thú với món nào.

“Thằng nhóc Fenwick đó đang đợi em hả?” anh căng thẳng hỏi.

“Anh ấy 24 rồi,” cô nhẩn mặt với cái từ “thằng nhóc” Fenwick. “Và làm thế nào mà anh biết được anh ấy là ai thế?”

“Anh học cùng với anh trai của hắn đấy,” anh cộc cằn gạt đi.

“Lẽ ra tôi phải đoán được mới phải!” khuôn mặt cô giãn ra. “Bây giờ, anh có muốn dùng thứ gì không, tôi e là đã hết giờ để nhận đặt món rồi đấy,” cô nói không e dè.

“Anh chỉ muốn đồ tráng miệng và cà phê.”

“Đây không phải là quán cà phê, anh Bartlett,” cô đốp chát.

Anh thản nhiên nhìn cô. “Anh chắc là dì em không từ chối một vị khách cũ chút phần ăn dinh dưỡng đến thế đâu. Đồ tráng miệng và cà phê là tất cả những gì mà anh có thể dùng được.”

“Tại sao?”

“Hãy sử dụng trí tưởng tượng của em đi,” anh trêu chọc.

“Anh đã ăn tối rồi,” cô thở dài. “Cũng tương đối,” anh gật đầu. “Anh có thể tự nấu một bữa ăn nếu như cần.”

“Vậy tại sao lại ăn tiếp?” cô sốt ruột hỏi.

“Bởi vì như thế thì anh mới có thể gặp em,” anh thả lỏng người khi ngồi lại trên ghế, chiếc áo len cao cổ màu đen trông thật vừa vặn trên phần ngực và vai vạm vỡ, chiếc quần nhung màu đen ôm lấy đôi chân dài.

“Anh đã nhìn thấy tôi rồi,” cô nhìn xuống anh một cách bướng bỉnh, thấy rằng mọi thứ ở anh thật giống với cha cô, ở tất cả sự ích kỷ mà ông đã thể hiện với mẹ cô, và giờ Rod cũng đang thể hiện với cô. “Đâu cần thiết phải tới đây làm phiền bằng cách ăn tráng miệng và uống cà phê chứ.”

“Không phải làm phiền,” anh dài giọng thách thức. “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh, có phải Fenwick đang đợi em không?”

“Phải,” cô tránh ánh mắt anh. “Anh ấy là một người bạn của tôi, thỉnh thoảng anh ấy vẫn tới đây.”

Bàn tay của Rod tóm lấy cổ tay cô khi cô định quay đi. “Một người bạn ở mức độ nào?” anh hỏi.

“Chỉ là một người bạn,” cô cau có đáp.

“Thế, anh ta sẽ không phiền nếu em ra ngoài ăn tối với anh vào ngày mai chứ?”

“Anh ấy thì không,” cô đứng dịch ra. “Nhưng tôi thì có. Xin lỗi nhé, anh Bartlett, tôi còn có những vị khách khác đang đợi hơn cần được phục vụ.”

Anh nhìn cặp đôi duy nhất ngoài anh vẫn còn ở lại trong phòng ăn, nhướn mắt lên khi họ rời đi, bỏ lại hai người một mình trong phòng. “Xem kìa - còn mỗi anh.”

“Và anh chỉ đang làm tôi mất thời gian,” cô cáu kỉnh đáp.

Mặt anh đan lại. “Anh muốn một cái bánh ngọt của dì em làm. Tất nhiên là cả cà phê nữa.”

Miệng cô mím lại giận dữ khi quay ra để lấy bánh và cà phê, dì cô không bao giờ từ chối bất kì vị khách nào cả, kể cả khi họ đặt đồ ăn rất ít.

“Cám ơn em,” Rod trêu chọc khi cô quay lại và mang theo những thứ mà anh yêu cầu. “Anh chắc là Fenwick sẽ không thấy phiền khi đợi em đâu.”

Cô ném cho anh một nụ cười ngọt ngào đầy vẻ châm biếm. “Tôi chắc là anh ấy sẽ không phiền.”

“Nhắc đến bạn bè em,” anh chậm rãi nói, miệng nhắm nháp chiếc bánh phô mai dẫu. “Người bạn chiều nay của em có vẻ quen quen.”

Bình cà phê run lên trong tay cô. “Anh muốn nói tới ai?” Miệng cô khô khốc.

Anh suy nghĩ một lúc. “Bà Carmicheal, anh nhớ em đã gọi cô ấy như thế. Cái người phụ nữ tóc vàng xinh đẹp đang pha trà,” anh diễn giải, vừa nhìn cô dò hỏi. “Anh có cảm giác là đã gặp cô ấy trước đây.”

Lười Keilly lú lú lại. “Anh đã từng sống ở đây, tôi chắc sẽ có nhiều người có vẻ quen thuộc với anh,” cuối cùng cô nói. Có thể nào anh ta vẫn nhớ ra Kathy, sau mười năm?

“Có thể,” Nhưng giọng anh nghe có vẻ không thuyết phục lắm.

“Cũng có thể anh đã từng học cùng cô ấy,” cô nhanh chóng gợi ý. “Hai người có vẻ là đồng trang lứa với nhau.”

“Có thể,” anh lại nói, chén hết mẩu bánh phô mai với vẻ thích thú. “Anh chắc là sẽ sớm nhớ lại nơi bọn anh gặp nhau trước đây thôi. Anh sẽ nghĩ về chuyện đó.”

Trừ khi anh ta có điều gì khác để nghĩ tới, điều gì đó làm tâm trí anh ta khát khao hơn. “Anh nghĩ tối mai sẽ đi đâu?” cô hỏi làm như vô tình khác xa với điều mà cô đang cảm thấy lúc này. Điều cuối cùng cô muốn làm là để cho mình phô bày cho sự căm dỗ của người đàn ông này, một sự quyến rũ mà cô đã trên một lần không hề kháng cự. Nhưng cô phải làm cho suy nghĩ của anh ta không hướng về Kathy nữa - bằng bất cứ giá nào!

Anh trông có vẻ ngạc nhiên. “Em sẽ tới chứ?”

Cô nhún vai. “Tuỳ vào nơi mà anh sẽ tới.”

“Bất cứ nơi nào mà em muốn đi,” anh nói ngay.

“Keilly, em - Oh, xin lỗi,” Micheal đứng ngay ở bậc cửa, lúng túng. “Dừng em nghĩ là em đã xong việc của tối nay.”

“Cô ấy xong rồi,” Rod đứng ngay dậy, mặc lại áo khoác không chút vội vã, để tiền thanh toán cho hoá đơn ở trên bàn. “Gửi lời chào tối anh của cậu hộ tôi nhé, Micheal,” anh nói nhẹ nhàng với Micheal, đi về phía cửa.

“Oh, nhưng - ơ - Rod?” Keilly giữ anh lại, ngập ngừng với sự có mặt của Micheal. “Tối mai thì thế nào?” cô thì thầm.

“Ngày mai...?” anh trông có vẻ hơi bối rối, nhưng ngay sau đó trán anh giãn ra. “Anh sẽ gọi cho em sau,” anh gật đầu. “Anh nghĩ là tối nay đã làm phiền em thế là đủ rồi.” Anh cười với Michael. “Tôi hy vọng là không làm rối tung buổi tối này của hai người!”

“Er - không,” Micheal có vẻ lúng túng với cuộc đối thoại của họ.

“Chúng tôi chỉ định đi uống cái gì đó cùng với nhau thôi, vẫn còn thời gian mà.”

“Tốt,” Rod gật đầu, quay lại nhìn Keilly khó hiểu. “Làm ơn nói với dì em là anh rất thích chiếc bánh.’ Anh gật đầu với cả hai người trước khi rời khỏi phòng.

Keilly chăm chăm nhìn anh giận dữ. Anh đã tới khách sạn chỉ để gặp cô, đã ăn bánh dù không thực muốn cũng chỉ bởi lí do đó, và ngay khi cô đồng ý gặp anh vào ngày mai, anh lại có vẻ mất hứng thú. Anh ta tính chơi trò gì với cô vậy - và tại sao chứ?

“Sẵn sàng chưa, Keilly?”

Cô giật mình quay lại, hầu như đã quên hẳn Micheal vẫn đang đứng đó. “Em - er - em sẽ chỉ dọn dẹp ở đây thôi,” cô nói với vẻ nhát gừng. “Và sẽ gặp anh trong năm phút nữa ở quầy bar nhé.”

Cô đã không hòa hợp lắm với anh trong suốt thời gian bữa tối còn lại, cô biết điều đó, và cô không thể làm được gì hơn, tâm trí cô lơ đãng. Tại sao Rod lại tình tình mất hứng thú như thế chứ? Có phải anh ta chỉ muốn kiểm tra xem cô có còn bị anh ta lôi cuốn không khi mà cô đã có hẹn với Micheal? Nghe thì không giống với tính cách của anh ta lắm. Nhưng thực sự là cô hiểu anh ta đến đâu, ngoại trừ là anh ta có thể nói dối và lừa bịp để đạt được mục đích của mình. Có phải sự thoả hiệp của cô tối nay với anh ta đã là quá đủ, nên giờ đây anh ta tiếp tục đi tìm một con mồi mới hay không?

5. Chương 5

Keilly thức dậy với miệng khô nhám và cơn đau buốt ở hai bên thái dương. Lần đầu tiên trong đời cô say rượu, nhưng với năm cốc vodka chanh uống liền một mạch nhanh đến giật mình thì cô nghĩ mình chịu thể cũng đáng!

Buổi tối của cô và Michael đúng là một thất bại thảm hại. Cô đã quá căng thẳng và bối rối, nụ hôn phớt chúc ngủ ngon của anh càng khiến cô khó mà xua đi ý nghĩ về đôi môi của ai đó, thành thạo hơn, khi chúng di chuyển trên môi cô. Sau khi Micheal rời đi, cô đã quay lại quầy bar và uống với dượng mình, miễn cưỡng quay về phòng, né tránh những suy nghĩ về Rod, về việc cô thực sự muốn gặp anh vào tối ngày hôm sau nhiều như thế nào, không phải chỉ vì lợi ích của Kathy. Với xuất thân của cô là một đứa trẻ không cha, cô biết cô đang mạo hiểm khi để mình bị hấp dẫn bởi một người đàn ông như vậy, nhưng dường như cô không ngăn mình được.

Nhưng cô không cần phải lo lắng chuyện về Rod một khi đã chui vào giường, hậu quả của việc không quen uống nhiều rượu quả đúng là tai hại, nó khiến cô chìm vào một giấc ngủ đầy mộng mị. Liếc nhanh sang chiếc đồng hồ đặt cạnh giường, cô thấy nó đã chỉ qua con số 8, cô đã ngủ suốt 9 tiếng đồng hồ, vậy mà cô không cảm thấy thư thả, cô giật mình tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại đặt trên chiếc bàn cạnh giường kêu lên. Có lẽ đi cô đang thắc mắc vì sao cô vẫn chưa xuống ăn sáng đây. Ý nghĩ về đồ ăn khiến cô muốn ốm thêm.

“Vâng?” cô cố mở miệng nói vào chiếc ống nghe.

“Keilly?”

Thậm chí chỉ là qua điện thoại thôi, giọng Rod nghe vẫn cực kì êm ái. “Vâng,” cô cố gắng nói lại.

“Giọng em nghe tệ quá,” anh thắc mắc. “Em không được khoẻ hả?”

“Tôi không sao,” cô rên lên. “Chính những người nhỏ bé với cái búa của họ mới là điều tôi đang lo,” cô nhả mặt khi cố ngồi dậy, tiếng gĩa bưng bưng trong đầu càng lúc càng tệ hơn. “Họ dường như không thể ra khỏi đầu tôi vậy,” cô thều thào.

Có tiếng Rod cười khùng khục. “Anh đang tưởng tượng cảnh em say bí tỉ đáng xem thế nào.”

“Chuyện đó không phải xảy ra vào buổi sáng hôm sau.” Cô ngả người ra sau, tựa vào đồng gối vừa được dựng lên. “Tôi có thể làm gì cho anh nào, anh Bartlett?” cô hỏi nhanh sau khi quyết định giữa họ đã có đủ những lời cợt nhả cho tới lúc này.

“Em có thể nói cho anh biết đêm qua mấy giờ thì Fenwick mới về,” anh nghiêng răng.

Hai má cô chợt đỏ bừng lên với cái giả thiết đen tối của anh.

“Khoảng 1h sau khi anh đi khỏi,” cô giận dữ đáp. “Giờ thì nếu đó là tất cả những điều mà anh muốn biết phải thì-”

“Không phải,” anh nói nhanh. “Anh sẽ đón em lúc 7h30 tối nay, được chứ?”

“Tôi có được lựa chọn không?” cô lầm bầm.

“Anh không nhớ là mình đã cưỡng ép em phải nhận lời mời,” anh lạnh lẽo nói.

Không, dĩ nhiên là anh ta không ép buộc cô, mà chính là do hoàn cảnh. Nếu cô muốn giúp Kathy thì cô không còn sự lựa chọn nào cả. “Rồi, 7h30,” cô miễn cưỡng đồng ý. “Bây giờ, nếu anh không phiền, tôi cần phải làm cái gì đó để cái đạo quân tí hon trong đầu mình ngừng gõ búa đây.”

Rod lại cười một cách thích thú. “Chúc em may mắn.” Anh đột ngột gác máy.

Hắn phải là một kì tích khi cô xoay sở qua được hết ngày hôm nay, dù cô biết một phần là do vài cốc cà phê cô đã uống. Micheal đã gọi tới hỏi xem cô thế nào, và cô phải từ chối lời mời của anh vào ngày mai, rõ ràng ý nghĩ rằng cô đã có bạn trai chẳng hề làm chùn bước Rod.

Đi ra ngoài ăn tối là điều cuối cùng là cô thấy thích trong hoàn cảnh này, vậy mà khi chỉ mới 7h cô đã ngoan ngoãn lên phòng chuẩn bị cho cuộc hẹn, bộ váy nhung màu xám đen của cô đủ ấm áp chống lại những cơn gió lạnh của tháng Giêng, với cổ áo cao, vai và cổ tay có những dải đăng ten màu xám, kiểu váy rộng và thoải mái, dù nó cũng không thể che giấu được những nét hoàn hảo của thân hình cô.

Mắt Rod sầm lại tán thưởng khi cô gặp anh dưới lầu, và phải có sự nỗ lực dữ dội của ý chí mới có thể giúp cô trụ vững lại nụ hôn phớt anh đặt nhanh lên đôi môi hé mở của cô. Nhìn anh thật khoẻ khoắn với áo khoác đen và áo sơ mi trắng vừa vặn một cách hoàn hảo, mái tóc hơi rối vì những cơn gió.

“Em trông thật tuyệt vời,” giọng anh khàn khàn, nắm lấy khuỷu tay cô dẫn về phía chiếc xe đang đợi họ bên ngoài.

Cô cố ngăn sự thôi thúc để nói với anh rằng trông anh cũng thế, dù thực tế nói thế cũng không xa sự thật là mấy. Cô chưa từng thấy ai đẹp trai như anh, da anh rám nắng chỉ trừ phần da nhạt hơn ở quai hàm, nơi từng có bộ râu anh vừa cạo. Cái thực tế đó nhắc cô nhớ anh đã từng lừa dối cô như thế nào khi anh đến đây cách đây hai tháng và nó cũng là lời nhắc nhở cho thấy cô đã ngu ngốc thế nào khi tin anh.

“Cái này dành cho em,” anh đặt vào tay cô một chiếc hộp bọc giấy kính trước khi khởi động chiếc Jaguar.

Cô lặng nhìn một bông hồng đỏ để cài áo được đặt trên nền vải nhung đen mà không nói lên lời, cảm thấy có cái gì đó xoắn chặt trái tim mình. Đã có bao nhiêu người từng được nhận sự bày tỏ lãng mạn như thế này rồi, Kathy có nằm trong số đó không? Có lẽ là không, khi đó Rod hãy còn nghèo, không hơn gì một cậu sinh viên, có lẽ anh không có khả năng mua những thứ xa xỉ này để quyến rũ những người phụ nữ của mình. Nhưng không nghi ngờ gì về hàng tá những phụ nữ đã nhận được bông hoa tương tự từ anh kể từ khi ấy.

“Cám ơn anh,” cô nói vẻ cứng nhắc, đặt chiếc hộp xuống chiếc hộc chỗ bằng điều khiển ở giữa họ “Nó thật đẹp,” cô vụng về nói, chả có chút nào hào hứng.

Rod liếc nhìn cô khó hiểu, từ từ cho chiếc Jaguar lăn bánh. “Em không muốn cài lên áo sao?” anh nhẹ giọng gợi ý.

“Lấy nó ra khỏi hộp thì tiếc quá,” cô từ chối. “Trông nó ở đó sẽ đẹp hơn. Chúng ta sẽ đi đâu đây?” cô thay đổi chủ đề.

“Một quán thịt nướng ở đầu kia của thị trấn,” anh nói. “Đội quân tí hon với những chiếc búa tối nay thế nào rồi?”

“Nghỉ giải lao rồi,” cô nói. “Anh đã đặt bàn ở nhà hàng chưa, nó có thể rất đông đấy?”

“Anh đã đặt bàn trước,” anh gật đầu.

“Dù tôi không nghĩ là anh sẽ gặp khó khăn khi lấy được một chiếc bàn, phải không?” cô chế giễu.

Bàn tay anh xiết chặt lại trên chiếc vô lăng. “Thường thì không,” giọng anh căng ra.

“Ồ, đặc ân của những người giàu có và nổi tiếng,” cô chế nhạo.

“Anh không giàu như em nghĩ đâu,” anh cúi kính nói. “Những vai anh đã đảm nhận không phải lúc nào cũng được trả khá, nhưng anh thích làm những việc mà anh tin hơn là những chuyện được trả thù lao cao. Còn sự nổi tiếng,” miệng anh mím lại, “dứt khoát cũng có mặt trái của nó đấy.”

Keilly nhanh chóng khám phá ra một trong hai người là tâm điểm ở nhà hàng! Hầu hết mọi người đều rất lịch sự khi cô không đến và bắt chuyện với Rod, nếu có một hai người nào đó làm thế thì anh luôn luôn đáp lại rất lịch sự. Nhưng cho dù họ không thực sự ghé qua nói chuyện với anh, thì họ vẫn cứ nhìn anh chằm chằm không dứt. Rod có vẻ thản nhiên với những cái nhìn đó, nhưng sự chú ý thường trực đến từng cử động của hai người bọn họ đã bắt đầu làm Keilly bực tức.

“Anh không thấy khó chịu sao?” cuối cùng cô hỏi thẳng anh.

“Với việc bị nhìn như vậy á?” Anh lập tức hiểu nỗi lo lắng của cô.

“Có chứ. Khi anh ở London anh cố tránh những chuyện như thế này càng nhiều càng tốt. Nhưng anh không nghĩ em lại đồng ý đến nhà anh ăn tối,” anh khô khan nói.

“Không,” cô đáp trả.

“Và ăn ở khách sạn thì khó có thể xem như là đưa em ra ngoài,” anh nhún vai.

Cô có thể nhìn thấy mục đích mà anh đang cố đeo đuổi, nhưng điều đó trông cứ như cô đang ở trong một cái bể cá vàng vậy “Tôi không lúc nào có thể chịu đựng được ấy,” cô nhấm nháp cốc cà phê, nhẹ nhõm, vui mừng là bữa ăn đã kết thúc và họ có thể nhanh chóng rời khỏi đây.

“Anh xin lỗi, Keilly,” anh đặt tay lên tay cô. “Anh không nhận ra rằng nó sẽ khiến em bối rối nhiều như thế.”

Cô nhanh chóng rút tay ra, nhận ra những lời bàn tán về họ đột nhiên nhiều hơn trong khi anh vẫn không hề nhận ra. Rod không thể hiểu nổi thống khổ của cả một thời thơ ấu không cha đã buộc cô phải tránh xa những lời bàn ra tán vào càng nhiều càng tốt, bản thân cô không bao giờ muốn mình lại bị chú ý một cách quá mức cả. Hầu như các diễn viên đều muốn khuếch trương sự chú ý đó, vậy nên làm sao anh có thể hiểu được việc cô cảm thấy về nó như thế nào?

“Nó thường không tệ như thế này, tin anh đi,” anh cam đoan trong khi cô vẫn tiếp tục im lặng. “Có nhiều nơi ở London mà em có thể không bị chú ý.”

Cô cố ngăn mình run rẩy, đến lúc này thì cô cũng không thể buộc mình ngược mắt lên khỏi bàn. “Đây không phải là London,” cô cứng giọng nhắc nhở anh.

“Không,” anh nặng nề đáp, vẻ lo lắng cho cô hiện lên trong đôi mắt màu xanh của anh. “Chết tiệt, đây không phải là điều mà anh đã mong muốn,” anh bực tức. “Anh đã muốn em cảm thấy vui vẻ trong buổi tối nay, vì cả hai chúng ta cuối cùng sẽ được biết nhau hơn trong một bầu không khí thoải mái. Em thực sự ghét bị nhận ra thế này lắm sao?”

“Phải!”

“Em muốn rời khỏi đây phải không?”

“Hơn bất kỳ điều gì khác,” cô gật nhanh.

“Vậy chúng ta đi thôi,” anh thở dài, ra hiệu cho người phục vụ mang hoá đơn.

Keilly vẫn còn đang run khi họ đã hướng về bãi đỗ xe, cô không hề phản đối gì khi Rod ôm cô trong tay anh, vỗ về kéo cô dựa vào ngực anh. Lúc này cô cần sự ấm áp của anh, sau cơn khuấy động tồi tệ xảy ra ở trong nhà hàng.

“Vẫn còn sớm, tới chỗ anh nhé?” Rod nói, hôn lên thái dương cô.

Căn nhà đã cho họ được cảm giác riêng tư không như những chuyện xảy ra ở nhà hàng chẳng khác nào một màn trình diễn trước công chúng. Cô im lặng gật đầu đồng ý, để anh giúp đỡ mình ngồi vào xe, ôm lấy chiếc áo khoác len cho đến khi anh khởi động lò sưởi.

“Em sẽ ấm lên ngay thôi,” anh trấn an, lo lắng nhìn cô.

Cơn rung mình của cô chẳng liên quan gì tới thời tiết, nhưng cô không thể nói với anh điều đó. Làm sao mà cô có thể chịu được nhiều hơn những bữa tối như bữa hôm nay, kể cả vì lợi ích của Kathy chứ?

Rod cũng im lặng như cô trên suốt quãng đường về tới ngôi nhà anh đang ở, và cô thấy mừng là có được vài phút để trấn tĩnh lại. Cô biết là không hẳn những ánh mắt nhìn chòng chọc làm cô thấy khó chịu, mà còn do cơn đau đầu từ sáng vẫn còn ảnh hưởng tới cô. Một khi cả hai thứ đến cùng một lúc thì quả thật hôm nay là ngày dài tệ hại.

Cô biết Selchurch này đủ để có thể nhận ra mọi góc ngách của nó, kể cả trong bóng tối, ngôi nhà mà Rod chở cô tới nằm trên vùng đất của Peter! Cô đông cứng lại khiếp đảm, dù cô biết là Peter có lẽ là cũng không biết khi người quản lý của anh cho thuê căn nhà này. Cô chắc chắn là Kathy cũng không biết gì.

“Nó khá tiện nghi,” Rod nói với cô khi anh mở cánh cửa xe cho cô trước khi dẫn cô đi theo con đường tối đến trước cửa nhà, mở khóa rồi bật đèn lên.

Keilly biết những ngôi nhà này tiện nghi như thế nào, chúng đã được chuyển từ những khu nhà nhỏ cho các công nhân khu điền trang thuê vào thời cha Peter thành những căn nhà sang trọng. Peter đã xây dựng những ngôi nhà mới cho người làm của mình, phá bỏ hai trong số những ngôi nhà cũ để xây dựng thành một căn nhà cho thuê trong suốt mùa hè. Nếu Rod tới đây vào sau tháng 4 thì anh sẽ chẳng tìm được chỗ nào để thuê như thế này.

Trần và tường đá vẫn được giữ theo lối kiến trúc cũ, thảm dày màu xanh lá cây và vật dụng bằng da màu nâu được chính Kathy lựa chọn hợp với đặc trưng của một ngôi nhà tranh, lò sưởi được đặt chính giữa nhà, dù sự hiện diện của nó thực chất chỉ là cho trang trí, vì hệ thống sưởi trung tâm đã được lắp âm trong cấu trúc ngôi nhà. Phòng bếp lớn ở đằng sau được trang bị với đầy đủ các dụng cụ tân thời, cùng với một phòng ăn nhỏ, trên gác có ba phòng ngủ cỡ trung bình và một phòng tắm sang trọng. Có khoảng 10 ngôi nhà như thế này trong khu điền trang, và căn nhà này là nơi biệt lập nhất, một dấu hiệu cho thấy anh cũng thích và muốn tìm kiếm sự riêng tư cho mình. Điều đó một lần nữa nhắc đến nỗi khó chịu mà cô vừa mới trải qua, cô ngồi phịch xuống chiếc một trong những chiếc ghế tựa bọc da trong phòng khách.

“Đây.”

Cô ngửi thấy mùi brandy khó chịu và ngược lên nhìn thấy một chiếc ly như thế đang đưa trước. “Không, cảm ơn,” cô nhăn mặt từ chối, trong suốt bữa ăn cô đã dùng nước thay vì dùng rượu như Rod.

“Nó sẽ giúp em,” anh nhẹ nhàng động viên. “Và biết đâu,” anh chế giễu. “Nó có thể làm em qua cơn vắng vất từ tối qua đây.”

Đôi mắt cô mở lớn. “Làm thế nào mà anh - ”

“Anh cũng từng say rượu một, hai lần trước kia,” anh lơ đãng nói.

Miệng cô mím lại. “Tất nhiên rồi,” cô đáp, cầm lấy chiếc ly và nuốt cái thứ chất lỏng trong đó, và ngay lập tức sắc lầy sặc ỉa.

Rod cười nhẹ khi vỗ lưng cho cô. “Nó có làm em quên cơn đau đầu không?”

Cô nhìn anh chăm chú. “Rất hài hước. Tôi nghĩ là tôi thích cà phê hơn.”

Anh đứng lên. “Anh sẽ đi lấy,” anh gật đầu, mắt vẫn lơ đãng nhìn cô khi rời khỏi phòng.

Keilly lắng nghe anh di chuyển trong gian bếp trong vài phút trước khi đi vào đó cùng anh. Cô đứng trên bậc cửa nhìn anh chuẩn bị, gian bếp sạch sẽ một cách đáng ngạc nhiên, dù nó vẫn đang có người sử dụng.

Anh quay lại khi nhận thức được sự có mặt của cô, chiếc áo khoác mặc trong bữa ăn tối được phủ trên ghế bếp, áo sơ mi trắng tuyết ôm lấy khuôn ngực khoả khoải và cái bụng phẳng phiu của anh, chiếc ca vắt cũng đã được tháo và hai nút áo trên cùng được để mở. Anh trông cực kỳ thoải mái, thực hiện mọi thứ một cách thành thạo, như thể anh vẫn thường xuyên làm vậy. Điều đó mang cô quay trở lại với câu hỏi về người phụ nữ với cái tên Barbie.

“Anh sống một mình ở London sao?” cô làm như vô tình hỏi, dù cô biết bằng cái cau mày của anh rằng anh cũng đã nhận ra ẩn ý trong câu hỏi đó.

Anh quay lại, dựa vào thành bếp, mắt anh nhắm lại. “Đúng vậy, kể từ khi Veronica mất,” cuối cùng anh đáp.

Mắt cô mở to. “Anh không sống với bất kì ai sáu năm nay à?”

“Không,” anh đáp, miệng mím lại. “Việc cam kết sống cùng ai là một quyết định lớn, không phải là thứ mà anh có thể xem nhẹ được. Dù điều đó không có nghĩa là không có người phụ nữ nào.”

“Tất nhiên là không rồi,” Keilly chế nhạo.

Khuôn mặt anh tối sầm lại. “Anh nói là có phụ nữ nhưng không có nghĩa là anh nhảy ngay lên giường với một ai đó ngay sau khi cô ấy mất.”

Cô đỏ mặt với lời quả trách đầy vẻ giận dữ của anh. “Tôi không định nói rằng anh-”

“Không à?” anh nhếch miệng, mang khay cà phê ngang qua chỗ cô và vào phòng khách, thản nhiên như không biết rằng anh đã chạm vào cô.

“Tôi thực sự không có ý đó,” cô quả quyết, theo sau anh vào phòng khách. “Tôi chỉ đang thắc mắc Barbie là ai,” cô nghiêng rằng, thú nhận.

Rod rót cà phê, chờ cô ngồi xuống ghế đối diện với anh. “Barbie là thư kí của anh.”

“Thư ký ư?” cô lặp lại, không tin tưởng mấy.

“Phải,” miệng anh cong lên chế giễu. “Cú điện thoại anh nhận được từ cô ấy vào lần đầu tiên anh tới đây cho biết người ta đã bắt đầu công chiếu bộ phim mới nhất của anh sớm hơn dự định, và anh phải có mặt ở California ngay lập tức. Barbie giữ cho anh không bị nổ tung lên khi giúp anh lên kế hoạch về địa điểm cần phải tới, sắp xếp lịch công tác và những thứ khác nữa mà anh yêu cầu.”

“Tôi hiểu,” Keilly nói về kém thuyết phục.

Rod lắc đầu, miệng anh mím lại thất vọng. “Anh không nghĩ là em hiểu. Barbie là một người phụ nữ rất hạnh phúc với người chồng mà cô ấy đã kết hôn cách đây 15 năm, 3 đứa con rất đáng yêu của cô ta là bằng chứng cho điều đó. Anh thậm chí còn là cha đỡ đầu của đứa nhỏ nhất,” anh chế giễu. “Barbie là một người vợ, nhưng không phải là của anh.”

“Oh.”

“Em thấy mình đáng bị quở trách chưa?”

Cô cắn môi. “Tôi nghĩ vậy,” cô miễn cưỡng thú nhận.

“Tốt,” anh cười toe toét, dịch tới ngồi cạnh cô. “Giờ thì, chúng ta đã giải quyết được hết những thắc mắc đó rồi, vậy chúng ta làm bạn lại được không?”

Tình bạn là thứ mà giữa hai người đều không bao giờ có, nhưng nếu không thể tiết lộ về chuyện của Kathy trong quá khứ của anh, thì cô cũng không thể nào khẳng định với anh điều đó. Và lúc này đây cô còn phải lo về một điều khác nguy hiểm hơn là sự thật về Kathy bị phơi bày! Rod lấy cốc cà phê trong tay cô và thậm chí bây giờ còn dịch sát chiếc ghế của anh lại gần cô.

“Anh có những kế hoạch cho chúng ta khi anh quay trở lại,” anh khàn giọng nói. “Và em đang lẩn tránh anh từ khi em biết rằng anh chính là cái tên Rod Bartlett đáng ghét.”

Giờ thì chẳng ai có thể buộc tội cô là lẩn tránh cả! Cơ thể họ chỉ cách nhau qua cái thành ghế, và Keilly thấy khó thở khi anh ở sát cạnh cô. Khi anh ngồi đối diện với cô qua bàn ở nhà hàng, hay ngồi cạnh cô trong xe, cô còn có thể giả vờ rằng sức hút như nam châm của anh không hề tồn tại, nhưng ngồi một cách riêng tư như thế này khiến cô thật khó để mà không nhớ tới cái lần ở trên bãi biển khi chỉ có cơn bão đang vùn vù phía trên đầu mới có thể tách họ ra.

“Tại sao em lại thay đổi ý định và nhận lời ra ngoài với anh tối nay?”

Tay anh mơn trớn trên má cô, khiến cô không còn suy nghĩ được gì nữa, chưa nói đến việc trả lời; cô không thể thừa nhận sự thật được. “Nó không phải là đặc quyền của phụ nữ sao?” cô gạt đi, thầm mong là anh hãy ngừng việc chạm vào cô.

Miệng anh cong lên, giờ thậm chí còn rất gần miệng cô, hơi thở anh nóng hổi phả lên má cô. “Anh chưa từng biết ai lại không làm như vậy cả.”

“Và anh còn biết rất nhiều nữa là khác, phải không,” cô khinh bỉ nói.

“Keilly,” anh ôm chắc lấy chiếc cằm của cô và xoay cô đối diện anh.

“Anh không thể sống lại cuộc sống của anh và làm nó sạch gọn hơn cho em, ” anh lặng lẽ nói. “Anh đã mắc sai lầm, đã làm nhiều điều mà anh không lấy làm tự hào, nhưng anh không thể thay đổi bất kỳ điều gì hết. Nó đã qua, và chẳng có gì mà anh có thể làm lại.”

Không, thậm chí cả khi anh có giải thích về mối quan hệ của anh với Veronica, như anh đã hứa một ngày nào đó anh sẽ làm, anh cũng không bao giờ thay đổi được sự thật là anh đã từng quan hệ với Kathy và sau

đó ruồng bỏ chị ấy. Cô quả là con ngốc khi để quyến rũ bởi sự gần gũi của anh, vậy mà cô dường như không thể tránh điều đó...

“Ôi, Keilly!” Miệng anh đang cảm dỗ cô một cách dữ dội khi anh đẩy cô dựa vào chiếc ghế, cả cơ thể anh tựa đầy sở hữu trên cơ thể cô.

Cô lại chịu thua lần nữa, như cô luôn biết mỗi khi anh chạm vào hay hôn cô. Cô lẽ ra không nên ngốc nghếch mà quay trở lại căn nhà này với anh như thế này, nhưng quá muộn rồi, quá muộn...

Bàn tay anh lướt dọc trên cơ thể cô, không động chạm vào cô một cách thân thiết, mà như chờ đợi một tín hiệu hưởng ứng nào đó từ cô, anh chỉ tiếp tục hôn cô, lưỡi anh lướt trên vành môi. Thật tự nhiên lưỡi cô di chuyển để đón nhận nó. Dường như đó là điều mà anh đang đợi, anh rên lên khi cơ thể anh đổ ập lên cơ thể cô.

Khi bàn tay anh đặt trên gò ngực cô, cô biết là cô phải ngăn nó lại, cô không thể để chuyện đi quá xa trước khi cô rời khỏi đây! “Làm ơn, dừng lại đi,” cô tái mặt rên lên, đẩy nhẹ vào ngực anh bởi anh có vẻ như không nghe thấy cô nói gì.

Chính bàn tay hơn là lời nói của cô đã ngăn anh lại, anh ngừng đầu nhìn xuống cô với đôi mắt đã thâm lại.

“Làm ơn dừng lại đi,” cô lặp lại khi nhìn thấy vẻ mặt bối rối của anh.

Anh cố kiểm soát lại hơi thở của mình. “Em chắc về điều em đang muốn chứ?”

Khi anh giữ cô như thế này, cảm nhận được sự ham muốn của anh đập rộn lên sát cô, làm cô không còn chắc về bất cứ điều gì nữa.

Nhưng cô phải làm, phải nhớ lại rằng cô chỉ hẹn hò với anh chỉ để hướng những suy nghĩ của anh xa khỏi Kathy. “Tôi chắc,” cô kiên quyết nói, ngồi thẳng dậy, vuốt lại tóc. “Tôi muốn về nhà ngay bây giờ.”

Rod nhìn cô với một nụ cười méo xệch, mái tóc anh rối bù. “Tối nay không được thành công lắm, phải không.”

“Đối với ai?”

Trán anh nhăn tít lại với lời nhạo báng của cô, và anh cũng đứng lên. “Đối với em,” anh nhẹ nhàng quở trách. “Trong tương lai, anh sẽ phải nhớ là em không thích đám đông, và rằng việc đưa em ra ngoài thì phải hiểu là về đây mới đúng,” anh châm biếm.

Keilly xúc động. “Tôi e là tôi sẽ rất bận rộn trong vài tuần tới, trang hoàng lại khách sạn để chuẩn bị bắt đầu cho một mùa mới với lễ Phục Sinh. Dì tôi lúc nào cũng thích mọi nơi phải sạch sẽ trước khi chúng tôi thực sự là bị bận rộn.”

“Nhưng không phải là tất cả buổi tối chứ, phải không?”

Cô ném cho anh một cái nhìn cáu tiết. “Phải, một thời gian.”

“Điều đó có nghĩa là anh sẽ không thể gặp em?” Mắt anh nheo lại.

Cô không thích cái cách anh đột nhiên tỏ ra nghi ngờ thế này, gần như anh đã bắt đầu để ý đến mục đích của cô khi gặp anh tối nay không. “Tôi vẫn có ngày nghỉ mà,” cô giải thích. “Mặc dù tôi không chắc là khi nào,” cô cảnh giác thêm vào.

Anh nhìn có vẻ trầm ngâm. “Em có thể gọi anh bất cứ lúc nào em rỗi,” anh gợi ý. “Suy cho cùng, anh vẫn ở đây để gặp em mà.”

Cô đổ mắt với cái giọng buộc tội của anh. “Anh phải thấy rằng là tôi có công việc phải làm mà, tôi đâu phải là đang đi nghỉ,” cô gắt lên. “Tôi đâu có yêu cầu anh dành toàn bộ kì nghỉ của mình ở đây đâu,” cô nói với anh một cách dễ phòng, mặc dù là cô hoàn toàn có thể xin đi dưỡng nghỉ vài ngày để hẹn hò với anh ta nếu như anh ta vẫn là Rick Richards.

Rod thở dài. “Anh đồng ý là anh chỉ được gặp em khi em nghỉ. Dù em có nghỉ bất cứ điều gì về anh, thì anh không phải là ‘một siêu sao’ hư hỏng tin rằng mình luôn có được mọi thứ. Em rất có ý nghĩa với anh,

làm anh thích thú hơn bất kỳ người phụ nữ nào khác. Anh thậm chí còn chẳng nhìn tới ai khác từ lúc gặp em tới giờ.”

“Đó có phải là một kỷ lục không?” cô chế giễu.

“Không,” anh trả lời thật nghiêm túc. “Anh chỉ bắt đầu để mình bị cuốn hút mãi sau một năm Veronica mất.”

Cô cảm nhận được lời trách cứ của anh. “Em xin lỗi,” cô thì thầm, cảm nhận được sự chân thành trong giọng nói của anh, chứng tỏ anh rất thật lòng với những gì mình đã nói, rằng anh thật sự quan tâm đến người phụ nữ kia.

“Phải,” anh nhanh chóng gạt đi. “Anh sẽ đưa em về ngay bây giờ.”

“Cái khay-”

“Để đây đi,” anh nói cộc lốc.

Cơn giận lặng lẽ mà anh đang cố kiềm chế khiến cô lại muốn xin lỗi anh, thật chân thành hơn, để anh thực sự tin rằng cô đang rất hối hận về những điều đã nói. Nhưng cô không thể làm điều đó, không muốn trở thành bạn bè với người đàn ông có khả năng làm cô quên hết mọi thứ trên đời ngoài trừ cô với anh ta.

Rod đắm chìm trong suy tư trên suốt quãng đường trở về khách sạn, Keilly cũng bất đắc dĩ phải nói nếu như cô buộc phải nhượng bộ sự cảm dỗ được gặp lại anh. Cô không có lý do gì để cảm thấy có lỗi, chết tiệt, nhất là khi cô đã ngu ngốc nhận lời gặp lại anh ta.

“Anh sẽ đưa em vào,” anh nói khi họ dừng xe trước cửa khách sạn.

“Không cần đâu-”

“Cần chứ,” anh nói dứt khoát. “Bây giờ đã muộn, trời lại tối, anh muốn đưa về.”

Khi anh đã nói như vậy thì cô biết là không còn bàn cãi gì nữa, cầm lấy chiếc hộp có bông hoa hồng mà cô đã thô lỗ từ chối bước vào trong. Thật may là dường cô lại đang chuẩn bị đóng quầy khi họ đến cửa, ông vui vẻ chào cả hai.

“Uống một ly không?” ông đề nghị, lúc đang đóng lại quầy bar, cả khách sạn giờ yên ắng và không còn ai vào lúc này.

Thâm tâm Keilly mong là Rod sẽ từ chối, nhưng cô cũng biết anh sẽ chấp thuận ngay cả trước khi anh nói thế, hai người họ theo sau dường cô vào trong gian phòng khách giản dị rộng lớn có cửa đề “Khu vực riêng”. Dì cô, khi nhìn thấy có thêm hai vị khách cùng tham gia buổi café khuya thường nhật đã nhanh chóng quay lại bếp lấy thêm tách.

“Cả hai có một buổi tối thú vị chứ?” bà hỏi khi rót cà phê nóng ra ly.

“Nó không tốt lắm,” Rod là người trả lời bà. “Cháu e là Keilly phải chịu việc bị chú ý, điều mà cháu đã phải học cách làm quen vài năm qua.”

“Ôi, trời ơi,” dì cô nhìn cô lo lắng, nhận ra là Keilly bà biết Keilly cảm thấy như thế nào khi sự chú ý hút vào cô. “Tệ quá.”

“Phải,” anh nhẹ nhàng đồng ý.

“Nhưng nếu anh cứ đóng những bộ phim tuyệt vời như thế - ” dường Keilly trêu.

Rod quay lại nhìn ông thích thú. “Đừng nói với cháu là dường, không như cháu gái mình, thực sự đã xem vài bộ phim của cháu chứ?”

“Một số,” dường cô xác nhận - trước sự kinh ngạc tốt độ của Keilly. Cô không biết rằng họ đã xem phim của Rod Bartlett. Họ còn có vẻ thích chúng nữa chứ. “Sylvie và tôi thường lên tới rạp chiếu phim vào các buổi tối mùa đông. ‘Beginnign Again’ sắp được công ở các rạp địa phương trong những ngày sắp tới.”

“Thật sao?” Mắt Rod nheo lại.

“Tôi đã xem trích đoạn trên TV rồi,” dì cô lại nói. “Nó rất hay.”

“Cháu rất hài lòng với bộ phim đó,” anh gật đầu.

Cô không nhận ra rằng dì dưỡng cô lại hâm mộ anh, họ chưa bao giờ nói về nó trước đây. Có thể họ không thích theo đuổi chuyện lá thư mà cô đã gửi tờ tạp chí.

“Cậu có muốn tới đây dùng bữa tối vào thứ 7 không Rod?” Cô hoảng hốt khi nghe thấy dì mình hỏi anh. “Chúng tôi đã quá bận suốt mùa hè, và không có dịp nào để mời bạn bè đến chơi, thế nên chúng tôi thích mời mọi người tới đây trước khi một mùa khác lại bắt đầu. Đó chỉ là bữa tiệc cho vài người bạn thân thiết thôi,” bà khuyến khích. “Và tôi đảm bảo là họ sẽ không nhìn chòng chọc cậu suốt buổi tối đâu,” bà mỉm cười.

Keilly nhìn Rod với đôi mắt lo lắng, muốn anh từ chối nó. Suy cho cùng, thật là một sự thú vị nếu có anh trong bữa ăn tối của dì dưỡng cô! Cậu trả lời đã rõ ràng quá rồi.

“Cháu rất thích,” anh đồng ý, như cô đã dự đoán.

“Tốt,” dì cô mỉm cười, đứng dậy. “Bill và tôi sẽ mang tách café của mình lên gác. Thứ bảy, lúc 8 giờ nhé, Rod.”

“Cháu rất mong tới hôm đó,” anh lịch sự đứng dậy khi cặp đôi trung niên rời khỏi phòng.

Keilly lại một lần nữa cảm thấy mình thật khổ sở, cô không để ý rằng Rod đã chuyển sang ngồi chung với cô trên chiếc ghế sofa. Một bữa tối trước khi bắt đầu mùa du lịch là truyền thống của dì dưỡng cô trong nhiều năm, và Kathy và Peter đã đến dự vào lần trước đó.

“Em im lặng vậy,” giọng khàn khàn của Rod vang lên bên cạnh cô.

“Có phải em muốn anh không nhận lời mời của dì em phải không?” anh nhướn nhối hỏi.

Cô liếc anh. “Tất nhiên là không. Tôi chỉ - Không phải là anh thích một buổi tối riêng tư với tôi hơn à?”

Đôi mắt anh thẩm lại, cánh tay anh vòng qua vai cô. “Em biết là anh muốn mà, nhưng tối nay đúng là một thảm họa. Anh nghĩ có thể em sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi ở giữa bạn bè.”

Có lẽ cô sẽ như vậy nếu như Kathy và Peter không có mặt ở đó!

“Bên cạnh đó,” anh thêm vào. “Anh đã nhận lời rồi.”

“Phải,” cô lơ mơ nói.

“Hey,” ngón tay anh đặt dưới cằm cô, quay mặt cô về phía anh, miệng anh cong lên thành một nụ cười gọi cảm người. “Anh hứa là anh sẽ không làm em thấy ngượng,” anh cố tình trêu.

Hai má cô nóng bừng. “Tôi không nghĩ anh sẽ như thế,” cô giận dữ. “Đó chỉ là-”

“Sẽ ổn thôi Keilly,” ngón tay anh trên môi cô ngăn không cho cô nói tiếp. “Bây giờ tiễn anh ra cửa đi, anh sẽ gặp lại em vào thứ bảy.”

“Rod, tôi thực sự xin lỗi về những điều đã nói lúc tối,” cô nói với anh khi họ dừng lại ở cánh cửa. “Tôi đã không nhận ra rằng - anh nhạy cảm thế nào với những chuyện về Veronica.”

“Anh biết,” anh nhìn cô với đôi mắt ảm áp. “Cô ấy thực sự có ý nghĩa rất nhiều với anh. Em không thể gặp anh đến tận thứ 7 sao?” ánh mắt anh nấn ná trên đôi môi đang hé ra của cô.

Cô có thể chứ nếu cô muốn, dì cô chắc sẽ không bắt cô phải làm việc suốt 24 tiếng một ngày rồi, nhưng cô không nghĩ là cô muốn. “Không,” cô dứt khoát.

“Vậy thì đây sẽ là cái giúp anh sống sót tới khi đó,” anh thì thầm, cúi xuống môi cô, kéo cô về phía anh, tay anh đặt lên sống lưng cô uốn cô tựa vào anh, miết mài hôn cô cho đến khi anh cảm thấy cô run lên trong cánh tay mình. “Keilly, Keilly,” anh thì thầm, tựa lên thái dương cô. “Giá như em biết em có ý nghĩa với anh nhiều tới mức nào-”

“Rod, làm ơn-”

“Được rồi, em yêu,” anh nói êm ái khi nhận thấy sự hoảng hốt. “Anh không muốn lại phá tan mọi thứ bằng cách tiến quá nhanh đâu. Dù thứ 7 có khi anh lại phải vượt cả tường vì em mất.” anh rầu rĩ nói thêm, cười khê khi thấy vẻ mặt giận dỗi đỏ bừng của cô. “Hãy thông cảm nào, Keilly, tất cả những gì anh có thể làm bây giờ chỉ là nói về nó.” Anh hôn lên thái dương cô. “Chúc em có những giấc mơ tuyệt vời, em yêu. Anh sẽ đếm từng giây cho tới thứ 7.”

Cô đứng trên cửa và nhìn cho tới khi ánh đèn của chiếc Jaguar biến mất hẳn, chưa biết sẽ thông báo tin này cho Kathy như thế nào. Thật không dễ dàng gì hết!

6. Chương 6

“Chị không biết là mẹ đang nghĩ gì nữa?” Kathy lo lắng liếc nhìn về phía cửa phải đến lần thứ 10 kể từ khi cô đến đây vài phút trước. “Sao mẹ có thể mời anh ta tới nay chứ?”

Chị cô đón nhận tin Rod sẽ có mặt tại bữa tiệc tối nay với vẻ hoảng sợ và cam chịu, chắc chắn rằng việc họ gặp gỡ năm xưa sẽ bị phát giác trong tối nay.

“Chị đã thử mọi cách có thể để thoát khỏi bữa tối này”, Kathy căng thẳng nói. “Chị đã giả vờ bị nhức đầu, ốm, thậm chí là đã nói Heather bị cảm lạnh trở lại. Peter chỉ gạt tất cả mọi lý do đó” cô run rẩy “Chị như tù nhân đang chờ hành quyết vậy” cô rên rỉ thêm vào.

Hầu hết các khách mời đều đã đến, sự vắng mặt của Rod lúc này thật đáng chú ý. Cô không nghĩ là anh sẽ không tới đây, cô đã thấy anh tại quầy bar khách sạn hầu hết các buổi tối tuần rồi, và anh chẳng nói gì về việc anh không định tới dự cả. Nhưng lúc này đã 8g15, dĩ cô sẽ sớm phục vụ bữa tối, dù có hay không có Rod.

“Con có biết vì sao anh Barlett tới trễ không?” dì cô xuất hiện cạnh cô, trông thật điềm tĩnh như mỗi khi bà nấu ăn vậy.

“Con không biết” Keilly thật lòng nói.

“Dì hiểu”, dĩ cô quay trở lại vào bếp “Nếu anh ta vẫn chưa tới, chúng ta sẽ bắt đầu mà không có anh ta, không thì mọi người ở đây sẽ say khướt trước khi được ăn bữa tối mất” Dì cô giữu cột áo chỉ đến lưng rượt đang uống thả giàn ở bên ngoài.

“Mẹ thật may mắn vì chỉ có mỗi bữa tối là thứ mẹ cần để tâm đến”, Kathy lăm bầm khi dì cô rời đi để lại bọn họ một mình. “Chuyện gì giữ chân anh ta vậy chứ?”

Keilly cũng đang thắc mắc điều tương tự, trước giờ anh luôn là người đúng giờ, vì vậy chuyện này không giống anh chút nào. Sự bồn chồn của cô lúc này thật khó có thể hiểu nổi, nhưng thực sự là cô đã bắt đầu lo lắng cho anh! Cô nhìn đồng hồ đeo tay lần nữa, 8g20 phút. Có gì không ổn ở đây.

“Em sẽ không lâu đâu”, Cô nói nhanh với Kathy và đi về phía cửa.

“Em đi đâu thế?” Chị cô nhăn mày bối rối.

“Gọi cho Rod”, cô nói thiếu kiên nhẫn “Thế không rõ sao”.

Kathy chớp lấy tay cô khi họ đến bên quầy lễ tân, nhà hàng đóng cửa trong tối nay, và hai người đàn ông địa phương đang coi quầy giúp đỡ cô. “Em điên à?” Kathy hỏi, cô nói nhỏ để tránh gây chú ý. “Chúng ta còn đòi hỏi gì nữa khi anh ta không xuất hiện chứ?” Cô nhìn Keilly như thể mất trí vậy.

“Anh ta có thể bị thương-”

“Hoặc có thể anh ta cho rằng bữa tối nay có thể quá buồn tẻ với anh ta-”

“Kathy!” Cô nhìn chị mình giận dữ - điều mà cô không nhớ trước đây đã khi nào cô làm vậy. “Xin chị, chỉ một lần này, đừng nghĩ về mình nữa được không”, cô quát lên, không quan tâm đến vẻ cảm phẫn của Kathy.

“Anh ấy thật lòng mong đến đây vào tối nay, vì vậy, phải có lý do chính đáng nào khiến anh ta không thể đến”

Kathy giận giữ - cánh mũi cô phồng lên “Không phải vì lý do là anh ta không còn hứng thú với em nữa chứ” cô nói về khinh thường.

Câu hỏi chẳng đáng để Keilly đáp lại, và cô cũng không định thế, đến bên điện thoại, cô bấm số của căn nhà thuê, thờ ơ quan sát Kathy dậm chân và biến vào phòng khách trong vẻ tốt cùng giận dữ.

Không ai bắt máy ở căn nhà thuê, điều đó nghĩa là Rod không có ở đây hay chuyện gì khác làm anh không thể nghe điện thoại. Ý nghĩ sau làm cô run rẩy, ngay lúc đó, cô biết rằng dù trong quá khứ Rod có làm gì, rằng anh đã cư xử tồi tệ như thế nào, thì cô vẫn yêu anh. Mặc cho mọi điều ngăn trở cô, kể cả lý trí của chính cô, cô biết mình đã làm một chuyện khó tha thứ là đã yêu anh. Ý nghĩ anh có thể bị thương và không thể gọi người giúp làm cô kinh hãi, và cô biết chỉ khi nào cô tới nhà anh, biết anh vẫn ổn thì cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Lấy xe của dương đi cưng à” dương cô đưa cô chìa khóa khi cô giải thích việc cô định làm. “Tốt hơn là con nên đi xuống con đường nhỏ để đến căn nhà thuê.”

Chiếc váy màu xanh xám của cô thật khó mà hợp cho việc lái xe, nhưng cô không còn thời gian thay đồ nếu như không muốn trễ bữa tối của dì cô thêm nữa. Con đường ướt từ trận mưa như trút, làm cô phải đi chậm không như cô muốn, cô thở phào nhẹ nhõm khi cuối cùng cũng đến đoạn đường gập ghềnh dẫn đến khu nhà riêng. Chiếc xe jaguar đỗ ở đầu đường, không thấy người lái, làm cô càng thêm lo lắng. Rod đang ở đâu?

Chiếc Jaguar đỗ choáng đường khiến cô không thể lái xe xuống đoạn đường vào nhà, cô bỏ xe đậu bên đường và đi bộ dọc vào con đường nhựa, cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy trong nhà có ánh đèn. Nhưng nếu vậy, tại sao anh không nhắc máy?

“Em yêu!” Anh mở cửa ngay sau khi nghe tiếng gõ, kéo cô vào ngôi nhà ấm áp, và ôm chặt cô trong tay.

Phải mất vài phút cô mới nhận ra là anh chỉ choàng khăn tắm quanh hông, phần thân trên và đôi chân dài để trần, tóc anh còn ẩm ướt sau khi tắm.

Cô lùi khỏi anh, nhìn anh buột tội, “Anh không đến bữa tiệc tối!”, cô nhận ra mình đang nói rất nóng nảy “Em nghĩ rằng anh ốm hay bị thương, nhưng chỉ là anh không đến thôi! Ít ra anh cũng nên lịch sự báo cho dì em-”

“Anh có gọi mà”, anh lặng lẽ nói, gài chặt lại chiếc khăn tắm quanh hông.

“Đừng có nói dối em” cô nạt anh “Anh-”

“Anh gọi cho dì cách đây 10’ trước, ngay khi anh về nhà”

“Từ đâu” cô gặng hỏi.

“Từ đường lặn”, anh khê khàng nói. “Em không thấy chiếc xe anh đậu ở đầu đường chứ?”

“Có. Nhưng-”

“Anh đã ngã úp mặt trên bùn khi đang cố đẩy chiếc xe.” Anh cười cợt nói, đôi mày anh giương lên trêu chọc khi bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc của cô,

“Anh - ngã...”

“Úp sấp mặt”, anh gật đầu. “Xe anh kẹt trong đồng bùn ngay phía trước đoạn đường vào nhà, sau một cơn mưa như thế thì anh cũng chẳng ngạc nhiên lắm! Anh đã xoay sở lái được thêm một tí và thế rồi chẳng dịch chuyển thêm dc chút nào. Đẩy xe là phương án cuối cùng vào lúc đó”, anh nhún mặt. “Nhưng cũng không dc tốt lắm vì anh trượt và hạ cánh xuống bùn”.

Keilly thật khó khăn để giữ mặt mình thật bình thường khi nghe anh giải thích, câu cuối cùng làm cô không thể kiềm chế nữa, mắt cô lung linh ánh nhìn tinh nghịch khi cô bắt đầu phá ra cười “Em thích được xem cảnh đó”, cô khúc khích “Oh, Rod, thật vui làm sao!”

“Rất vui”, anh dài giọng.”Anh đã gọi đến khách sạn ngay khi trở về và dì em bảo là em đang tới đây. Anh phải rửa mặt mới sạch đồng bần. Giờ thì em ngưng cười đi” Anh đe dọa “hay là để anh giúp em làm điều đó?”

Cô nín cười cũng đột ngột như khi bắt đầu vậy. “Em không có ý-”

“Không nhanh lắm” anh ôm cô vào lòng.

“Dì đang mong chúng ta-“

“Trễ thêm vài phút cũng chẳng có gì khác biệt. Ngoài ra” anh thì thầm bên cô “Dì bảo là anh không cần gấp”.

Chuyện cô phát hiện ra tình yêu của mình dành cho anh đã khiến cô không còn chút kháng cự nào trước nụ hôn của anh, cô như tan chảy bên anh, tay cô choàng quanh cổ anh khi cô đáp lại, môi cô hé mở đón chờ anh.

“Chúa ơi, Keilly” Anh rên lên khàn đặc khi ngẩng mặt nhìn cô “Sao em không như thế này mỗi lúc cả hai ta không có chuyện gì phải vội vã chứ”.

Cô cười “Có thể chính chuyện này là lý do đấy”

Anh cười rầu rĩ. “Chỉ ít thì em cũng thành thật”. Anh vuốt lại mái tóc cô “Chúng ta có nhiều tháng để tìm hiểu nhau, anh không muốn hối thúc em. Nhưng sau khi hôn em thế này, anh không thể để em gặp Fenwick lần nữa.” anh thêm vào với vẻ cứng rắn trong mắt anh.

“Em bảo anh rồi, anh ta chỉ là bạn” Cảm giác phần thân trần của anh bên dưới tay cô làm cô ngộp thở, và trong khoảnh khắc đó, cô biết là cô không quan tâm anh là ai, hay dì và dượng cô đang chờ họ ở nhà. Ngay lúc này, cô muốn có anh nhiều đến mức tất cả những điều khác đều không quan trọng nữa. “Rod...!”

Tiếng rên mong mỏi của cô làm hòng anh như thất lại “Anh ước anh được ở bên em suốt đêm nay, Keilly”, anh rên lên đầy thêm muốn “Nhưng họ đang đợi chúng ta” anh nuối tiếc nói “ dù có muốn ở bên em đến thế nào, anh cũng không thích làm gia đình em giận. Em đợi ngoài này khi anh thay đồ nhé?

Cô gật đầu không nói nên lời, cảm giác vỡ vụn trong cô làm cô ngạc nhiên. Cô không định yêu anh, cô cũng không muốn phải lòng anh, vậy mà, đó chẳng là điều cô có thể thay đổi được. Nó làm cô dễ tổn thương hơn, và làm cô sợ hơn khi biết rằng hạnh phúc của người đàn ông này quan trọng với cô hơn của bất kỳ ai khác, rằng cô đã vội vã đến đây như một con bé tương tự ngốc nghếch, và rằng cô sẽ lại làm điều đó nếu chuyện này sẽ lại xảy ra. Liệu đó có phải là cảm giác mà mẹ cô có với cha cô? Nếu đúng thật là như thế thì giờ cô đã hiểu mẹ hơn được một chút.

“Sẵn sàng chưa?”

Cô giật mình quay lại, không để ý đến thời gian khi cô chờ đợi anh, cô thích thú với bộ vét màu áo xanh sẫm anh đang mặc, mắt anh sẫm hơn khi anh nhìn cô. Cô yêu người đàn ông này, vậy mà giữa họ không hề có tương lai, chỉ có hiện tại, trước khi anh trở về cuộc sống hào nhoáng mà anh yêu thích, cuộc sống mà cô biết là mình sẽ không bao giờ chia sẻ cùng anh, nếu là dưới vai trò bạn gái anh hay là bất cứ vai nào anh chọn cho cô.

“Keilly”, anh bối rối khi nhìn thấy sự mất mát trong mắt cô.

Cô buộc phải cư xử bình thường, Rod sẽ không bao giờ biết cô yêu anh sâu sắc như thế nào “Sẵn sàng rồi”, cô đáp về vui sướng “Em chỉ đang lo mưa sẽ đổ lại thôi”, cô chỉ vào bầu trời đang tối dần khi họ ra ngoài.

Tay anh choàng qua vai cô khi họ bước về xe. “Miễn là chúng ta không rảo đến khi vào được xe”, anh nói.

Họ dùng xe dượng cô để về khách sạn, chiếc Jaguar vẫn tắc lại trong bùn. Cô không ngần ngại ngồi bên Rod khi anh cầm lấy chìa khóa xe trong tay cô và lái xe về.

“Em không đang lo lắng đấy chứ?” Rod lo ngại nhìn cô “Anh chắc dì em sẽ không bực đâu”, anh cầm tay cô “Anh đã giải thích cho dì qua điện thoại rồi”

Cô giật mình, quay lại anh “Em chắc là dì Sylvie không bực tí nào. Dì quen đối phó với mọi chuyện rồi.”

“Vậy thì là vì cái gì?”

Cô nuốt mạnh khi nhận ra sự miễn cưỡng của anh. “Gì cơ”

Anh cau mày “Em trông có vẻ khác trước”.

“Đó không phải là điều mà mọi người phụ nữ đều gặp khi anh hôn họ cuồng si sao” Cô chế giễu, miệng cô cong lên, cô biết rằng hoặc là cô phải trở nên can đảm, hoặc phải ra đi nhường anh cho người nào đó yêu anh.

“Thế tốt hơn đây,” anh ngoác miệng cười. “Anh không quen với việc thiếu đi vẻ thách thức trong mắt em.”

“đừng lo”, cô láu lỉnh nói “Nó vẫn còn đây”

Họ đi thẳng đến phòng ăn khi Keilly và Rod vừa đến khách sạn, Rod gật đầu chào Kathy, mặc dù họ cũng không thể nói chuyện với vợ chồng chị vì cả hai đang ngồi ở phía cuối bên kia bàn.

Như di cô dự đoán, mọi người xem Rod cũng như những vị khách khác, bữa ăn tiếp diễn và Keilly thấy mình khá thoải mái trong vai trò bạn gái anh, những cái vuốt ve thân mật của tay cô, những nụ cười ấm áp anh dành cho cô đủ để mọi người biết rằng anh nghĩ thế nào về cô.

“Tội nghiệp xe của anh” một trong những người bạn lâu năm nhất của dượng cô nói khi họ đứng trong phòng khách, thưởng thức rượu brandy và cà phê.

Rod gật đầu, tay anh vòng ôm hông cô khi anh giữ cô bên mình “Tôi sẽ phải gọi một tiệm sửa xe vào sáng mai và nhờ họ kéo nó ra ngoài”.

“Không cần phải rắc rối thế” Peter đến chỗ họ cùng với Kathy miễn cưỡng đi bên cạnh. “Tôi là Peter Carmichael”, anh thân thiện đưa tay ra chào. “Anh thuê một trong những căn nhà của tôi”, anh giải thích, dường như không để ý đến vẻ ngạc nhiên của vợ anh; Kathy rõ ràng đến lúc này vẫn chưa biết rằng Rod đang ở tại một trong những khu đất của họ! “Tôi sẽ cho ai đó đem máy kéo đến vào sáng mai và sớm lấy xe anh ra ngoài.

Keilly quan sát cả hai người, Peter là người có đủ mọi lợi thế về mặt xã hội, giáo dục tư, trường đại học, còn Rod sinh ra và lớn lên trong một gia đình bậc trung, làm việc cực nhọc để giành lấy vinh quang và sự công nhận của xã hội. Quả là một sự khác biệt đáng giật mình, vậy mà cô có thể thấy cả hai dường như ngay lập tức rất thích nhau.

“Cảm ơn anh rất nhiều” Rod mỉm cười biết ơn. “Anh thật tử tế”.

“Không có gì” Peter gật đầu. “Tôi lẽ ra phải cho rải nhựa lại con đường đó từ hồi hè trước khi tôi có cơ hội. Chúng tôi thường không có khách cư ngụ vào mùa đông, anh thấy đấy, tôi đã hoàn toàn quên bằng con đường đó có thể tệ đến thế nào khi mùa đông đến. Ồ, anh xin lỗi cưng à, “ anh dẫn Kathy ra chào “Đây là vợ tôi Kathy”, anh hãnh diện.

Rod gật đầu “Chúng tôi đã gặp nhau”.

Kathy nuốt mạnh, mặt cô dường như còn tái hơn cả trước. “Tôi - chúng ta? cô ghệt thở, mắt cô mở lớn.

“Tại gian hàng từ thiện” anh nhẹ nhàng nhắc lại, ánh mắt anh nheo lại đầy suy tư.

“Ồ, ồ phải” cô gật đầu liếm ướt đôi môi khô “Tôi sẽ ghé qua nhà bếp xem mình có giúp đc gì không.” Cô cáo lỗi và vội vàng rời khỏi trước khi ai đó nghĩ đến việc ngăn cô.

Keilly quan sát chị khi Kathy khuất vào trong bếp, nhận ra chị cô lại bắt đầu căng thẳng. Kathy gần như, gần như đã đến giới hạn chịu đựng, và nếu Kathy đúng như thế thì sẽ không ai biết chị ấy có thể nói gì hoặc làm gì. Trong khi buổi tối nay được tổ chức chỉ với mục đích là để mọi người thư giãn.

“... liệu 9g sáng mai có sớm quá không?” cô nghe đoạn cuối câu nói của Peter, anh hiển nhiên không thấy gì bất thường khi vợ anh đòi xuống bếp giúp mẹ cô ấy.

“9g là tốt rồi” Rod gật đầu “Anh có chắc là không có gì bất tiện vào sáng chủ nhật chứ?”

Peter khẽ cười “Tôi có cả khu điền trang cần phải trông coi, và thật không may là gia súc, và mùa màng chẳng hề nhận ra là chúng tôi cần phải nghỉ ngơi ngày chủ nhật nữa” Anh tự trào lộng mình.

Rod phá lên cười “Tôi cũng không, tôi chưa nghĩ theo hướng này trước đây bao giờ. Chắc phải khó khăn cho bọn trẻ khi anh phải làm việc mỗi ngày?”

“Chúng tôi mới chỉ có một đứa con gái” Nụ cười của Peter trở nên mơ màng “Heather chẳng thích gì hơn khi được quanh quẩn ở khu điền trang với tôi hơn bất kỳ thứ gì khác. Với một cô bé 6 tuổi, tôi nghĩ là đó chỉ là chuyện mơ mộng thôi, khi con bé lớn hơn, có lẽ sẽ thay vào đó bằng những lời phàn nàn hơn là vui thích!”

Cả hai người cùng nói chuyện với nhau như thể họ đã biết nhau từ lâu, đó không phải là một điều nên khuyến khích. Nhưng Keilly không biết ngăn lại bằng cách nào. Kathy nên ở ngoài đây và giúp cô thay vì bỏ đi như thế!

“... tôi không biết anh có còn ở đây đến lễ Phục sinh không?”

Một lần nữa, cô vẫn chỉ nghe được loáng thoáng cuộc trò chuyện của Peter, dù cô biết điều mà anh sắp nói tới là gì!

“Tôi thấy không nghĩ lý do gì để mà không đến cả” Rod khàn giọng trả lời “Và thậm chí vì một số ít lý do đặc biệt hơn mà tôi càng cần phải đến. ” anh nhìn về hướng Keilly khi nói câu cuối.

“Trong trường hợp đó-“

“Peter, em không nghĩ lúc này phù hợp đâu”, cô cắt ngang. “Ngoài ra, anh Barlett đến đây để nghỉ ngơi”.

Anh cau mày trước giọng điệu gay gắt vô căn cứ của cô. “Chỉ vài giờ thôi mà” anh bối rối nói “Điều đó sẽ có ý nghĩa rất nhiều đối với những nỗ lực của chúng ta’

“Anh hỏi Kathy về chuyện đó chưa” cô tuyệt vọng nói “Sau hết, chị ấy thường là người tổ chức nó và-”

“Em biết rằng anh đã nói với cô ấy ngày hôm nọ” anh trông càng bối rối hơn.

“Có lẽ cả hai nên nói cho tôi biết chuyện này là thế nào...” Rod nhìn hai người.

“Chúng tôi cư xử thô lỗ làm sao” Peter mỉm cười vẻ hối lỗi. “Anh biết đấy, lễ Phục sinh hàng năm chúng tôi đều tổ chức một lễ hội tại khu vườn ở Hall” anh giải thích, “Chúng tôi thường mời một trong những nhân vật ở nhà thờ đến dự và khai mạc buổi lễ. Tôi biết là anh thường không làm điều đó nhưng tôi tự hỏi-”

“Tôi rất thích được đến và khai mạc lễ hội” Rod gật đầu.

Keilly mở tròn mắt nhìn anh “Anh ư?”

“Tại sao không?” Anh nhướn mày.

“bởi vì - à - là vì”

“Keilly và vợ tôi cảm thấy thật thô lỗ nếu đề nghị anh” Peter kể. “Nhưng quan điểm của tôi thì cho rằng anh chẳng đi đến đâu nếu anh không hỏi”.

“Tôi cũng thấy thế” Ánh mắt anh đầy ngụ ý khi anh nhìn xuống Keilly.

Cô đỏ mặt khi hiểu ẩn ý của anh. “Chúng em cho rằng anh chỉ muốn đến đây để nghỉ ngơi thôi.” cô ngập ngừng bào chữa “rằng anh không muốn liên quan đến những hoạt động đó”.

“Em thật chu đáo với anh, em yêu à” tay anh ôm chặt quanh hông cô khi cô cứng người trước lời âu yếm đó. “Nhưng anh không phiền chút nào. Ngược lại, anh rất vui nữa kia”

“Tôi hy vọng thế” Peter nói về nồng nhiệt. “vậy là tôi có thể yên tâm ghi tên anh trên tờ quảng cáo rồi chứ?”

“Dĩ nhiên” Rod đồng tình “Tôi rất trông mong vào sự kiện đó”

“Tôi không thể tả hết là tôi vui đến thế nào” Peter kêu lên “Tôi sẽ tìm Kathy và nói cho cô ấy biết chuyện này. Cô ấy sẽ sướng run cho xem!” Anh đoán.

Kathy còn lâu mới vui mừng vì tin đó, phản ứng bộc trực của cô trước thông tin của chồng có thể để lộ nhiều hơn điều mà cô muốn giấu! “Sao hai người không nói chuyện tiếp” để cả hai nói chuyện với nhau mà không có cô kề bên quan sát là điều cuối cùng mà cô muốn họ làm, nhưng với hoàn cảnh này thì chuyện đó ít ra vẫn còn đỡ tồi tệ hơn “Em sẽ tìm Kathy” Cô đề nghị.

“Đừng đi quá lâu” Rod âu yếu nói khi anh ngập ngừng buông cô “Anh biết phụ nữ bọn em sẽ thế nào nếu để gần nhau” anh đùa.

“Đặc biệt là khi có cả 3 người bọn họ” Peter hòa vào đùa cợt “Việc có Sylvie và Kathy là đã đủ tệ rồi, nhưng thêm cả Keilly vào nữa thì -! Chắc cả mấy giờ nữa chúng ta cũng chẳng thấy họ!

Keilly để mặc họ đùa cợt, tâm trí cô lơ đãng. Cũng như Kathy, cô biết buổi tối nay thật sự không ổn, nhưng cô chắc chắn cả hai người bọn cô chẳng thể hình dung là Rod và Peter quả thật thích thú với nhau.

Kathy vẫn trong bếp với mẹ cô, dù xem ra công việc dọn dẹp vốn đã khá ít ỏi trong căn bếp này cuối cùng cũng đã được làm xong.

“Mẹ làm tiếp nhé” Kathy nói khi cô thấy vẻ lo lắng của em mình. “Con sẽ ra ngoài một tí”.

“đừng quá lâu nhé”, mẹ cô dặn.

“Anh ta đã đi chưa?” Kathy rít lên ngay khi họ một mình.

“Chưa” Keilly thở dài. “Chị biết em lái xe đưa anh ấy mà. Anh ấy và Peter vẫn đang nói chuyện với nhau- “

“Và em để họ lại một mình!” Chị họ cô thở dốc “Em điên à? Họ có thể đang hỏi nhau đấy!”

“Kathy-“

“Thôi nào”, Cô kéo Keilly vào cùng “chúng ta không thể để hai người cạnh nhau thêm nữa. Và chị phải nói, chị nghĩ là em nên cảnh báo chị là anh ta đang ở trong một trong những khu nhà của bọn chị-”

“Kathy, chị làm ơn lắng nghe-”

“Chị không có thời gian, “ cô nạt em “Chị phải - A, anh yêu quý” cô cười nhợt nhạt với chồng khi cả hai đến gần họ “Em đang tìm anh đây”

“Anh chẳng đi đâu cả” - Anh cau mày.

“Em bị nhức đầu, Peter” cô nói vẻ căng thẳng. “Dù không thích rời buổi tiệc sớm nhưng em nghĩ chúng ta phải về thôi”.

Ngay lập tức anh tỏ vẻ lo lắng “Tệ lắm không, em yêu?”

“Dĩ nhiên là tệ rồi”, cô gắt gỏng “Em đã chẳng phải bảo anh nếu không như vậy.”

“Không, dĩ nhiên là không” Peter đỏ bừng trước lời khiển trách “Rod và anh chỉ mới nói chuyện về Lễ hội vào ngày Phục sinh-“

“Em chắc rằng anh Barlett sẽ không thích những hội hè ở một tỉnh lẻ của chúng ta” Kathy cau kính.

“Ngược lại, bà Carmichael” anh dài giọng “chồng bà đã yêu cầu tôi khai mạc lễ hội giúp bà”

Keilly quan sát sắc mặt của chị cô dần tái nhợt, dù cô khó mà có thể dành sự đồng cảm với chị cô dù chỉ là một chút. Nếu chị cô chỉ cần dành hai phút để nghe cô thì chị đã được cảnh báo trước. Giờ thì đã quá muộn rồi.

“Vậy sao?” Giọng cô khó chịu.

“Tôi rất vui vì được tham gia” Rod gật đầu, mắt anh nheo lại “Tôi nghĩ là cô muốn được thảo luận chuyện này vào lúc khác”

Cô giật mình nhìn anh “Tôi nên thế?”

“Cô bị nhức đầu” anh cười nhắc nhở.

Kathy đỏ bừng “Dĩ nhiên” Cô khoác tay Peter “Tôi sẽ gọi và hẹn lại anh sao, anh Barlett.”

“Bất cứ khi nào” anh đồng ý “Cô biết là tôi ở đâu”

“Vâng” cô căng thẳng. “Peter, chúng ta đi được chưa?”

Chồng cô ngay lập tức gật đầu “Chúng tôi phải đi và chào mọi người đây. Gặp lại anh sáng mai, Rod” anh nói về rầu rĩ. “Keilly” anh hôn nhẹ lên má cô, Kathy cũng hôn em cô trước khi họ băng qua phòng chào ba và mẹ cô.

Rod nhìn họ về suy tư “Một cặp thật đẹp đôi”

“Phải”

Anh nhìn xuống Kathy, mặt anh giãn ra “Họ là những người bạn tốt của em à?” Anh hỏi về quan tâm.

“Rất thân” cô nói ngắn gọn như Kathy vài phút trước, không muốn nhắc đến vợ chồng chị cô thêm.

“Bà Carmichael có hay bị nhức đầu không?”

Keilly nhìn anh sắc lạnh “Thỉnh thoảng”

“Tội nghiệp”, anh dài giọng.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều khi Kathy và Peter đi, và cô càng thoải mái hơn khi thấy Rod dễ dàng tán gẫu với những vị khách khác, anh hoàn toàn kiểm soát được bản thân và cuộc nói chuyện. Khi cô nhìn anh, cô biết mình không thể không yêu một người như anh. Anh đẹp trai, quyến rũ, anh dành cho cô sự quan tâm trọn vẹn mỗi khi anh nói chuyện hay nhìn cô, cô gái nào có thể cưỡng lại người đàn ông như thế? Cô chưa bao giờ thấy anh tỏ ra tàn ác với cô như những gì anh đã làm với Kathy và Veronica, ngay cả khi cô xua đuổi anh nhưng anh vẫn trở lại bên cô thiết tha hơn trước. Cô không thể làm gì khác ngoài yêu anh!

“Có chuyện gì sao” - Anh quay lại và bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn anh.

“Ồ - ơ - không” cô đỏ bừng và cảm thấy không thoải mái “Không có gì cả. Anh thích em chở anh về không?”

“Dì em có phiền lòng nếu chúng ta rời đây không?”

“Không, dĩ nhiên là không rồi”

“Vậy thì anh rất thích được em đưa về” anh khàn giọng nói “Em ở thêm cạnh anh một chút nữa nhé”

“Đủ cho đến khi đảm bảo anh về đến nhà thôi” cô chế giễu.

“Rõ là mắc cỡ” anh nhăn mặt “dù có vẻ như khá khôn ngoan”, anh thêm vào khi họ đi đến chỗ dì và dượng cô đang nói chuyện với những người khác.

“Khôn ngoan?” Cô nhướn mày hỏi lại.

“Nếu em vào nhà, anh có lẽ sẽ không để em trở ra mắt” anh mỉm cười.

Keilly cảm thấy như mình nín thở trước nụ cười âu yếm của anh. “Đó không phải là việc mà anh được quyền lựa chọn” cô nạt anh.

Ánh mắt anh tìm mắt cô “Thật vậy sao?”

“Thật thế” Mắt cô ánh xám lên, nhận ra cô đã hé mở tâm hồn mình quá nhiều trong đêm nay, cô vẫn chưa thể nào dấu được tâm trạng mình kể từ khi cô phát hiện ra tình cảm của mình dành cho anh.

“Chúng ta không nên tranh cãi nhau về điều đó” anh siết nhẹ nơi hông cô “Anh không muốn tranh cãi với em chút nào.”

Mọi thứ quá nhanh - với Keilly! - Họ xin lỗi mọi người và Rod lái xe đưa họ về khu nhà thuê. Cô hơi sợ với việc ở một mình bên anh lần nữa, cô không chắc về phản ứng của mình trước anh, dù lúc trước đó cô đã nói điều ngược lại.

“Em đi chơi với anh vào tối mai nhé?” Anh bất ngờ hỏi “Ồ, không phải đến nhà hàng” anh nói nhanh khi thấy vẻ rút lui của cô. “Anh cho rằng mình đã học đc bài học ở đó rồi”, anh rầu rĩ nói. “Không, lần này anh định sẽ dẫn em đến nơi nào mà không ai nhận ra anh”

“Có nơi như thế sao?” Cô chế giễu.

Anh mỉm cười “Có rất nhiều nơi như vậy” anh đảm bảo “Anh sợ là em sẽ thu hút sự chú ý nhiều như anh lúc trong nhà hàng vào tối hôm nọ.”

Cô quay ngoắt nhìn anh, trong xe khá tối khiến cô không thể thấy dc nhiều. “Ý anh là thế nào?”

“Em là người ở đây” anh nhẹ nhàng giải thích “mọi người rất hứng thú với việc xem em hẹn hò với ai”

“Đó là tất cả những gì anh nghĩ sao?” cô ngờ vực hỏi.

“Dĩ nhiên. Anh còn có thể nghĩ gì khác” Anh nhún vai.

“Không gì cả” cô nhanh chóng gạt đi “Và nếu anh chắc rằng chúng ta sẽ không bị ai nhòm ngó vào tối mai thì em sẽ rất thích đi cùng anh”

“Tốt”

Cô lơ đi vẻ thỏa mãn trong giọng nói anh “Có thể anh nên gọi em nếu Peter không xoay sở được để kéo xe anh ra khỏi bùn; em có thể đến đón anh lần nữa”

“Anh ấy có vẻ chắc chắn”

“Anh ấy là người rất tự tin” cô đồng tình, chợt ước gì cô đã không đem chủ đề về Kathy và Peter trở lại. Nhưng cô cũng không cần phải lo lắng, Rod có nhiều điều đáng quan tâm hơn trong đầu anh lúc này!

“Keilly!” Anh quay người về phía cô khi dừng xe tại cuối đường và tắt máy. “Lạy Chúa, Keilly, anh đã chờ điều này cả buổi tối nay rồi!” Anh kéo cô vào lòng, và hôn cô đầy chiếm hữu.

Cô biết từ ngay khi lưỡi anh chạm vào môi cô là cô phải hôn anh, đã hàng giờ trôi qua kể từ khi họ chạm vào nhau nhưng vẫn không làm mờ đi ham muốn giữa họ, xúc cảm của họ bùng lên nhanh chóng vượt khỏi tầm kiểm soát.

“Anh yêu em, Keilly. Anh yêu em” Rod thì thầm những lời ấy rất, rất nhiều lần trên môi cô trước khi thật dữ dội hôn cô một lần nữa khiến cô thấy mình yếu ớt.

Sự thú nhận của anh, cùng tình cảm của cô dành cho anh, đã khiến cô níu chặt lấy anh và hôn trả với cường độ cuồng nhiệt không kém, cô không hề kháng cự khi anh kéo áo khoác khỏi vai cô, mở ba nút áo nơi cổ áo cô, đẩy lớp vải sang bên để chạm vào bầu ngực màu kem của cô, tìm kiếm nụ hoa săn cứng của cô bên dưới làn áo lót, ve vuốt núp núp với cảm giác run lên vì khoan khoái.

“Sao chúng ta không vào nhà?” Cô hỏi rời rạc.

“Không” anh rên lên, môi anh trở lại môi cô.

Cô không hiểu vì sao anh lại từ chối, và khi môi anh ầm áp di chuyển đến đầu ngực nhói đau của cô, cô thật không quan tâm đến nữa, cô cong người lên về phía anh, thở dốc khi răng anh chạm vào vùng da nhạy cảm của cô.

“Chạm vào anh đi Keilly” anh rên rỉ khuyến khích cô “Hãy chạm vào anh. Như cách anh đang chạm vào em!”

Không ngập ngừng, cô nhanh chóng tháo nút áo sơ mi anh, và hôn trên thân hình săn cứng của anh, cảm nhận anh đang run lên dưới những cái vuốt ve của cô. Một sức mạnh nào đó đang thúc cô ve vuốt anh thật mật thiết hơn, một tay cô vuốt dọc xuống đùi anh, cảm nhận sự căng thẳng của anh khi cô chạm vào phần nam tính đang khuấy động vì nổi khao khát cô.

“Không phải ở đó, em yêu” anh rên lên khi một cơn rung mình khác vỡ ra trong anh “Keilly, làm ơn. Anh muốn em quá chừng!” Anh nhanh chóng đẩy tay cô, mồ hôi lấm tấm nơi trán anh khi anh cố gắng kiềm chế xúc cảm đang dâng trào.

“Em cũng muốn anh” cô ghen vì thất vọng.

“Nhưng đây không phải là chiếc giường mà anh đã hứa với em?” anh nhẹ nhàng khiển trách.

“Ngôi nhà-”

“Anh muốn em thật chắc chắn” Đầu ngón tay anh lướt nhẹ qua môi cô ngăn cô không nói “Anh muốn em thật chắc chắn trước khi chúng ta yêu nhau, bởi vì một khi em trở thành của anh thì anh sẽ không bao giờ có ý định sẽ để em rời xa anh”

Cô chớp mắt nhìn anh trong bóng tối, sự tỉnh táo nhanh chóng quay trở lại khi anh không còn hôn cô “Anh - anh nói gì thế?” cô run rẩy hỏi.

“Bất kể anh làm gì, hay tương lai anh sẽ đi đâu, anh muốn em phải ở bên anh” Anh nhẹ nhàng nói, vuốt nhẹ tóc nơi thái dương cô “Nhưng đó cũng phải là điều em muốn nữa”

“Nhưng em-”

“Điều đó còn quá sớm với em, anh biết” anh lại ngăn cô. “Nhưng rồi sẽ ổn thôi, em sẽ thấy” Anh cài nút áo cô bằng hai bàn tay còn run rẩy của mình. “Chỉ cần tin anh, Keilly. Hãy tin anh” Anh nấn ná hôn cô trước khi ra khỏi xe, ngoại trừ vệt sẫm trong mắt anh, ngoài ra trông anh vẫn thật bình thường sau khoảnh khắc đam mê giữa hai người. “Gặp lại em ngày mai, cưng à” anh cúi xuống nói “Lúc 7g. Chúng ta sẽ dùng bữa tối trước” Anh nói.

“Nhưng-”

“Anh yêu em, Keilly”

Cô thở hắt, ngăn mình không thốt lời yêu anh. Nếu anh biết cô cũng yêu anh, anh sẽ không bao giờ để cô đi cho đến khi anh chiếm trọn cô hoàn toàn “Ngày mai nhé” cô ngăn gọn đồng ý.

Cô ngồi lại và chờ cho tới khi đèn được bật lên trong ngôi nhà, để chắc chắn là anh vẫn ổn, biết rằng những phút ngồi nấn ná bên đường lúc này của cô chỉ là do cô thấy mình đang run rẩy để có thể lái xe đi bất kỳ nơi nào khác!

7. Chương 7

Khi họ ghé rạp ciné sáng choang, với nhiều bảng quảng cáo bên ngoài đăng tin về bộ phim Beginning Again với diễn xuất của Rod Barlett và Cindy Peters, Keilly không nghi ngờ rằng đây sẽ là nơi anh dẫn cô tới.

Cô đã cố không nghĩ đến lời thú nhận rằng anh yêu cô trong suốt ngày và đêm qua. Lời nói đó có thể là bất kỳ điều gì và có thể cũng chẳng mang ý nghĩa gì, và cô chưa biết Rod rõ đến mức hiểu được câu nói đó có ý nghĩa thế nào với anh. Ngay cả khi nó thực sự có ý nghĩa, thì điều đó cũng chẳng thể thay đổi được gì giữa họ, khoảng cách giữa họ vẫn lớn như trước. Nhưng lúc này, cô còn nhiều thứ để phải đương đầu hơn là chú tâm đến việc thu hẹp khoảng cách giữa họ!

Việc xem anh khỏa thân trong phim không phải là điều cô hiện đang mong muốn, không trong lúc cô đang cảm thấy mình dễ tổn thương như thế này! Những bức ảnh màu, viết về tình yêu giữa họ, với Rod và Cindy đứng trần phần thân trên, tay họ vòng ôm chặt lấy nhau trong khi mắt họ nhìn vào mắt nhau. Bức ảnh thật kêu gọi, và Keilly thấy mình đỏ bừng mặt khi cảm nhận Rod đang nhìn cô.

Cô lắc đầu “Em không nghĩ là-”

“Hãy cho nó một cơ hội đi, Keilly” Anh khuyến khích “Anh thừa nhận bảng quảng cáo này có phần hơi quá mức so với thực tế, nhưng đó chỉ là một chiêu của hãng quảng cáo thu hút người xem thôi”

“Ý anh là tên anh vẫn chưa đủ sao?”

“Nào nào,” anh quả trách lời chế giễu của cô. “Đừng ác ý như thế. Hãy cho cuốn phim một cơ hội, Keilly. Anh gần như đảm bảo rằng em sẽ thích nó”

“Đó là điều mà em lo lắng nhất” cô láu lỉnh nói “và em nghĩ anh đã nói là anh sẽ dắt em đến nơi nào mà anh không bị mọi người nhận ra?” Cô nhắc nhở.

Rod toét miệng cười, anh nhìn vào đám đông đang chen vào rạp ciné, không ai trong số họ để ý đến hai người. “Ai lại mong chờ anh sẽ đi xem bộ phim mà chính mình đóng chứ” Anh giễu.

“Đúng thế” cô dài giọng.

Anh cười về hồi lỗi “Đó là cách duy nhất để anh bắt được em đi xem”

“Thậm chí em còn chưa vào” cô nhắc anh, liếc nhìn tấm bảng quảng cáo lần nữa. Cảnh anh làm tình cùng người phụ nữ khác không phải là thứ dễ chịu với cô.

Điều đó hình như thể hiện trên khuôn mặt cô, Rod nâng mặt cô lên “Đó chỉ là diễn xuất, Keilly” anh nhẹ nhàng nói “Cindy đang quen với một người khác”

“Còn anh?”

Mắt anh sầm lại “Còn anh thì lại yêu em”

Anh nói về rất chắc chắn với lòng mình, quá chắc! “Ý em là vào lúc đó cơ” cô nói sít lại.

“Keilly, chẳng ai cảm thấy có tí lãng mạn nào khi mọi cử động của họ được xem bởi cả tá người” anh thở dài “Cindy và anh đều đang làm việc, chỉ có thể thôi. Anh ước gì em tin anh, cưng à” Anh nhẹ nhàng thêm vào “Đủ tin anh để đến đây và xem phim cùng anh. Nếu em ghét nó anh hứa chúng ta sẽ rời rạp bất cứ lúc nào.”

Thật thô lỗ nếu như cô từ chối, nhất là khi anh đã nói những lời như thế, vài phút sau đó, họ trả tiền, mua kẹo và thức uống, lúc họ đến ghế thì rạp đã mở tối và bộ phim vừa mới bắt đầu.

“Vừa kịp lúc” Rod thì thầm, lồng những ngón tay cô vào tay anh khi anh cầm chặt lấy tay cô.

Trước đó Keilly đã cương quyết là không thích bộ phim và cô chắc rằng dù có xem thì cô cũng chẳng thích nó, nhưng vào ngay khoảnh khắc đầu tiên, cô đã bị thu hút vào cuộc đấu tranh để bắt đầu cuộc sống mới của người phụ nữ vừa có chồng và hai con bị chết trong tai nạn xe hơi. Ở tuổi 35, cô ấy bỗng dưng thấy mình trở lại lần đầu tiên trong suốt 15 năm, sợ hãi khi phải đối mặt với tương lai, đau đớn khi nghĩ về những kỷ niệm trong quá khứ. Cuộc đời cô đã thay đổi đột ngột chỉ trong vòng vài phút, thực tại chỉ còn là thị trấn nơi cô đã lớn lên và sống trọn cuộc đời mình. Và rồi một người đàn ông tên là Ben Kingsfield đã đến, với ý định sẽ thay đổi chút ít ỏi thực tại còn sót lại trong cô bằng cái kế hoạch trùng tu xây dựng thị trấn trong tay.

Chuyện ngày càng phức tạp hơn cho Sara khi Ben rõ ràng là đã bị cuốn hút bởi cô, tuy anh không hiểu được khát vọng của cô là giữ thị trấn như nó vốn có. Chẳng gì có thể khiến cô ngăn đc anh, và cho dù cô đã cố, cô biết rằng anh sẽ vẫn là người chiến thắng, ở bất kỳ chuyện gì mà anh quyết định sẽ làm. Nhưng, khi Ben quyết định sẽ giúp cô sống tiếp, thì Sara bắt đầu cảm thấy sợ, nỗi sợ trên hết của cô chính là sợ sự thay thế chồng cô bằng người đàn ông khác, sợ mất đi sự cân bằng khi yêu và được yêu bởi một người đàn ông, và Ben thì lại một người dễ dàng có được người đàn bà mà anh mong muốn.

Đó là một câu chuyện sâu sắc và cảm động, và Keilly đã nhanh chóng bị cuốn hút và quên đi những thứ xung quanh, quên cả người đàn ông bên cô, nước mắt rơi xuống má cô khi Sara trao mình vào vòng tay chăm sóc của Ben, vì cô tin tưởng vào hạnh phúc ở hiện tại và tương lai trong tay anh. Và Ben đã không làm cô thất vọng, anh đã yêu cô thật dịu dàng, tuyệt diệu, hứa hẹn với cô dù bất cứ chuyện gì xảy ra họ cũng sẽ vẫn ở bên nhau, cuộc sống cũng như thế giới vẫn không ngừng tiếp diễn, và Sara thật sự sẽ lại có được “một sự khởi đầu” (Begining again).”

Kelly có thể đoán chắc rằng chẳng có đôi mắt nào còn ráo hoảnh trong rạp khi bộ phim kết thúc, chiếc khăn giấy trong tay cô trở thành một miếng ẩm ướt, cảm xúc của cô dần xé không ngừng.

Keilly theo Rod ra khỏi rạp ciné, tay anh cầm chặt tay cô khi anh dẫn cô ra khỏi đám đông. Họ không nói gì trong suốt thời gian chiếu, giờ đây họ cũng không nói gì, Rod tôn trọng nhu cầu được tĩnh lặng trong vài phút sau khi đã quá xúc động khi xem phim.

“Em nợ anh một lời xin lỗi” cô nói trong không khí tĩnh lặng ở xe anh, Rod dường như không buồn đánh xe ra khỏi bãi, và mọi người hình như cũng cùng như vậy, tạo thành một chuỗi dài đám đông xe. Cô quay lại nhìn bóng anh. “Em đã hoàn toàn sai lầm về bộ phim”

“Và cảnh khóa thân thì sao?” anh nhẹ giọng khơi gợi.

Cô chớp mắt bối rối “T- ơ - Đó là một phần của câu chuyện, nó thật cần thiết, và em không hề nhận ra...” Cô khẽ lắc đầu “Em đã không nhận ra” cô lặp lại thẳng thốt, biết rằng nó là sự thật. Chuyện Ben và Sara ân ái cùng nhau thật cần thiết, nó cho cô ấy sự tự tin vào bản thân và tình yêu, nó diễn tiến như là chuyện tất nhiên vậy, nó chẳng có gì giống như lời buộc tội của cô trước lúc xem phim. “Em cũng nợ anh một lời xin lỗi về chuyện đó” cô khàn giọng nói “Đó là một bộ phim đẹp, từ đầu đến cuối”

“Cảm ơn em” là cả những gì mà Rod nói với vẻ chân thành lặng lẽ.

Cô gay gắt nhìn anh “Không phải “Anh đã bảo em mà”?” sao. Anh không thấy hả hê vì em đã sai sao?

Anh lắc đầu “Em thích nó là đủ rồi. Nhưng cho dù nếu em không thích thì cũng chẳng thể tạo nên sự khác biệt, em hoàn toàn có ý kiến riêng của mình, như có lần em đã nhắc nhở anh,” anh thêm vào với vẻ cười cợt, nổ máy khi bãi xe giờ đây chỉ còn sót lại có 3 xe.

Keilly nhìn xuống tay cô “Em nghĩ là anh xứng đáng nhận được giải Oscar”

Anh quay lại trao cho cô một nụ cười đầy vẻ biết ơn khi anh lái chiếc Jaguar vào xa lộ “Em thật tử tế khi nói thế”

Cô xoay mình trên ghế “Em thật lòng đấy” cô nói với vẻ nhiệt tình thái quá.

“Anh biết thế mà”, anh lặng lẽ.

“Rod-“

“Gì thế?” anh cau mày khi cô ngập ngừng.

Cô nuốt mạnh “Anh kể cho em - kể cho em về Veronica được không?” Cô nhìn anh lo lắng, không chắc là anh sẽ phản ứng như thế nào.

Nếp nhăn của anh như sâu hơn “Em có chắc là em muốn biết không?”

“Có. Chúng ta trở lại khu nhà nhé?”

Anh thở hắt “Anh không chắc đó là một ý tưởng hay”

“Xin anh!” cô đặt tay lên đùi anh, ngay lập tức cảm nhận sự căng thẳng của anh phía dưới tay cô “Làm ơn đi mà!” Cô lặp lại khi anh xoay qua nhìn cô.

Anh gật đầu không nói, vẻ mặt anh trông thật nghiêm nghị khi họ trở về khu nhà cách đó khoảng 2 dặm đường. Nhưng Keilly không thể từ chối ước muốn được biết về Veronica, cô cần phải biết ít nhất là về chuyện đó trong quá khứ anh. Và anh cũng là người đầu tiên thừa nhận rằng quan hệ của anh và Veronica đã giúp định hình người đàn ông trong anh ngày nay.

“Em đi vào phòng khách đi” anh nói ngắn gọn khi họ đến ngôi nhà. “Anh sẽ pha cà phê, anh nghĩ là cả hai ta cần đến nó”

Cô không đến giúp anh, nhận ra anh cần có khoảng thời gian ở một mình, rằng việc nói về Veronica thật quả là khó khăn cho anh cũng như cho cô. Bất chấp những điều gì khác cô đã biết về anh, cô vẫn tin chắc một điều rằng anh là người cực kỳ nhạy cảm, và cảm giác của anh về mọi người và mọi chuyện rất thâm trầm sâu sắc. Càng lúc cô càng khó có thể kết nối hình ảnh của anh với người đàn ông mà Kathy đã tả. Cả hai người như đến từ hai thế giới khác vậy.

Họ đứng đối mặt nhau trong phòng khách như ở hai phía đối nghịch, Rod thấp một ngọn lửa trong lò, ánh lửa nhảy múa làm căn phòng thêm vẻ vui tươi ấm áp. Keilly rót cà phê, và trong vài phút, họ dè dặt nhìn nhau qua thành cốc, cả hai đều rất miễn cưỡng khi thốt ra lời.

Cuối cùng, Rod thở dài “Anh đã không nhận ra là chuyện này khó nói đến vậy”

“Nếu anh không muốn-”

“Không!” Giọng anh sắc lạnh “Không” anh nói vẻ điềm tĩnh hơn, thận trọng tìm lời thích hợp để mở đầu. “Em có tin tưởng vào anh không, Keilly? Cuối cùng thì em đã tin anh chưa?”

Cô nuốt mạnh, quyết định trả lời anh một cách chân thật. “Em đang cố gắng. Thật sự là đang cố gắng”

Ánh mắt anh dán chặt tìm kiếm trên khuôn mặt nhợt nhạt của cô. “Thế là đủ rồi” anh gật đầu. “Lúc này thì chỉ cần thế” anh thở dài “Khi gặp Veronica, đó là lúc anh khoảng gần 21 tuổi, và em biết đấy, cô ấy lúc đó đã ngoài 30. một người bạn của anh biết nơi tổ chức một buổi tiệc trong đó có sự tham gia của một người nhà sản xuất phim danh tiếng.” anh nhún vai “Thế là bọn anh chuẩn vào đó. Anh đã tham dự vài buổi tiệc bằng cách lên vào như thế” Anh nhớ lại đây nuôi tiếc “Lúc ấy anh chẳng là ai, và hiển nhiên là anh sẽ không được mời một cách chính thức! Buổi tiệc này có sự khác biệt với hầu hết những buổi tiệc mà anh tham dự, mỗi vị khách đều có một cái “danh”; Dave và anh khi ấy chắc chắn là sẽ bị phát giác vì lên vào tiệc” anh nhăn mặt “Bọn anh đã ở đó khoảng nửa giờ khi hai gã to con đến và “lịch sự” yêu cầu bọn anh rời đi. Dave chuẩn bị tranh cãi thì Veronica xuất hiện và bảo là bọn anh là khách của cô ấy vào tối nay”

Mắt Keilly mở lớn “Đó là cách mà hai người gặp nhau lần đầu sao?”

“Phải” anh mỉm cười nhớ lại “Sau này, cô ấy bảo anh rằng cô ấy đang cố thử đoán xem anh là ai kể từ khi cô ấy đến cách đây 10 phút” anh cười lục khục “Veronica là một người trực tính, nếu cô ấy muốn điều gì, thì cô ấy sẽ nói ra điều đó”

“Chị ấy muốn anh” Keilly thẳng thừng đoán.

Anh nheo mắt nhìn cô “Phải, cô ấy muốn anh. Và anh cũng muốn cô ấy. Em đã bao giờ nhìn thấy ảnh cô ấy chưa?”

“Chị ấy rất đẹp” Keilly gật đầu.

“Cả bên trong lẫn bên ngoài” anh khẳng định giọng chắc nịch “Cô ấy lớn lên ở Hollywood, cả ba mẹ cô ấy đều là những “ngôi sao” thời bấy giờ, và Veronica thậm chí còn đứng trước máy quay trước cả khi cô ấy học nói nữa cơ. Cô ấy đã sống như thế trong suốt 30 năm, lạm dụng thuốc, buông thả, sẩy thai, một cuộc hôn nhân tan vỡ, vậy mà cô ấy vẫn sống đàng hoàng. Anh chưa bao giờ nghe cô ấy tỏ ra độc ác với bất kỳ ai trong suốt 3 năm bọn anh sống cùng nhau. Nhưng cô ấy cũng chẳng phải là người tuyệt hảo” anh chìm trong suy tư, mắt anh sáng bừng lên với những kỷ niệm “Cô ấy có thể cười vui. Không gì làm cô ấy thích thú bằng việc chọc ghẹo mọi người. Đó là cách mà cô ấy dạy anh trào lộng chính mình, không nhìn cuộc đời quá nghiêm trang. 3 năm quen cô ấy là thời gian tốt đẹp nhất đời anh.

“Chị ấy có - có yêu anh không?”

“Có” anh trả lời dứt khoát “có, cô ấy yêu anh”

“Nói cho em biết - tại sao - tại sao chị ấy chết?”

Nếp nhăn trên khuôn mặt anh hằn sâu lên “Anh cầu hôn cô ấy, bọn anh yêu nhau, đó hẳn là một điều đương nhiên phải đến. Nhưng cô ấy dứt khoát từ chối anh, bằng đủ thứ lý do trừ lý do thật sự. 18 tháng sau khi bọn anh chung sống, cô ấy phát hiện ra mình bị ung thư” anh sa sầm tiết lộ.

“Ôi, không” Keilly kinh hãi.

“Phải”, anh nói giọng khàn lại “Họ không thể làm gì để giúp dc cô ấy, họ nói cô ấy còn nhiều nhất là một năm. Cô ấy không nói với anh, và trong vòng 18 tháng kế tiếp, anh vẫn tiếp tục sống như là một thằng ngốc trong thiên đường, nghĩ rằng bọn anh có trọn cuộc đời bên nhau. Ngày trước - trước khi xảy ra tai nạn, cô ấy kể cho anh nghe sự thật. Anh biết là có điều gì không ổn với cô ấy, cô ấy mệt rất nhanh, và sút cân, nhưng anh chưa bao giờ ngờ tới việc này! Cô ấy trẻ và đẹp, không thể nào có chuyện cô ấy đang chết dần được! Anh muốn đem cô ấy đến mọi chuyên gia, và sẽ thử hết bất kỳ cái gì miễn là giữ cho cô ấy sống.

“Nhưng Veronica không thể” Keilly dò hỏi, nhận thấy anh đang xúc động mạnh trước những điều đã xảy ra.

Anh lắc đầu “Cô ấy biết chẳng gì có thể giúp. Dù cô ấy bảo anh là cô ấy sẽ thử hết tất cả nếu như đó là điều anh muốn. Ngày sau đó, cô ấy lái chiếc máy bay và không bao giờ quay trở lại, nó đã gặp tai nạn trên

biển. Cô ấy để lại một bức thư cho anh nói rằng cô ấy không thể để anh chịu đựng đau đớn và ảo tưởng từ những buổi điều trị với các chuyên gia. Không thể để anh trải qua chuyện đó!” Anh vùi mặt vào hai tay mình “Anh đã chẳng làm được điều gì cho cô ấy!”

Keilly băng qua phòng, ngồi dưới chân anh, tay cô đặt lên chân anh vỗ về “Ngoại trừ để chị ấy ra đi” cô nhẹ nhàng nói với anh. “Rod, chị ấy không muốn phải chịu đựng sự thất vọng, những phút giây phải nghe rằng họ không thể làm gì để giúp chị ấy, và chị ấy cũng không muốn anh gánh chịu điều đó nữa”

Anh từ từ buông tay mình xuống “Em hiểu. Em thật sự hiểu.” Anh nói chậm chậm.

“Mẹ em mất vì bị bệnh tim” cô hỏi tưởng “mẹ còn rất trẻ, chỉ cỡ bằng tuổi Veronica, khi đó họ cũng nói với mẹ rằng họ chẳng thể làm được gì để giúp mẹ. Không ai trong số chúng em biết bao lâu nay mẹ yếu như thế nào cho đến khi mẹ mất, mẹ đã giấu kín điều đó với tất cả chúng em.”

Mắt Rod trông cực kỳ hoảng sợ “Đó không phải là bệnh di truyền chứ?”

Cô nhún mắt “Không...”

“Tạ ơn chúa!” Anh run rẩy, tay anh ôm chặt lấy tay cô “Anh không thể chịu được nếu như lại mất em!”

“Không anh yêu” cô đứng dậy ôm lấy anh vào ngực cô “Em sẽ không chết” cô khàn giọng hứa “Em sẽ không đi bất kỳ đâu”

“Em gọi anh là anh yêu”, giọng anh nghẹn lại “Em thật sự có ý đó ư?” Anh dịch người ra sau nhìn vào cô, tìm kiếm nét đẹp yếu đuối trên khuôn mặt cô.

“Phải” cô nói bằng giọng đều đều “Em có ý là như thế”

“Anh yêu em” anh rên lên khi cúi đầu hôn cô.

Cảm xúc dâng trào vượt khỏi tầm kiểm soát khi những nụ hôn của họ trở nên nóng bỏng dữ dội, đòi hỏi được có nhau càng lúc càng cấp bách, trở nên mất kiên nhẫn khi mà lớp quần áo trên người họ trở thành vật cản ngăn họ gần gũi nhau.

“Em thật lòng khi nói những điều đó vài phút trước” cô nói với anh rời rạc “Em sẽ không đi bất kỳ nơi đâu, đặc biệt là vào lúc này.”

Mắt anh xanh xám bừng lên khi anh tìm kiếm sự chân thành trên khuôn mặt cô. “Em có chắc không?” cuối cùng anh hỏi.

“Rod” cô nhẹ nhàng trêu anh “Em phải van xin để được anh quyến rũ em ư?”

Mắt anh vẫn thật nghiêm trang “Em phải thật chắc chắn mới được. Nếu em ở lại bây giờ, em sẽ là của anh”

“Em không quyết định vội đâu-”

“Anh biết” anh nhẹ nói.

“Không, anh không biết” cô lắc đầu và tỏ ra nghiêm trang như anh. “Em chưa bao giờ biết được cha em, nói đúng hơn là em chưa hề biết cha em là ai. Mẹ em không khi nào nói về ông, và khi mẹ mất thì em lại chưa đủ trưởng thành để đặt câu hỏi với mẹ. Nhưng trở thành một đứa con hoang đã làm em nhận ra chuyện mọi người đến với nhau vì những cuốn hút về thể xác mà không suy xét đến hậu quả thật tai hại như thế nào. Quyết định này của em chưa bao giờ là hối hận cả”, cô lặp lại mãnh liệt.

Tay anh run rẩy ôm choàng lấy mặt cô “Anh sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra với em” anh hứa.

Cô nói, đặt niềm tin vào anh “Em biết là anh sẽ không thể”

“Em yêu anh”

Đầu ngón tay anh đặt lên môi cô ngăn không cho cô nói “Em yêu anh, Keilly” anh khẳng định chắc nịch “Dù em chưa biết điều đó”

Cô có biết, lạ Chúa, cô biết điều đó. Và cô vẫn chưa thật sự thốt ra lời. Nhưng cô không cần nói khi Rod đứng dậy bế cô vào lòng và đem cô lên phòng ngủ trên lầu của anh.

Chỉ duy nhất một lần cô sợ, là khi anh cởi quần áo cô, tình yêu sáng ảm trong mắt anh đã xua đi mọi ý nghĩ trong cô ngoài trừ những ý nghĩ về anh, cô giúp anh trút bỏ mảnh áo trên người cô trước khi anh bắt đầu cởi bỏ bộ đồ trên người anh. Cô đã biết cơ thể anh đẹp như thế nào, cô đã nhìn cơ thể anh khi anh bơi cùng cô, hay vẻ đẹp đầy nam tính của anh choáng đầy trên màn ảnh rạp. Nhưng đêm nay, anh là của cô, chỉ một mình cô, và cô bắt đầu chạm vào anh, biết rằng anh là mọi thứ mà cô hằng mong ước ở một người mà cô yêu thương.

“Em thật đẹp, Keilly” Rod ve vuốt cô thật mơ màng trong ánh sáng mờ ảo của căn phòng “Đẹp và - thơ ngây”

Từ cuối cùng được anh giống lên như một câu hỏi, và Keilly đỏ bừng mặt trả lời, cô chôn vùi mặt vào phần ngực thô ráp của anh.

“Anh rất vui” anh thì thầm trên mái tóc cô “Anh chưa bao giờ để tâm vào chuyện đó trước đây, nhưng với em thì có. Anh sẽ thật nhẹ nhàng, em yêu. Anh hứa”

Khi họ nằm cạnh nhau trên giường, cô bắt đầu cảm thấy bớt xấu hổ hơn, cô xoa tay trên phần hông và lưng rắn rỏi của anh khi anh đặt những nụ hôn trên cổ và ngực cô. Đôi môi anh là đôi môi duy nhất chạm vào những nơi thầm kín của cô, cô cảm thấy sự ấm áp quen thuộc khi miệng anh ảm ướt khép lại trên núm vú đang săn lại của cô, lưỡi anh búng nhẹ trên phần da thịt nhạy cảm của cô làm cô oằn lên vì vui thích.

Nhưng sự thân mật của những nụ hôn của anh không chỉ kéo dài có thế, anh chuyển dọc xuống người dưới của cô, làm cô cứng lại vì sợ hãi và co người né tránh anh.

“Hãy tin anh” Tay Rod giữ lấy cánh tay cô “Anh sẽ không làm gì để em đau. Tin anh, Keilly” anh thuyết phục cô như rất nhiều lần anh đã làm trước đây.

Cô lặng đi trước sự mãnh liệt trong từng lời nói của anh, sự ngập ngừng hiện lên trong mắt cô khi cô cảm thấy môi anh đang lướt trên vùng bụng phẳng của cô, người cô càng căng ra hơn khi môi anh chuyển xuống thấp, cô thở dốc khi cảm thấy anh đang ở nơi mà chưa hề ai chạm tới, tiếng thở dài của cô chuyển thành tiếng rên lên sung sướng khi từng đợt sóng mà cô chưa hề được biết tới đang tràn ngập trong cô, làm cô run lên vì khao khát.

Khi anh chuyển dọc trên người cô, môi anh gắn lấy môi cô lần nữa, mọi giác quan của cô ngập tràn hương vị của hai cơ thể nóng bỏng, cô hầu như không nhận ra khi anh tách hai chân cô, và phần nam tính rắn rỏi của anh đang rộn ràng khao khát được chiếm vào nơi nóng ảm của cô.

Anh chờ cô, chờ dấu hiệu sẽ trói buộc cô với anh. Mắt cô gắn chặt vào mắt anh trong khi cô nâng người gặp anh, chờ đến khi anh chiếm lấy cô, tiếng kêu khê của cô chìm vào trong tiếng rên sung sướng của anh, rồi cơn đau chìm đi khi anh nhẹ nhàng, chắc chắn di chuyển trong cô. Nhịp độ của anh chậm, và càng lúc càng nhanh hơn làm hơi thở cô trở nên gấp gáp, anh chiếm lấy môi cô khi anh cảm thấy người cô căng ra, lưỡi anh xâm nhập vào khuôn miệng ảm áp đầy ảm ướt của cô ngay cả khi cô rùng mình vì cơn khoái cảm bùng lên làm cô yếu lả, từng đợt run rẩy dồn dập trong cô khi cô cảm thấy anh đang đạt đến đỉnh điểm của chính mình.

Họ nằm dài thỏa mãn trong vòng tay nhau, hơi thở sâu, họ quỵn chặt vào nhau như thể sợ phải chia lìa.

“Em là người đẹp nhất mà anh từng được biết” Rod nhìn cô âu yếm.

Cô ngượng ngập nhìn anh “Sau hết có lẽ em chỉ là một kẻ phóng túng.”

“Sau chỉ mới một lần thôi sao?” Anh đùa “Anh nghĩ nói điều đó ra bây giờ còn quá sớm.”

Cô vùi mặt vào vùng ngực ảm ướt của anh “Em không nghĩ vậy” cô khàn giọng.

Anh rên lên “Chúa ơi, Keilly, anh lại muốn có em lần nữa”

Cô biết điều đó, mắt cô mở lớn khi cô cảm thấy sự khao khát nơi anh, cảm nhận được sức căng của anh, cô ngược mặt đáp lại nụ hôn anh, môi cô hé mở mời gọi.

Anh chợt ngập ngừng “Không phải em - cảm thấy không thoải mái?”

Cô lắc đầu, mặt đỏ ửng “Không. Sự kiên nhẫn và dịu dàng của anh làm em cảm thấy mình đỡ hẳn”

“Không quá lâu, anh hy vọng vậy” anh nói.

Anh đã nói đúng, lần thứ hai của họ diễn ra chậm hơn khi họ dành thời gian làm khuấy động cảm giác của nhau. Rod chỉ cô cách vuốt ve anh, một bài học mà cô đã tỏ ra mình là một học sinh rất háo hức, rất nhanh sau đó, cô nghe thấy anh lên tiếng van xin cô khi anh nằm bên dưới cô.

“Em là một người phóng túng” anh thở mạnh khi chân cô quấn vào kéo anh vào sâu và sâu hơn trong cô, những lần ấn vào của anh càng lúc càng mạnh hơn khi cô cong người sát anh trong cơn co thắt tốt cùng, mang anh lên đầu ngọn sóng khoái cảm cùng cô.

“Em thật phóng túng” cô chửi lại anh khi họ nằm cạnh nhau no nê và thỏa mãn, cô vuốt ngược lọn tóc phủ trên trán anh.

Anh lắc đầu “Cô phù thủy biển hoang dã của anh”

“Hoang dã” Cô nhướn mày.

“Hoang dã” Anh gật đầu “Anh chưa bao giờ có thể thuần hóa được em. Và anh cũng không muốn thế. Anh yêu em vì chính con người em.”

Cô không thể đáp lại lời nói yêu anh, cô chưa bao giờ nói thể cho bất kỳ ai. Nhưng cô biết anh cảm thấy tâm hồn cô đối với anh như thế nào, chắc chắn là anh biết điều đó.

“Anh biết mấy giờ rồi không?” ý nghĩ ấy chợt đến với cô.

Anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay “Khoảng mười hai giờ -“

“Em phải về”

“Em không ở lại đc sao?” anh khê khàng nài nỉ, vẻ thất vọng hiện lên trong mắt anh.

“Dì và dượng em đang mong em”

“Quên điều anh vừa nói đi” anh nhẹ nhàng vuốt ve môi cô bằng đầu ngón tay anh. “Tất nhiên là em phải về rồi, anh đang trở nên thật tham lam. Anh không bao giờ muốn em rời đi cả” anh thừa nhận với vẻ hối lỗi “Nhưng lúc này thì anh phải để em về”

Họ im lặng mặc quần áo, mắt họ ẩm áp khi họ nhìn nhau đã thật đủ hơn bất kỳ lời nói nào.

“Cám ơn vì anh đã kể cho em nghe về Veronica” cô nói với anh khi hai người đến khách sạn.

Anh xoay người trên ghế nhìn vào cô, cánh tay anh đặt sau lưng cô khi anh vuốt ve gáy cô bên dưới lọn tóc sẫm. “Cảm ơn em đã kể cho anh nghe về cha em. Đó không phải là điều dễ nói, đúng không?”

Cô đỏ mặt vì sự thấu hiểu của anh “Điều đó làm em - ngại ngùng vì bị chú ý”

“Như việc bị xoi mói tại nhà hàng,” anh gật đầu thông cảm “Anh đã nhận ra có việc gì đó không ổn. Lẽ ra anh phải tự đá mình một cái vì sự vô ý đó”

Mắt Keilly mở lớn trên khuôn mặt nhợt nhạt “Anh - đã - biết - về cha em?”

Anh gật đầu “Anh đc sinh ra ở đây, nhớ không?”

Rất nhiều lần, cô đã định cất tiếng, nhưng sau đó cô lại vùi mặt vào ngực anh. Trong nhiều điều xảy ra đêm nay, thêm cả chuyện này nữa thì quả thật quá nhiều, đó là điều cao hơn hết, hơn cả mọi điều khác. Nếu như việc xảy ra giữa cha và mẹ cô làm anh tin rằng cô sẽ dễ dãi trao mình cho anh? Cô nhìn mặt anh với đôi mắt gần nước.

“Không” anh tuyệt vọng chối bỏ “ô không em yêu,” anh lặp lại mạnh mẽ hơn “Đừng bao giờ nghĩ đến điều đó”

“Nhưng-”

“Anh yêu em” anh hôn cô nhẹ nhàng “Anh muốn sống trọn đời mình bên em. Dù cho em có sinh ra trong hoàn cảnh nào thì điều đó chẳng quan trọng đối với anh, cách này hay cách khác. Anh rất tiếc vì thấy em khổ sở vì điều đó biết bao”

“Em không xấu hổ vì điều đó” Cô phản đối “Đó chỉ là-”

“Những người khác có thể tỏ ra độc ác, đặc biệt là khi em còn bé” anh nhẹ nhàng an ủi cô “Nhưng em không thấy là chúng chẳng có ý nghĩa nào giữa chúng ta sao?”

Anh là người mang trong mình một sự tự tin tuyệt đối, một người rất ít quan tâm việc những người khác nghĩ về mình như thế nào, nhưng cô không có được sự tự tin của anh, và cô biết đó luôn là vấn đề của cô.

“Quan trọng nhất vẫn là chúng ta yêu thương nhau” anh thêm vào để khích lệ cô “Và đúng là như thế, phải không?” Anh nói chắc nịch.

Keilly ghen ngào, cô biết rằng lần này anh chờ đợi một câu trả lời “Em đã nói với anh,” một lần nữa cô tránh né “rằng quyết định ngủ với anh không phải là một quyết định vội vàng”

“Nhưng-”

“Em phải đi rồi, Rod”

Anh trông không đc vui, dù anh không thúc cô xa hơn nữa “Anh sẽ gọi em vào ngày mai. Chúng ta sẽ ở cả ngày bên nhau?”

“Có thể” cô gật đầu “Em không chắc...”

“Keilly...!” anh dừng cô khi cô mở cửa để ra khỏi xe, tay anh vuốt nhẹ trên má cô “Anh không hối thúc em, em yêu.” Anh khàn giọng. “Chuyện đêm nay sẽ không lặp lại trừ khi em muốn thế”

“Rod-“

Anh hôn nhanh vào môi cô để ngăn cô nói “Ngủ đi, tình yêu của anh. Đừng quyết định - về bất cứ điều gì - trong lúc này”

Giấc ngủ không đến với cô dễ dàng trong đêm ấy, và khi nó đến, nó lại làm cô bồn chồn, lấp đầy cô những giấc mơ, những cơn mơ tệ hại vẫn còn ám ảnh cho đến khi cô thức. Biển ngoài kia vẫn gọi cô như chưa khi nào như lúc này, và cô trốn khỏi khách sạn khoảng lúc 7g, tuy vậy cô quá bồn chồn không thể bơi sáng nay, chỉ đơn thuần đi dọc cả dăm trên bờ biển vắng.

Cô đến Hall chỉ vừa sau 9g, Kathy đang ở một mình trong phòng đặt điểm tâm, Peter đã ra ngoài làm việc tại khu điền trang, Heather đang học ở trường. Keilly rất vui vì sự vắng mặt của họ, cô muốn nói chuyện với Kathy.

“Ngồi xuống, làm ơn đi” chị họ cô ra hiệu một cách thiếu nhã nhặn khi Keilly bồn chồn rảo khắp phòng “Chuyện gì xảy ra với em vậy?” cô nhăn mặt khi thấy Keilly chẳng hề muốn ngồi xuống “Trông em tệ quá” cô nhận ra.

Cô biết điều đó, chiếc gương buổi sáng trong phòng đã cho cô thấy hình ảnh mình trước khi cô rời đi. Nhưng cô không quan tâm lắm đến vẻ ngoài của mình, cô chỉ muốn nghe sự thật “Kathy, Rod có nói dối để lừa bịp chị vào giường với anh ta không?”

Chị cô trắng nhợt, nhanh chóng đến đóng cửa lại “Lạy Chúa, em hãy nói năng cẩn thận một chút” cô mắng em, đôi mắt nâu của cô rực sáng “Ai đó có thể đi ngang qua-”

“Trả lời em đi, Kathy” cô nói thiếu kiên nhẫn “Có phải Rod thực sự đã quyến rũ và sau đó bỏ rơi chị?”

“Chị không thấy-”

“Trả lời em đi!”

“Phải, chết tiệt thật, phải!” Kathy gượng ép nói “Chị đã kể cho em nghe cả rồi”

“Em biết thế. Nhưng-”

“Em không tin chị,” chị cô ngờ ngẩn nhận ra “Sau tất cả những gì em biết chị phải chịu đựng trong những tháng vừa qua, em nghĩ chị đang lừa dối em!”

“Không hẳn là lừa dối” cô chối một cách khó khăn “Nhưng chuyện đã xảy ra cả 10 năm trước, nó có thể không rõ ràng trong trí nhớ chị. Chị có thể nhầm lẫn-”

“Chị không nhầm khi nói về người đàn ông duy nhất mà chị đã chung đụng ngoài Peter” Kathy giận dữ nói “Đó không phải là chuyện mà em quên được” cô cay đắng nói thêm.

Đây là câu trả lời mà cô sợ phải nghe thấy, Rod đã giải thích về Veronica nhưng ở khía cạnh nào đó, cô vẫn không thể kết nối việc này với cái cách mà anh đã làm tổn thương Kathy. Anh đã thừa nhận rằng khi đó anh là người hoàn toàn khác, một kẻ lợi dụng, rằng anh biết một số người anh đã từng quan hệ không coi rằng chuyện giữa họ chỉ là thoáng qua như anh, và cô đã hy vọng, Kathy là một trong số những người ấy, rằng chị cô đã nhầm lẫn về mối quan hệ sâu nặng hơn nó vốn có. Nhưng Kathy đã khẳng định rằng chuyện không như vậy, và cô buộc phải tin chị cô.

“Anh ta đã nói là anh ta yêu chị, rằng anh ta muốn cưới chị phải không?” cô hỏi

“Phải!” Kathy nạt lại “Chị phải nói điều đó bao nhiêu lần nữa?”

“Không cần” cô nói rầu rĩ “Em xin lỗi”

“Vì cái gì? Keilly, chuyện gì đang xảy ra vậy?” cô hỏi khi Keilly quay đi “Em và anh ta đã rất thân thiết vào hôm thứ 7, em không ngu ngốc đến nỗi phải lòng anh ta, phải không?”

“Không” cô chối biến, dù cô rất sợ vẻ mặt đỏ ửng đã tố cáo tội lỗi của cô. “Không, dĩ nhiên là không. Em chỉ thấy thật khó có thể tin anh ta lại là túyp người có thể dùng những trò như thế. Anh - anh ấy dường như không phải dạng người ấy”

“Nếu một người đàn ông đã cùng đường rồi thì anh ta có thể kể cho em bất cứ điều gì!”

Những lời ấy vang vọng trong đầu cô khi cô chậm chạp quay về khách sạn. Có phải Rod đã nói dối cô để đạt được mục đích của mình hay không? Nếu đúng thì với cô không cần phải thuyết phục nhiều đến thế, vì những gì đã xảy ra là lỗi của cô hơn của anh. Nhưng chuyện đó sẽ không bao giờ lặp lại. Chuyện tồi qua là một sai lầm, giờ cô đã biết điều đó. Và anh hẳn cũng đã nhận ra.

“Rod đã gọi cho con mỗi 10’ một lần từ lúc 9g” dì cô nói khi cô về vào lúc 10g kém 5. “Chắc lại là anh ta đấy”, dì cười cợt chỉ vào chiếc điện thoại đang reo lên một lần nữa “Dì để con trả lời” và biến vào trong bếp.

“Keilly, cuối cùng thì cũng gặp em!” Rod ngay tức thì nhận ra giọng cô “Em đã ở đâu vậy?” anh hỏi “Anh đang rất lo cho em”

Cô liếm đôi môi đang chột khô đi, tay cô nắm chặt điện thoại “Em đi dạo” giọng cô khàn lại.

“Trên biển, hmm” anh đoán “Lẽ ra anh phải nghĩ đến điều đó mới phải, anh có thể đi cùng em”

“Không! Ý em là - em muốn đi một mình”

“Keilly?” giọng anh đầy quan tâm “Em yêu, em ổn chứ?”

“Dĩ nhiên rồi” cô nói ngắn gọn, tim cô như đang lắng thẳm vỡ tan thành ngàn mảnh. Dù cho cô có vượt qua được nỗi sợ bị để ý và soi mói, cô biết rằng cô sẽ không bao giờ yên ổn với sự thật là anh đã lừa dối và làm tổn thương Kathy. Trong cái lạnh lẽo của ban ngày, xa khỏi sự quyến rũ của anh, cô biết điều đó là sự thật.

“Em nghe không như thế” anh nói “Anh ghé qua đây”

“Anh đừng đến” tay cô run rẩy. Cô có đủ dũng khí để nói vào mặt anh rằng chuyện của họ đã kết thúc? Cô phải làm điều đó!

“Anh sẽ đến trong 10’ nữa” anh nói trước khi cúp máy.

Keilly đặt điện thoại xuống thật chậm. Cô phải vững vàng với chuyện này, vì lợi ích của tất cả những người liên quan.

8. Chương 8

“Thật sự chẳng có gì để nói cả” cô bảo anh lúc 10’ sau đó, họ đang ở một mình trong phòng khách. “Đêm qua là một sai lầm, em nghĩ chúng ta phải chấp nhận điều đó”

“Anh sẽ là đồ chết tiệt nếu chấp nhận chuyện đó!” Rod càng lúc càng trở nên mệt mỏi rồi khi cô nói, lời phủ nhận anh thốt lên nghèn nghẹn.

“Có” cô khẳng định nói. “Em chắc rằng anh đã mắc phải những sai lầm trong quá khứ, giờ thì, lần này là của em” cô nhẹ nhàng nói. “Với những màn nóng bỏng trong bộ phim em vừa xem-”

“Không!” anh phản đối dữ dội hơn. “Anh không thể tin là có khi nào em quan hệ với anh chỉ bởi vì em thấy anh khỏa thân trên màn ảnh!”

“Bởi vì cha em?” cô nói ngắn gọn.

“Phải!”

“Nhưng em chỉ là một con người, Rod, và như em nói, em có thể phạm phải sai lầm”

Miêng anh mím lại thành một lần mỏng giận dữ. “Điều kế tiếp mà em sẽ nói với anh là em yêu anh chỉ vì em cảm thấy thương hại cho anh, vì những gì anh đã nói với em về Veronica và bản thân anh!”

“Không!” Cô rên lên hãi hùng trước lời nói ấy “Đó không phải là sự thật” cô phản ứng kịch liệt.

“Anh biết điều đó” anh gật đầu “Vậy giờ chúng ta đi thẳng vào lý do thật sự của việc em thay đổi ý định này được không?”

Cái nhìn của cô đột nhiên tránh né “Em không hiểu ý anh. Em chỉ nói với anh rằng-”

Rod hít vào một hơi thật sâu, hai tay anh để hai bên đang nắm chặt lại thành nắm đấm trong khi anh cố tìm lại sự tự chủ “Em biết là anh muốn nói đến cái gì, Keilly, anh cũng vậy, dù với một mức độ kém hơn, anh thừa nhận điều đó.”

Cô giật mình nhìn anh, thẳng thốt vì vẻ mặt sa sầm của anh. “Em không hiểu anh đang muốn ám chỉ điều gì-”

“Chị họ em, Keilly” anh lặng lẽ cắt ngang cô “Chúng ta đang nói về chị em” anh lặp lại rần rỏi hơn “Kathy Carmichael”

“Anh - biết?”

“Rằng hai người là họ hàng nhau?” anh nhướn mày “Phải, anh biết” anh xác nhận.

Ánh mắt Keilly nhìn thẳng vào khuôn mặt căng thẳng của anh, những ý nghĩ của cô chạy điên cuồng, chỉ có Rod mới cho cô được những câu trả lời mà cô cần biết. “Bao lâu thì - “ cô hắng giọng “Anh đã biết Kathy là chị họ em được bao lâu rồi?”

Anh nhún vai “Di em đã nói về cô con gái của bà ấy vào đêm đầu khi anh tới đây, trước khi anh tìm em ngoài bãi biển” anh thêm vào khi anh đoán câu hỏi tiếp theo của cô “Nhưng anh biết từ trước đó. Em thấy đấy, anh đã nghĩ chính Kathy là người mà anh đến tìm, anh đã không biết gì hết cho đến khi anh tới đây và biết rằng K.Grant trên lá thư gửi tờ tạp chí thật ra là của em họ Kathy.

Mặt trong tay cô chợt ửng ửng, nỗi sợ hãi từ những điều anh nói đang ngấm dần vào cô “Anh nghĩ chính Kathy đã viết những lá thư đó?” cô ngập ngừng hỏi.

“Phải” anh nặng nề xác nhận “Và nếu đúng là như thế thì anh muốn biết lý do tại sao”

“Anh không biết?” Keilly buộc tội “Sau những gì anh đã làm với chị ấy?”

Mắt anh nheo lại “Anh đã làm gì với cô ta?” anh lặng lẽ hỏi.

Keilly cảm thấy mình phùng lên giận dữ, mắt cô sáng bừng vì sự sỉ nhục này “Giờ thì em đã thấy người đàn ông mà chị ấy đã tả cho em là thế nào! Trước đó, em đã cảm thấy thật khó khăn khi tin rằng anh đã hành động nhẫn tâm đến thế, nhưng giờ thì em có thể thấy anh làm chuyện đó dễ dàng đến thế nào. Em

ngĩ chắc anh cảm thấy hứng thú lắm khi nhìn Kathy và em nhỏ sở thể nào khi phải che dấu sự thật khỏi anh, anh hài lòng với trò chơi nhỏ của mình chứ?”

“Anh không chơi, vì ở đây không có trò chơi nào cả” anh gắt “Anh chỉ muốn biết tại sao Kathy cảm thấy cần phải dấu là bọn anh chưa bao giờ gặp nhau trước kia”

“Anh mong đợi là chị ấy hãnh diện vì điều đó?”

“Keilly, em làm ơn chỉ cần nói cho anh biết là anh đã làm gì Kathy được không?” Anh hỏi mất kiên nhẫn “Anh đã biết cô ấy từ nhiều năm trước, phải, nhưng-”

“Đã biết” là một từ chính xác đấy” cô mắng nhiếc

“Anh hiểu” anh thở ra thật chậm “Chắc rằng em không lấy cớ đó để chống lại anh chứ? Kathy và anh khi đó còn trẻ, giờ thì bọn anh đã rất khác xưa”

“Có thể chị ấy khác, nhưng anh thì không!”

“Keilly, anh đã nói là anh không thể thay đổi được quá khứ, anh không tự hào về những chuyện anh đã làm. Dù chuyện làm tình với Kathy không phải là một trong số đó. Điều duy nhất anh ước là anh có thể thay đổi chính là cô ấy là chị họ em”

“Còn chị ấy thì ước gì chưa hề được gặp anh!” Keilly giận dữ bảo anh, mắt cô xám màu giông tố.

“Chuyện đó là hiển nhiên” anh nói khô khốc, “Anh chỉ muốn ai đó nói với anh tại sao”

“Đừng vờ vịt với em-”

“Anh không giả vờ” anh nói dữ dội, tay anh nắm vào cánh tay cô khi anh lắc nhẹ người cô “Nói cho anh biết thật ra anh đã làm gì!”

“Cũng như điều anh đã làm với vô số những người phụ nữ khác, em nghĩ thế” cô nói giọng chán ghét “Anh bảo với chị ấy rằng anh yêu chị ấy, ngụ ý rằng anh hoàn toàn nghiêm túc về quan hệ của hai người, anh lên giường với chị và sau đó thì không gặp chị ấy lần nào nữa!”

Rod thả chậm chap buông cô ra, nhìn chăm chú vào cô như thể anh chưa hề thấy cô bao giờ. Anh cau mày, dịch xa ra khỏi cô, tay anh rút sâu vào túi quần jean bó, áo sơ mi xanh sẫm căng ra nơi vai và ngực anh.

“Em thấy rằng anh chẳng thử chối điều đó nữa” cô cay đắng nói “Em cũng tin thế khi nghĩ về chuyện anh hiển nhiên đã chuyển đến sống cùng Veronica King chỉ vài tuần sau khi quyến rũ Kathy”

“Phải, anh đã làm thế, đúng không nào” anh nhẹ nhàng đồng ý.

Anh quá trầm tĩnh, quá tự chủ. Sự giận dữ và hung bạo của anh cô có thể đối phó được, nhưng sự điềm tĩnh của anh thì cô chẳng thích chút nào!

Anh thành linh quay lại, neho mắt nhìn cô “Hóa ra, đó là những gì cô ấy đã nói” anh bực tức “Lúc đầu” anh thở dài “anh đã tưởng tượng đủ mọi khả năng, đặc biệt là khi em viết một lá thư bêu xấu những người đàn ông như anh chỉ là những kẻ đặt bản thân mình lên trên hết, rằng họ sau đó đã bỏ rơi những người bạn phụ nữ như thế nào mà không quan tâm rằng cô ấy có mang thai hay không”

“Đúng như thế” cô quát anh.

“Anh miễn chắc chắn không làm Kathy có thai”

“Nhưng chị ấy nói-”

“Anh cóc cần biết Kathy đã nói hay chưa nói gì” anh lạnh lùng gạt đi “Chỉ bởi vì anh nghĩ em đã phản ứng quá lỗ vì bản thân em là một đứa trẻ không cha. Anh biết là anh không thể hề làm cha của bất kỳ đứa trẻ nào của Kathy, dù trong một thoáng chốc em đã thật sự làm anh lo lắng. Heather chỉ mới 6 tuổi đầu đã chấm hết cái ý tưởng đó” Anh nhún vai “Có thể Kathy thực sự nghĩ rằng anh gây rủi ro cho cô ấy, khi đó cô ấy còn rất ngây thơ -!”

“Quá ngây thơ đến nỗi chị ấy tin anh khi anh nói yêu chị ấy!”

Mắt anh lạnh băng “Không thơ ngây đến thế” anh cắt gọn.

Kathy đỏ mặt “Anh quyến rũ chị ấy bằng những lời dối trá”

“Như anh đã quyến rũ em?” anh dò hỏi một cách nặng nề, hàm anh nghiêng chắc lại khi anh chờ đợi câu trả lời của cô.

“Không” cô lặng lẽ thừa nhận “Em biết chính xác việc mình đang làm-”

“Anh cũng vậy” anh cắt ngang lời cô “Đó là lý do tại sao anh nghĩ em nên tin anh về chuyện của Kathy. Nếu anh còn nhớ đã phòng ngừa cho em, người mà anh yêu, thì em có thể chắc chắn rằng anh đủ thông minh để dùng chúng với những người phụ nữ khác.”

“Anh nghĩ anh đã yêu Kathy lúc đó-”

“Chưa bao giờ” anh kiên quyết phủ nhận. “Cô ấy rất cuốn hút và bọn anh thích nhau, đó là tất cả. Nếu anh nhận ra cô ấy còn trinh trắng thì em có thể chắc rằng anh sẽ không bao giờ chạm vào cô ấy” anh cao giọng.

“Đừng nói với em là anh thật sự có cảm giác tội lỗi với chị em” Keilly cau mặt.

“Không”

“Em cũng nghĩ là không” cô khinh khỉnh chế giễu.

“Cô ấy biết việc mình đang làm” Anh lắc đầu “Em không nghe toàn bộ câu chuyện, Keilly, em chỉ biết được những gì mà cô ấy đã chọn để kể cho em”

“Còn có điều gì hơn thế nữa sao” cô cao giọng.

“Hơn rất nhiều” anh gật đầu “Nhưng anh không phải là người đi kể cho em điều đó”

“Chẳng phải đã đôi chút muộn màng khi cư xử như một người đàn ông lịch lãm trong chuyện về Kathy sao?”

Cơn giận bùng phát tức thời trong đôi mắt xanh sâu thẳm của anh, dù nó nhanh chóng bị kiềm chế. “Chị em đã thật sự đầu độc em chống lại anh. Có bao giờ em ngừng lại suy nghĩ xem cô ấy có thể không nói toàn bộ sự thật không?”

“Kathy là chị của em-”

“Còn anh là người yêu em” anh dữ dội nhắc nhở cô “Điều đó không có nghĩa lý gì với em sao?”

Tất nhiên là điều đó có ý nghĩa nào đó với cô, bất chấp những điều lúc này cô đang buộc tội anh, nó đã không ngăn được việc cô chấp nhận quan hệ với anh, trong vài tiếng qua, những lời kết tội đã không còn ý nghĩa. Nhưng bây giờ thì có, và điều đó có nghĩa là không còn tương lai nào cho họ bên nhau.

“Keilly, trả lời anh đi!” Anh lắc người cô khi cô không - không thể - trả lời anh “Anh có ý nghĩa gì đối với em?”

Cô liếm môi, nuốt mạnh xuống “Anh đã là người em yêu-”

“Đang là” anh chỉnh lại dứt khoát. “Anh đã nói sẽ không có chuyện trở lại khi anh chiếm hữu em. Bây giờ thì em thuộc về anh.”

“Anh có nói điều đó với Kathy không?” cô khinh rẻ.

Trong một thoáng, anh nhìn như thể cô vừa mới đánh anh, anh đẩy cô ra khỏi anh làm cô muốn ngã, cô gắng trụ vững lại “Chị họ em đã không kể sự thật về chuyện đã xảy ra giữa bọn anh 10 năm về trước” giọng anh cao vút.

“Vậy anh có thể nói điều đó với em” cô ngỏ ý một lần nữa.

“Anh không làm thế được” anh lắc đầu “Anh nghĩ rằng em nên nói chuyện với Kathy”

“Em đã hỏi Kathy rồi” Cô khẳng khái ngang bướng.

“Em không sẵn lòng tin anh đủ để hỏi cô ấy lại một lần nữa đúng không?” mắt anh dán vật cô, buộc cô trả lời anh.

“Không” cô nói dứt khoát.

Anh hít một hơi thật sâu “Vậy chỉ thế thôi phải không”

“Phải”

Anh nhún vai, mặt tái đi ngay cả dưới làn da rám nắng “Nếu có khi nào em cảm thấy muốn hỏi Kathy để tìm hiểu sự thật, sau khi cô ấy nói em có thể gọi cho anh ở London” anh đưa cô một số điện thoại “Nếu anh không ở đó, hãy để lại tin nhắn, và anh sẽ gọi lại cho em”

Keilly giật mình nhìn anh “Anh không rời Selchurch chứ?”

Anh nhìn thẳng vào cô “Có vẻ như anh không còn lý do gì để ở lại”

“Nhưng em - anh đi ngay giờ ư?” Cô sững sốt.

“Phải”

“Nhưng-”

“Đừng lo” anh dài giọng trước nỗi lo lắng của cô “Anh sẽ trở lại khi lễ hội đến. Sau hết, thì đó cũng là một lời hứa”

“Anh không phải đi chỉ vì - chỉ vì-”

“Chỉ vì ngay cả khi chúng ta yêu nhau, ngay cả khi em biết là anh yêu em, em vẫn chọn tin lời người khác hơn tin anh, đúng không?” anh kết thúc một cách cay nghiệt.

“Kathy là chị họ em!” cô tuyệt vọng lặp lại, tưởng như đang mơ khi anh biến mất khỏi đời cô thật quá nhanh.

“Em đã biết câu trả lời rồi đấy” anh mệt mỏi nói “Tạm biệt em, Keilly. Đừng quên gọi cho anh nếu em đổi ý.”

Cô vẫn còn ngồi bên chiếc ghế tựa từ lúc anh rời đi cho đến khi dì cô bước vào phòng.

“Rod đi rồi sao?” dì nói về buổi tiệc “Dì vừa chuẩn bị mời anh ta chút cà phê”

“Anh ấy phải đi” bằng cách nào đó, Keilly có thể thốt nên lời, dù việc đó không dễ dàng gì. Rod đã ngầm ám chỉ rằng Kathy chính là kẻ nói dối về quá khứ của họ, nhưng đó lại là chị cô, là người bạn thân nhất của cô trong suốt 15 năm, chị ấy không thể nói dối cô chuyện quan trọng đến như thế được! “Anh ấy trở lại London dài ngày” cô khó nhọc nói.

“Nữa sao?” dì cô nhăn trán “Cậu ta làm việc quá nhiều”

“Anh ấy chẳng nói gì về công việc cả”

Dì cô lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô “hai đứa không cãi nhau đấy chứ?” dì nhẹ nhàng dò hỏi. “Dì không thể nào không để ý cả hai thân thiết nhau đến thế nào kể từ khi cậu ta quay lại”

“Bọn con chỉ là bạn” Keilly chối phắt “Dì cũng biết là con không bao giờ kết bạn với những người của công chúng như Rod” cô nói với vẻ quyết tâm khác xa những gì cô đang cảm thấy.

Dì cô nhăn trán một lần nữa “Đây chẳng phải là lúc con nên bỏ những định kiến cũ kỹ đi rồi sao?”

“Con đã làm rồi đấy chứ, chỉ là những người khác vẫn thấy lai lịch của con vẫn còn quá thú vị.”

“Con có chắc không?” Dì Sylvie nhẹ nhàng nói “Chuyện xảy ra trước kia với mẹ con cũng đã xảy ra với cả ngàn phụ nữ mỗi năm như bây giờ, và họ không cảm thấy tệ vì chuyện đó tí nào.”

“Chuyện gì xảy ra với mẹ con” cô nhìn dì nài nỉ. “Mẹ có yêu ba con hay chỉ là một lần tình cờ gặp gỡ và do sai lầm đã sinh ra con?”

Nét mặt dì cô dịu đi “Đây là lần đầu tiên con tỏ ra quan tâm nhiều đến chuyện trong quá khứ”

“Đây là lần đầu tiên nó thật quan trọng đối với con!”

Dì cô ngồi bên ghế đối diện cô “Mẹ con luôn nói với dì, rằng khi con đã đủ trưởng thành, khi con thật sự muốn biết, thì con sẽ được nghe sự thật. Trước kia, dì luôn cảm nhận được cơn giận dữ của con, thiếu cảm thông đối với cảm giác của mẹ con. Nhưng giờ thì nó không còn nữa” dì mỉm cười “Dì nghĩ là cuối cùng thì con đã lớn rồi, Keilly”

Cô biết thế, sự giận dữ mà cô luôn cảm thấy về mẹ cô giờ đã thay bằng sự thấu hiểu cảm giác thế nào khi yêu một người đàn ông và đau đớn muốn được thuộc về người ấy. Cô đã yêu theo cùng cách như vậy, cô cảm thấy mình đã hiểu mẹ cô hơn. “Ba con còn sống không?”

“Có thể” dì Sylvie gật đầu “Nhưng ông ấy không bao giờ biết được sự tồn tại của con, vì vậy nếu như con muốn tìm ông ấy, dì nghĩ là con nên cẩn thận trọng,” dì cô cảnh báo.

“Chẳng ích gì khi tìm kiếm một người cha mà con chưa hề biết, cả hai hoàn toàn lạ lẫm với nhau” cô lắc đầu “Nhưng hãy kể con nghe về họ. Họ có yêu nhau không?”

“Dì nghĩ là có. Mẹ con hiển nhiên là yêu cha con. Ông ta đến đây làm việc tại công ty ông ta, nhớ vợ và con trai ông ta đến điên cuồng-”

“Ông ấy đã có gia đình?” Keilly thở dốc.

“Ly thân” dì cô chữa lại. “Vợ ông ấy đã rời bỏ ông ấy nhiều tháng trước khi ông ấy đến đây. Ông ấy cô đơn, mẹ con đã phải lòng ông ta, và ông ta xem chừng cũng rất thích mẹ con”

“Dì biết ông ấy?”

“Ông ấy đã ở đây khi họ gặp nhau” dì cô thở dài. “Vợ ông ta đã đổi ý, quyết định rằng bà ta muốn nối lại hôn nhân, và bởi vì con trai họ nghĩ là họ cần như thế. Khi ấy thì mẹ con đã biết là đang mang thai con, nhưng lại quyết định không nói cho ông ta biết, rằng như thế sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người. Dì nghĩ là mẹ con đã đúng. Nói với cha con sự thật sẽ làm tan nát cha con, và cuối cùng thì chẳng ai trong họ sẽ được hạnh phúc”

“Con - nếu - cô liếm môi. “Nếu mẹ nói với ông ấy về con thì dì nghĩ ông ấy có ở lại với mẹ không?”

“Dì nghĩ là có” Dì Sylvie gật đầu. “Estelle cũng biết điều đó, vì thế mà nó không nói với ông ta. Cuối cùng thì ông ta có thể giận nó vì đã bắt ông ta phải chọn giữa cậu con trai và cô con gái.”

Keilly gật đầu, cảm thấy gần gũi với mẹ cô hơn vào lúc ấy “Nếu là con thì con cũng sẽ làm như mẹ”

“Dì biết” dì cô cười “Dì hy vọng là giờ con có thể thấy là mình chẳng có gì phải xấu hổ hết?”

“Con không nghĩ là mình có bao giờ thực sự xấu hổ” cô trả lời một cách suy tư “Con chỉ không hiểu thôi.”

Dì cô đứng dậy “Con đã không muốn hiểu cho đến lúc này.Ồ, con luôn yêu mẹ con, nhưng con cũng giận mẹ vì đã khiến con trở nên khác biệt với những đứa trẻ khác. Cảm xúc cho Rod đã làm con trưởng thành hơn, ở nhiều mặt khác nhau. Nếu không, dì đã chẳng bao giờ kể cho con nghe về mẹ con”

“Tại sao không?” cô nhăn mặt.

“Vì Estelle xứng đáng được sự cảm thông của con, không phải là sự giận dữ” Bà nhún vai “Tận cho đến hôm nay, con lúc nào cũng chỉ giận mẹ mà thôi”

Cô biết là điều đó đúng, nhưng việc cô yêu Rod theo cùng một cách mà mẹ cô yêu cha cô đã làm cô hiểu điều gì đã khiến cho mẹ cô quyết định như vậy. Nếu như trong những hoàn cảnh khác, cô cũng sẽ quyết định đúng y như vậy thôi.

Thời gian trôi qua thật chậm kể từ khi Rod rời khỏi, dù Kathy cuối cùng cũng tỏ ra nhẹ nhõm một chút vì sự vắng mặt của anh. Cảm giác của Keilly lẫn lộn khi nghĩ về chuyến trở về của anh vào tháng 4, cô biết là cô muốn gặp lại anh, nhưng cô cũng sợ cả điều đó nữa. Lúc này tình cảm của anh không có gì khác ngoài sự khinh miệt dành cho cô.

“Dạo này em trông không ổn chút nào” Kathy cau mày nhìn cô vào một buổi chiều sau 6 tuần kể từ khi Rod rời đi.

Keilly đã ghé qua để giúp chị cô chuẩn bị cho cuộc liên hoan sẽ diễn ra sau 3 tuần nữa, các poster quảng cáo cô đã nhận phân phát, lúc này như ngọn dao xoắn lại trong ngực cô mỗi lúc cô đọc thấy tên vị khách danh dự được mời.

Cô không kể cho chị nghe việc Rod đã nhớ ra chị cô ngay từ đầu, cô quyết định rằng sẽ thật tốt hơn cho Kathy nếu không biết đến điều đó. Nó chỉ làm chị ấy giận dữ.

“Em thấy khỏe” cô gạt đi, biết rằng những đêm mất ngủ đã làm cô trông thật tệ hại. “Anh ta vẫn đến chứ?” cô chỉ tấm poster trong tay cô.

“Hm?” Kathy cau mày khi cô nhìn lên, và gạt đầu khi cô nhận ra Keilly đang nói về Rod. “Anh ta gọi cho chị 2 tuần trước để xác nhận là anh ta sẽ đến.”

“Ồ?”

“Chị nghĩ anh ta thật chu đáo khi làm như thế” Kathy thêm vào vẻ miễn cưỡng.

“Rất chu đáo” cô ngăn gọn đồng ý “Chị chưa khi nào đề cập đến cuộc gọi này trước đây”

“Dạo này trông em không có vẻ muốn nói về anh ta lắm” chị cô nhún vai “Chị không nghĩ là em quan tâm”

Không quan tâm! Nói thế thật quá nhẹ; cho đến lúc này, cô đã không nhận ra là cô đói khát từng tí chuyện về anh như thế nào. Cô đã cô tự bảo mình rằng một cuộc xa hơi không vương bận là tốt nhất, rằng sẽ tốt hơn nếu chẳng biết gì về anh, vậy mà sự hăm hở của cô khi chỉ cần nhắc đến anh cho thấy điều này quả thật không đúng chút nào.

“Anh ta nghe như thế nào?” Cô hỏi vẻ tự nhiên.

“Vẫn như thường, gọi tình đến chết giẫm” Kathy nhả mặt “Anh ta thật lịch sự, và thân thiện” cô nói thêm một cách suy tư.

“Anh ta có - anh ta có hỏi - về bất kỳ ai trong chúng ta không?” Cô nín thở khi chờ đợi câu trả lời.

“Chỉ nói chung chung thôi. Chị-” cô ngừng lời khi chuông điện thoại reo “Xin chào?” Cô nói vào máy, liếc nhìn Keilly khi đầu bên kia trả lời “Thật lạ, chúng tôi đang nói chuyện về anh đây. Ai là chúng tôi à?” Cô ngẩng lên liếc nhìn Keilly lần nữa. “Keilly và tôi” cô trả lời. “Chúng tôi đang nói về buổi liên hoan. Anh vẫn đến, phải không?” Cô hỏi một cách đầy lo lắng.

Keilly đã biết ai gọi đến, dĩ nhiên rồi, toàn thân cô căng thẳng. Cô quay lại nhìn qua cửa sổ, gần như có thể tưởng tượng ra cảnh Rod đứng ở đầu bên kia đường dây điện thoại, cao, mạnh mẽ, và đẹp đến đau đớn.

“Keilly?”

Cô giật mình quay lại khi nhận ra Kathy đang nói chuyện với cô mà cô chẳng hề nghe “Hm?” Cô nhướn mày.

“Rod muốn nói chuyện với em này” Kathy đưa máy cho cô.

Cô lặng im nhìn nó, cách cô đi về phía trước giật cục khi cô cảm nhận chị cô bắt đầu mất kiên nhẫn với mình “Vâng?” cô trả lời giọng nghẹn lại.

Trong khoảnh khắc dường như tim như ngừng đập, đầu dây bên kia im lặng hoàn toàn. “Keilly?” Cuối cùng Rod nói.

“Vâng” cô khàn giọng nói.

“Anh gọi đến khách sạn trước, và di em bảo là em đang ở đây; anh hy vọng là em không phiền khi anh gọi em ở nhà chị em chứ?”

Anh nghe thật xa cách, như một người lạ, không phải là người đã làm tình với cô. “Không sao đâu” giọng cô rỗng không. “Anh tìm em có việc gì?”

“Về chuyện lá thư thứ hai mà em viết cho tạp chí” anh nói ngay “Em không cần phải làm thế, nhưng điều đó làm anh rất cảm kích”

Cô đã viết cho tạp chí lần nữa, chỉ sau khi Rod rời Selchurch, bảo với họ rằng cô đã sai khi nhận xét về Beginning Again, rằng đó là một bộ phim đẹp và tinh tế, và diễn xuất của Rod cũng như vậy. Đó là điều tối thiểu mà cô có thể làm trong hoàn cảnh này, và tạp chí đã in lá thư đó trong số ra của tháng.

“Em chỉ viết sự thật” cô bảo anh gọn lỏn.

“Uh, anh chỉ bày tỏ sự cảm kích của anh thôi” anh lặp lại. “Em thế nào, Keilly?”

Phải chăng là cô đang tưởng tượng hay giọng anh thật sự đang ầm áp hơn một tí? Cô nghĩ là do cô tưởng tượng, cô muốn tin như thế trong khi thực tế không phải như vậy. “Em khỏe” cô cụt lủn trả lời “Còn anh?”

“Làm việc thay cho dự định nghỉ ngơi một thời gian, nhưng ngoài ra thì anh ổn”

“Em rất mừng” cô lờ đi về chế giễu ngầm khi nhắc đến kỳ nghỉ của anh “Ừ, nếu chỉ có thế...” Cô ý thức Kathy đang lắng nghe những lời của cô, dù bên kia đầu dây, anh không biết được điều đó.

“Keilly!” anh ngăn cô khi cô định ngắt cuộc gọi “Thật sự thì em ra sao?” giọng anh thấp và khàn, lần này cô biết là mình không hề tưởng tượng.

“Em đã nói là em khỏe” cô trả lời không tự nhiên.

“Em chỉ là kẻ hèn nhát!” anh tắt máy.

Cô biết vì sao anh giận, nhưng cô không có ý định hỏi Kathy về điều đã gây cho chị quá nhiều đau đớn.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” Kathy tò mò hỏi.

“Vâng” cô gạt đi, đi khỏi chỗ chiếc điện thoại “Giờ chúng ta làm tiếp với mấy tờ poster này được không?”

Kathy biết ý không dò hỏi tiếp, dù cô chú mục vào Keilly một cách tò mò. Keilly nhận ra nhưng cô chủ đích lờ chúng đi, và họ nhanh chóng trở lại công việc như thể Rod chưa hề gọi. Ít nhất thì đó là đối với Kathy!

9. Chương 9

Mọi thứ chuẩn bị cho lễ hội thật tuyệt vời. Các gian hàng và sân khấu chuẩn bị cho buổi trình diễn đã dựng lên thật đẹp trên khu đất bên ngoài Hall, thời tiết hôm nay cũng chiều lòng họ nữa, mặt trời sáng rõ, trên trời không có chút mây hứa hẹn một ngày thật đẹp trời.

Thời tiết quang đãng nhưng Keilly có cảm giác những đám mây mù trong cô lắng lại không thể nào xua đi. Cô rất lo lắng khi gặp lại Rod, quá căng thẳng vì, sự thật là cô đã mời Michael Fenwick cùng đi với mình vào chiều nay. Cô đã đi chơi với anh nhiều lần trong mấy tuần qua, chủ yếu là để quên đi Rod hơn là thực sự muốn đi cùng Michael. Cô không công bằng với anh, cô biết điều đó, nhưng trong chiều hôm nay thì cô ít nhất cần có sự nâng đỡ khi có anh làm bạn đồng hành.

“Tất cả đã sẵn sàng rồi” Kathy đến bên cô ngắm nghía thành quả mà họ làm ban sáng. “Chỉ hy vọng là mọi người sẽ đến vào buổi chiều thôi”

“Em nghĩ là toàn thị trấn sẽ đến ấy chứ” Keilly cười cợt với chị “Và em không chỉ có ý muốn nói đến buổi liên hoan đâu!”

“Chúng ta có nhiều sự kiện thu hút năm nay” Kathy gật đầu “Và không chỉ vì lễ hội!”

“Ồ - Rod đã đến chưa?” cô cố tỏ ra thờ ơ.

“Theo chị thì chưa đâu. Mẹ không nói gì về việc anh ta đặt phòng khách sạn à?”

“Có” Cô trả lời cụt lủn. Một người phụ nữ mà cô đoán là Barbie đã gọi điện đặt hai phòng qua đêm vào tuần trước dưới tên của Rod. Cô đã thắc mắc rất nhiều về về căn phòng thứ hai dành cho ai. “Anh ta mang ai đó theo” cô thêm vào về chế giễu.

“Có thể là bạn gái” Kathy gạt đi như thể nó không quan trọng.

Keilly nhìn chị tò mò “Chuyện này không làm chị bận tâm sao? Sau rốt, thì chị đã từng nghĩ là mình yêu anh ta”

Chị cô trừng mắt nhìn cô, dẫn tay cô tiến về phía ngôi nhà “Chị mong em đừng nói những điều như thế ở nơi mà chúng ta có thể bị nghe lén” cô rít lên.

“Xin lỗi” Keilly nhăn mặt “Nhưng chuyện anh ta mang bạn gái đến không làm chị bận tâm chứ?” Điều đó chắc chắn làm cô bận tâm!

“Chẳng chút nào.” Kathy gạt phắt “Cô ta sẽ làm anh ta sao lãng”.

Keilly không thể thờ ơ trước tin Rod không hề đến đây một mình. Anh phải biết việc anh đi cùng người phụ nữ khác sẽ tác động cô đến thế nào, anh không thể nào vô cảm đến thế được, thật ra thì cô biết anh ngược lại mới đúng. Có thể anh muốn làm tổn thương cô khi anh buộc tội cô làm tổn thương anh.

Bất cứ lý do gì, bất kể khách đi cùng anh là ai, cô đã ăn mặc đặc biệt cẩn thận vào chiều hôm đó, cô mặc một chiếc áo đầm màu ngọc lam, chất vải lụa bám vào da cô thật đáng yêu, lớp trang điểm của cô đậm hơn bình thường nhằm che đi vẻ xanh xao và quầng thâm dưới mắt, màu mắt cô tiếp cùng màu váy. Tóc cô sẫm và bóng, được gài ở hai bên thái dương bằng hai chiếc kẹp màu xanh xám, trang sức duy nhất của cô là mảnh dây chuyền thánh giá mà mẹ đã tặng cô cách đây nhiều năm.

Về ngoài của cô khiến Michael tỏ ra cực kỳ ngưỡng mộ không hề dấu diếm khi anh đón cô lúc 2g chiều, cuộc liên hoan sẽ bắt đầu vào lúc 2g30, Keilly đã đồng ý đi sớm nhờ may ai đó cần cô giúp.

Cô cứng người khi cô và Michael chuẩn bị rời đi và gần như đâm vào Rod và một người phụ nữ đứng sát bên nói chuyện thật sôi nổi. Họ nhìn nhau tưởng như vô tận, cả Michael và người phụ nữ tóc vàng đẹp tuyệt trần như bị lãng quên trong giây phút ấy, cảm xúc của họ đồng điệu với nhau.

Cuối cùng, người phụ nữ tóc vàng phá tan bầu không khí căng thẳng “Anh không định giới thiệu chúng ta sao Rod?” cô gợi ý.

Anh cố gắng dứt mắt mình khỏi Keilly, nhìn người phụ nữ kế bên. Keilly nhìn theo anh, người phụ nữ cỡ bằng tuổi Rod, có thể lớn hơn - dù cô biết tuổi tác cũng không quan trọng lắm đối với anh nếu anh thật tình bị cuốn hút bởi người ấy! Cô ta cao, dáng mảnh dẻ, tuyệt đẹp và quan trọng hơn, cô ta rất tự tin vào chính mình. Kế bên chị ta, Keilly cảm thấy mình thật không tương xứng, dù bề ngoài hôm nay của cô được chăm chút rất kỹ.

“Tất nhiên rồi” Rod nói dịu ngọt “Đây là cháu gái của bà Grant, cô Keilly, và bạn cô ấy anh Michael Fenwick. Keilly, Michael, đây là thư ký của tôi cô Barbie Daniels.”

Danh tính của người phụ nữ kia dường như không quan trọng bằng cái cách mà Rod đã dùng để giới thiệu Keilly, như thể với anh, cô chẳng có ý nghĩa gì ngoài là cháu gái của một chủ khác sạn! Cô nhìn anh, mắt mở lớn đầy đau khổ, cảm thấy như anh đã tát vào mặt cô.

“Tôi rất vui được gặp hai người” Barbie nói giọng thân thiện, bộ vét xám và áo phông đen được cắt may khéo léo, một sự kết hợp thật hoàn hảo với bộ vét xám và áo sơ mi đen Rod đang mặc.

“Còn hai người” Michael hỏi người phụ nữ “Cả hai đang trên đường đến Hall phải không?”

“Đúng thế” Rod gạt đầu “Anh thì sao?”

“Như nhau thôi” Michael cười, hầu như chẳng nhận ra vẻ căng thẳng giữa Keilly và người đàn ông kia.

“Em đến quầy lấy chìa khóa đây, Rod” thư ký anh nói.

Keilly còn cảm thấy căng thẳng hơn khi người phụ nữ kia rời đi tới quầy, cô chưa hề nói gì kể từ lúc quay ra và gặp Rod. Thư ký anh thật khác với những gì mà cô đã hình dung, không chút nào giống một người mẹ với 3 con cả.

“Ồ - Rất vui được gặp lại anh, Rod” cuối cùng cô lúng túng nói “Anh đến khi nào thế?”

Về mặt anh không hề lộ ra bất cứ cảm xúc nào khi gặp lại cô, mặt anh trống rỗng cảm xúc, mặt anh nhạt nhẽo. “Khoảng 1 giờ trước” anh lịch sự trả lời “Vừa đủ thời gian ăn trưa trước khi tới Hall”

Anh chắc đã tới lúc cô đang thay quần áo, phải chi cô tránh được cuộc gặp gỡ riêng tư này “Chúng tôi không giữ anh lại nữa” cô gạt đi “Michael và tôi cũng chuẩn bị đi đây”

Anh gật đầu xa cách, mặt anh lạnh băng “Có lẽ chúng ta sẽ gặp nhau sau”

“Chắc thế” Michael cười.

Keilly vẫn còn run rẩy khi họ đến xe của Michael, cô thật nhẹ nhõm vì cuối cùng đã ngồi vào ghế, không biết bao lâu thì chân cô có thể trụ vững nổi. Điều đó còn tệ hơn cả những gì cô đã hình dung, Rod cư xử như người lạ đối với cô, còn cô thư ký của anh dường như có vai trò còn hơn cả những gì mà cô đã từng nghĩ đến. Barbie Daniels thật đẹp, làm sao mà Rod không thấy cô ta lôi cuốn cho được chứ?

“Anh nghĩ là anh thích một cô thư ký trông như thế” Michael vô tình xát muối vào vết thương cô.

“Chị ta là bà Daniels đấy” Keilly nghe mình biện hộ lạnh lẽo. “và chị ấy có 3 con”

“Ồ” Michael trông bối rối “Vấn tuyệt” anh vui vẻ “ có chồng hay không, cô ta vẫn có thể làm cho văn phòng anh vui vẻ đến tột cùng.”

Keilly không trả lời, thừa nhận ra chị ta có thể vui vẻ đến “tột cùng” ở bất cứ văn phòng của người đàn ông nào, hay bất cứ nơi đâu mà chị ta thích! Cô ước gì họ chưa bao giờ nói chuyện với cặp đôi kia, ước rằng cô chưa bao giờ gặp Rod!

Anh khai mạc buổi liên hoan bằng vẻ duyên dáng và hài hước mà cô biết là anh thừa khả năng ấy, anh hoàn toàn không giống người khách lạ lạnh lùng mà cô vừa gặp tại khách sạn, đám đông người đến dự để được thấy anh đã không phải thất vọng khi anh quyến rũ từng người một với bài diễn thuyết nhỏ anh thực hiện trước khi tuyên bố khai mạc buổi lễ.

“Không tồi” Barbie dài giọng bên cạnh Keilly, chị đã đứng bên cạnh Keilly từ lúc nào, Michael đứng cách cô một khoảng ngắn và đang nói chuyện với ba mẹ anh “nếu so với việc anh ta chưa bao giờ làm một điều như thế” chị ta chế giễu.

“Nhưng - không phải những người như anh ta thường làm chuyện này suốt sao?” Keilly tò mò bất chấp bản thân cô không muốn.

Đôi mắt xanh sâu lại với vẻ cười trong ánh mắt. “Không phải dạng ngôi sao cỡ như Rod” Barbie cười “Tôi phải tới đây để biết chắc rằng anh ta không có đùa với tôi”

Keilly đỏ bừng mặt giận dữ “Vậy tôi hy vọng rằng chúng tôi đã cho hai người chút thú vui nho nhỏ-”

“Hey” người phụ nữ này ngăn cô bằng lời khiển trách “Rod đã cảnh báo trước là cô như người mọc đầy gai, anh ta đã không sai”

Mặt cô tái nhợt “Rod nói với chị về tôi?”

“Chỉ nói qua thôi” Barbie gạt đi “Và tôi không đến đây để cười vào mặt ai cả. Tôi chỉ không thể tin được rằng Rod thật sự đến đây để làm việc này. Anh ta giỏi đấy chứ.”

Keilly chẳng bình luận gì về câu nói ấy “Vậy cô là người đã viết những bức thư về Rod” chị ta đâm chiêu “Lạ thật, cô trông chẳng giống gì với kiểu người nuôi lòng hận thù.”

“Tôi không phải kiểu ấy” cô đỏ mặt.

“Không, chắc là không đâu” người phụ nữ kia đồng tình “Lá thư thứ hai chắc chắn là một thiện ý tốt. Tôi biết Rod hài lòng về điều đó. Dù sao đi nữa, khi thấy nó, anh ta chắc chắn đã rất vui” chị tư lự nói.

“Thật thế sao?” cô nói về thờ ơ.

“Người phụ nữ mặc áo đỏ là chị họ cô sao?” Barbie thành linh tò mò hỏi.

Keilly nhìn theo hướng của cô đến nơi Kathy trong bộ váy đỏ đang giới thiệu Rod với những người vây xung quanh “Phải” cô nói về ngờ nghệch.

“Hấp dẫn” Barbie dài giọng.

“Phải.” cô nói gọn lỏn.

Barbie quay lại nhìn cô “Nhưng không giống chút nào với cô phù thủy biển cả” cô thì thầm.

Keilly giật mình nhướn mắt lên, mặc cô trắng bệch “Chị có ý gì?” Môi cô cứng đờ không khớp được lời “Chị Daniels -”

“Barbie” người kia chữa lại “vui lòng thứ lỗi cho tôi, tôi nghĩ là tôi nên đi ra đó giải vây cho Rod” cô cười với Keilly vẻ lơ đãng “nếu không anh ta có khi bị đè nát dưới đám đông này đây!” cô ta bắt đầu rẽ hướng đi vào đám đông, bỏ Keilly ngơ ngẩn đằng sau.

Câu nói của Barbie về phù thủy biển không hề tình cờ, vậy rốt cuộc thì Rod đã nói gì với thư ký của mình về cô chứ? Cô không có cơ hội nào để hỏi anh vì anh dường như bị bao quanh trong hầu hết buổi chiều.

“Anh đã xem phim của anh ta vài tuần trước “ một lần nữa, Michael lại đem muối xát vào vết đau của cô “Anh nghĩ nó rất tuyệt”

“Sao anh không đi và nói với anh ta ấy?” cô nạt lại. “Em tin rằng anh ta sẽ thích nghe điều đó!”

Michael nhìn cô đầy tổn thương, anh không hiểu anh đã nói điều gì khiến cô giận dữ như thế. “Anh đi lấy thêm nước chanh cho em nhé” anh đề nghị để dịu đi căng thẳng của họ.

Cô chưa hề đụng đến cốc nước của mình, như cô cũng gật đầu đồng ý. “Cảm ơn anh, cốc này đã hơi ấm rồi” cô đưa cốc cho anh trước khi anh rời đi, trời nắng ấm và xanh trong, hứa hẹn một ngày đẹp, nước chanh tươi dìu dịu vẫn được nhiều người ưa thích.

Toàn bộ buổi lễ này là một thành công, thành công hơn cả bất cứ lần tổ chức nào từ trước đến nay, cô biết Kathy sẽ rất vui mừng với khoản tiền mà chị ấy sẽ đem về cho quỹ từ thiện, nơi thường xuyên được hưởng những khoản tiền mà hội đã làm ra. Nhưng với Keilly, chiều nay quả thật là một thảm họa. Ở bất kỳ nơi đâu, cô dường như đều nhìn thấy Rod, một Rod đang mỉm cười nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo mỗi khi họ tình cờ nhìn thấy nhau. Anh khó mà tha thứ cho cô vì anh đã cho rằng cô thiếu niềm tin nơi anh.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi thuyết phục được Michael đưa cô về nhà trước 5g, dù buổi lễ vẫn còn rất đông người và dường như sẽ còn kéo dài thêm nhiều giờ nữa. Cô đã từ chối sẽ gặp lại Michael tối hôm đó, với lý do là cô đang đau đầu, một cơn đau thật sự. Buổi chiều nay nó đã rất tệ, và cô cảm thấy biết ơn khi được nằm dài trong phòng tối, và thiếp đi hầu như ngay lập tức.

Cô cảm thấy một cảm giác râm ran lạ lẫm dọc sống lưng khi cô tỉnh dậy, chiếc rèm treo che nắng bên ngoài trở nên thừa thãi khi trời đã dần vào đêm. Cảm giác kỳ lạ cảm thấy mình không ở một mình đeo đai đẳng làm cô bừng tỉnh dậy, và cô thấy bóng một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường như thể anh có đủ mọi quyền để làm như thế.

“Rod!” cô há hốc nhận ra, và bật dậy “Em - anh làm gì ở đây?” Cô hỏi, vuốt mái tóc ra khỏi mắt. “Dì em -”

“Bảo là em đang nghỉ vì cảm thấy không khỏe,” anh tiếp lời.

“Em nghi ngờ rằng dì mong anh tới đây!” cô cau mày, vẫn còn run rẩy vì sốc khi thấy anh trong phòng.

“Có lẽ không” anh nói gọn “nhưng anh muốn nói chuyện với em”

“Về chuyện gì” cô cảm thấy mình phòng thủ ngay lập tức. “Không phải anh đã nói về em đủ rồi hay sao?”

Anh nheo mắt lại “Nói rõ hơn đi” anh nạt cô.

Cô trở nên quen hơn với cái bóng trong phòng cô, cô có thể nhìn anh rõ hơn, và tỏ ra bình thản trước khuôn mặt sa sầm của anh “Cô thư ký của anh dường như nắm được nhiều thông tin lắm”

“Anh nói là hãy giải thích” anh lập lại giận dữ.

Keilly cảm thấy mặt đỏ bừng, cô chưa bao giờ thấy anh như thế này trước đây, cô tự hỏi có thể nào anh cũng chịu đựng nhiều như cô trong vài tuần trước. “Cô Daniels dường như ám chỉ rằng chị ấy biết về chúng ta, chị ta thậm chí còn gọi em là phù thủy biển” cô buộc tội.

“Barbie không biết gì về chuyện chúng ta, Keilly” anh khó chịu nói “Và nếu như cô ấy biết thì chỉ là vì cô ấy đoán được từ cách cư xử của anh. Cô ấy gọi em là phù thủy biển vì anh đã dùng từ ấy khi cô ấy hỏi điều gì làm anh phiền muộn. Anh chưa bao giờ đề cập đến tên em”

Cô đỏ mặt hối tiếc vì đã hiểu nhầm anh “Em xin lỗi” cô lẩm nhẩm.

“Thật không?” miệng anh cong lên cay đắng “Em có thật sự cảm thấy vậy không? Hay em vẫn còn nghĩ rằng anh đi khắp nơi khoác lác về những cuộc chinh phục của anh cho bất cứ ai muốn nghe hả?”

Cô chợt tái mặt đi “Đó không phải là điều em đã nói” cô thở dốc “Anh đang suy diễn lời của em -”

“Em đã nói chuyện với Kathy chưa?” anh ngắt ngang lạnh lẽo.

Cô thở mạnh “em nói chuyện với chị ấy suốt-”

“Đó không phải là điều anh muốn hỏi, em biết điều gì mà” anh mất kiên nhẫn đứng dậy, anh đã thay đồ, trên người là quần jean bó và áo sơ mi “chết tiệt, Keilly, tại sao em không tin anh?” anh rên lên “Em có biết anh nhớ em đến chừng nào trong suốt 9 tuần qua không? Rằng anh mong chờ em biết bao nhiêu không?”

“Anh biết nơi nào để tìm em mà” cô lẩm nhẩm.

“Và em cũng thừa biết là anh không thể sống với sự thiếu tin tưởng chết tiệt của em!”

“Em xin lỗi!” cô nhìn xuống tay mình.

Mắt Rod giận dữ khi anh nâng cằm cô ngẩng lên “Em không hối lỗi, nếu em thấy thế thì em đã muốn biết được sự thật rồi. Chết tiệt, tại sao em lại không hỏi.”

Cô run lên trước ánh lửa giận trong mắt anh “Em - em không thể” giọng cô nghẹt lại.

“Em sợ thì đúng hơn” anh đẩy cô ra về ghế tắm “Em nói về lòng kiêu hãnh của chị em, còn anh đang nói về tương lai của chúng ta. Rõ ràng điều nào có ý nghĩa với em hơn!” anh sầm cửa bỏ ra ngoài.

Và Keilly biết anh cuối cùng đã đóng cửa quay lưng ra khỏi cuộc đời cô, rằng anh sẽ không bao giờ yêu cầu sự thấu hiểu của cô một lần nữa. Chúa ơi, cô đã làm gì vậy, cô có thể làm gì nữa đây? Tối Kathy và buộc tội chị ấy nói dối là điều không thể xảy ra, nhưng chứng kiến Rod ra khỏi cuộc đời cô một lần nữa, cũng là lần cuối cùng, là chuyện vượt quá giới hạn chịu đựng!

“Rod đi rồi” Barbie Daniels nói với cô vào sáng hôm sau khi Keilly hỏi về anh.

“Đi?” Cô cau mày bối rối “Đi đâu?”

Người phụ nữ tóc vàng nhún vai. “Anh ấy quyết định tới California sớm, anh ấy rời đi vào tối qua”

“Mà không có chị?”

“Không có tôi” Barbie gật đầu “Anh ta bay về, tôi sẽ lấy xe”

“Tôi hiểu,” Cô cắn môi dưới.

“Tôi ước là tôi cũng hiểu!” Barbie thở dài thông cảm “Anh ấy không nói gì nhiều với tôi, chỉ ra đi thôi, nhưng tôi đoán là anh ta có nói gì đó với cô trước khi đi đúng không?”

“Đúng” giọng cô rời rạc, tự hỏi mình sẽ phải làm gì lúc này. Cô cần nói chuyện với Rod.

“Tôi không biết giữa hai người có chuyện gì” chị ta nhún mắt nhìn Keilly “Nhưng tôi biết Rod đang cư xử như một người mất đi một người bạn thân nhất - hay người đàn bà mà anh ta yêu? Tôi nói có đúng không?”

“Cô có yêu anh ta không, Keilly?”

“Có” cô trả lời chân thật. “Tôi yêu anh ấy rất nhiều”

“Vậy thì tôi chẳng thấy có vấn đề gì ở đây hết?” Barbie cau mày nhìn cô bối rối.

“Chị không hiểu” cô tránh né ánh nhìn dò hỏi của Barbie “chuyện rất phức tạp”

“Thử nói xem” chị ta thăm dò.

“Không. Tôi-”

“Keilly, Rod chưa bao giờ là người từ bỏ những gì mình muốn,” Barbie cắt ngang thiếu kiên nhẫn “VẬY NGHĨA LÀ VẤN ĐỀ LÀ Ở CHỖ CÔ. Nếu cô cũng yêu anh ta thì vấn đề là gì chứ? Không chừng tôi có thể giúp cô” cô ta khuyến khích.

“Tôi không nghĩ thế” cô lắc đầu. “Chị có biết khi nào anh ấy trở lại Anh không?”

“Khoảng một tuần nữa, tôi nghĩ thế” chị ta nhún mày “Cô định sẽ gặp anh ta khi ấy?”

“Phải” cô kiên quyết trả lời “Tôi - tôi sẽ nói chuyện với anh ấy. Tôi sẽ giải thích -”

“Tại sao lại phải chờ nếu như điều đó là quan trọng chứ?” Barbie gợi ý “Sao lại không phải là bây giờ?”

“Chị bảo anh ấy đến Mỹ...”

“Vậy thì sao nào”

Cô cười vẻ căng thẳng “Chị không đề nghị là tôi theo anh ấy tới đó chứ?”

“Nếu đúng thế thì sao?”

“Chị Daniels, trở thành một thư ký của Rod có thể khiến chị quen với việc dùng máy bay đi khắp mọi nơi, như những người như tôi thì không thể chỉ đứng dậy và đi đến Mỹ được. Đặc biệt khi họ không chắc mình được chào đón” cô phiền muộn nói. Đêm qua cô đã quyết định là mình sẽ tin bất cứ những gì anh nói. Vì cuộc đời cô không thể nào thiếu anh.

“Keilly, tôi - “Barbie chợt ngừng lại, nhìn qua vai cô. “Nếu tôi không nhầm,” cô từ tốn nói “thì chị cô trông cũng tệ như cô vậy”

Cô quay người lại nhìn vào Kathy, cảm thấy choáng váng vì trông chị cô tái nhợt “Có chuyện gì xảy ra vậy?” cô lo lắng hỏi “Peter...? Heather...?”

“Cả hai đều khỏe,” Kathy gạt đi, mắt lo lắng liếc nhìn Barbie “Chị cần nói chuyện với em, Keilly. Một mình” cô nói thêm.

“Đừng lo về tôi” Barbie nói về đôn hậu. “Tôi cũng định đi ăn sáng đây. Gặp lại cô sau, Keilly”, cô nhẹ nhàng nói, nhắc nhở Keilly rằng cuộc trò chuyện giữa họ vẫn chưa kết thúc.

“Chúng ta vào phòng ngủ của em đi không?” Kathy hỏi ngay khi họ ở một mình. “Chị không muốn bị ai nghe thấy”

Keilly không thể hình dung chuyện gì xảy ra với chị, nhưng trông chị cô lo lắng đến nỗi kéo cô thẳng lên phòng. “Chuyện gì thế?” cô hỏi lần nữa ngay khi cửa đóng lại. “Kathy, nói cho em biết chuyện gì đi!” cô nài nỉ.

Mặt chị cô tái đi, đôi mắt nâu sâu thẳm như nước hồ. Chị cô ngồi xuống trên chiếc ghế vẻ nặng nề. “Chị mới nhận được một cuộc gọi từ Rod vào khuya hôm qua” cô tiết lộ.

Mặt Keilly trắng nhợt, như mặt chị cô lúc này. “ôi không,” cô rên lên, biết rằng anh đã tự mình nói chuyện với Kathy.

Kathy nhìn cô với đôi mắt đầy đau khổ “Chị không biết - có lẽ là đã không muốn biết - “Cô cần mạnh mẽ dưới “Chị không muốn chấp nhận sự thật là em và Rod đang yêu nhau” cô giải thích rồi rạc “Bởi vì nếu chị hiểu thì sẽ thay đổi được mọi chuyện.”

“Kathy” cô ngồi xuống thăm trước mặt chị cô “Kathy, Rod nói gì với chị vậy?”

“Chỉ những điều chị đã biết trong tiềm thức” cô ghen lại “Rằng hai người yêu nhau và chị đang khiến cả hai phải rời xa nhau”

“Anh ta nói vậy sao?” cô há hốc trước sự nhấn tâm của anh.

“Anh ta không nói điều cuối” Kathy khẽ cười về mặt mũi “Anh ta quá lịch sự để không buộc tội chị về điều đó! Anh ta gọi để chào tạm biệt, anh ta bảo thế” cô vụng về nhớ lại, “rằng anh ta không nghĩ là sẽ quay trở lại Selchurch một lần nữa. Rằng dù ngay cả anh ta yêu em, và tin em cũng yêu anh ta, nhưng điều gì đó quan trọng hơn đã níu giữ hai người xa nhau” Cô nhìn Kathy bằng ánh mắt thâm quầng “Đó là chị, phải không?” cô thôi thúc.

“Kathy -”

“Phải không?” cô khẳng khái hỏi.

Keilly đứng dậy. “Rod không có quyền gọi cho chị, và quấy rầy chị theo cách này-”

“Anh ta có đủ mọi quyền” chị cô nói về dứt khoát “anh ta đấu tranh vì những gì anh ta muốn”

“Nhưng với cái giá mà chị phải trả”

Kathy thở dài “Anh ta đã biết chị là ai từ lâu rồi, đúng không?”

Cô đau khổ nhìn chị mình “Phải ”

“Chị nghĩ vậy” cô gật đầu, mỉm cười buồn bã “Anh ta chẳng hề thay đổi, vẫn rất che chở bao dung. Ngay cả khi chị nói dối anh ta để anh ta đem chị lên giường, anh ta cũng không hề đổ lỗi cho chị, và thậm chí còn lo lắng vì anh ta có thể làm đau chị. Và chị thấy mình thật nhục nhã,” giọng chị cô vỡ ra “thật gian trá!”

Keilly cau mày, lắc đầu “Chị nói dối ư?” cô lặp lại “Nhưng em nghĩ -”

“Ồ, Keilly, em chắc đã phải đoán ra sự thật rồi chứ?” Kathy rên lên vì mặc cảm có lỗi “Rod không quyền rũ chị. Chị biết là anh ta thấy chị hấp dẫn, vì vậy chị đã khuyến khích anh ta mà không hề thấy xấu hổ, chị bảo rằng chị có kinh nghiệm, và anh ta không phải lo lắng bất cứ điều gì. Phải mất đến nửa giờ mới làm anh ta thôi choáng váng khi phát hiện ra sự thật!”

Khi cô nằm suy nghĩ về chuyện này vào đêm qua, Keilly đã đoán ra chuyện có thể xảy ra như thế này, cô biết Rod chưa bao giờ nói dối cô, và anh cũng chưa bao giờ cố ý làm tổn thương ai cả. Nhưng nghe chính Kathy thừa nhận việc đó vẫn làm cho cô choáng váng...!

“Anh ta đã rất lo cho chị” Kathy thỉnh thoảng nhớ lại “anh ta bảo chị thật ngu ngốc khi nói dối, rằng cô gái như chị một ngày nào sẽ cảm thấy hối tiếc cay đắng khi nhớ lại chuyện này. Lạy chúa, đúng là chị đã hối tiếc!” cô rên lên.

“Vậy tại sao chị lại nói dối em vào ngày cưới?”

Cô gật đầu, nhìn vào hai tay cô “Lần đó với Rod, là lần duy nhất chị ngu ngốc đủ để - “ cô cắn môi mình thật đau. “Như anh ta đã đoán, chị cảm thấy hối tiếc. Vào ngày cưới của chị, tội lỗi gặm nhấm đã khiến chị phải kiếm một ai đó thổ lộ. Chị chọn em để đưa gánh nặng này cho em. Niềm kiêu hãnh đã bảo chị đổ lỗi này cho Rod. Em luôn là em gái bé nhỏ của chị, Keilly, và chị biết em cảm thấy như thế nào về chị nếu chị kể cho em sự thật” cô cười héo hắt “Em đã tranh đấu vì chị thật tuyệt vời, Keilly,” cô khàn giọng nói “Nhưng chị không thể để em hy sinh cơ hội nắm lấy hạnh phúc của mình vì chị. Chị đã nói với Peter vào tối hôm qua-”

“Ồi không,” cô rên lên.

Kathy gật đầu “Anh ấy đã biết từ lâu là đã có ai đó trước anh ấy, nhưng anh ấy xem đó là chuyện riêng của chị, nếu chị không muốn nói về nó.” Nước mắt long lanh trong mắt cô “Đường như chị được tất cả mọi người bảo vệ trong suốt cả đời mình, đã đến lúc chị ngừng việc giấu mình đằng sau những lời nói dối để cứu lấy cái kiêu hãnh của chị. Peter đã - thật tuyệt vời trong chuyện này, đúng như chị đã nhận biết được điều đó về anh. Chị ước là chị đã làm theo lời khuyên của em vào ngày cưới, Keilly, nói hết cho Peter tất cả. Có lẽ nếu làm thế thì sẽ không có chuyện xảy ra như ngày hôm nay.”

Cô không biết phải nói gì, cô không nghĩ ra được lời nào để an ủi giúp đỡ cho chị cô.

“Chị không sợ Rod nhận ra chị” Kathy nói tiếp. “Chị sợ việc anh ta nhớ lại thật ra chuyện đã xảy ra thế nào và kể cho em nghe”

Cô lắc đầu “Anh ta đã không làm thế”

“Không à?” Kathy bảo “Lẽ ra chị phải biết là anh ta không làm thế, ngay cả nếu điều đó có nghĩa là mất em. Chỉ là, chị đã sống với sự dối trá này quá lâu, và giờ chị không thể chịu đựng nổi nếu phơi bày sự thật. Chị là một kẻ hèn nhát, nhưng điều đó sẽ không còn nữa”

“Chị biết rằng chuyện sẽ không bao giờ đi xa hơn phải không?” Keilly hỏi nhỏ nhẹ “Đã quá lâu rồi, em nghĩ là sẽ tốt hơn nếu chúng bị quên lãng”

Nước mắt bắt đầu rơi trên gò má tái nhợt của Kathy “Chị nghĩ là chị đã biết Rod sẽ không bao giờ kể với bất cứ ai về chuyện thật sự xảy ra, rằng anh ta quá lịch sự để hé lộ việc chị ngu ngốc đến thế nào. Chỉ là chị không thể biết chắc”

“Giờ thì chị có thể rồi đấy” Keilly nói về chắc chắn.

“Phải,” Kathy thở dài “nhưng với giá nào cơ chứ? Không phải đã quá trễ để cả hai người làm rõ mọi chuyện rồi sao?”

Cô quay mặt đi “Rod đi rồi.”

“Đi” Kathy giật mình “Em có ý gì, anh ta đi rồi?” Chị vừa nói chuyện với anh ta đêm qua-”

“Anh ta nói chuyện chị chỗ nào thì cũng không phải là ở đây” Keilly bảo chị. “Barbie bảo anh ta rời đi ngay sau khi nói chuyện với em, nghĩa là lúc ấy còn rất sớm”

“Nhưng chị - “ Kathy mặt nhợt đi lần nữa. “Sau tất cả chuyện này, mà chị vẫn muốn ư?”

Cô thở dài, “Em không biết. Có thể là không” Cô an ủi khi chị cô trông như bị chấn động mạnh.

“Nếu anh ta ở London, tại sao em-”

“Anh ta không ở London,” cô mệt mỏi nói “Anh ta bay tới Mỹ hôm nay.”

“Ồ” Kathy thở dài.

“Xem này, giờ chị nên về nhà đi” cô nói dứt khoát “Em cần suy nghĩ một chút, và em chắc là chị muốn đến chỗ Peter. Mọi việc thật sự ổn giữa hai người chứ?” Cô dò hỏi đầy lo lắng.

Nụ cười của Kathy sáng bừng vì hạnh phúc “Chưa bao giờ tốt hơn, vì giữa anh chị sẽ không còn có bí mật nào nữa”

Keilly có thể hiểu được điều đó, đã có quá nhiều bí mật giữa cô và Rod. Nhưng tối qua sau khi anh đi, cô đã nhận ra anh đã bảo vệ Kathy khỏi điều gì đó, và cô đã đoán đc phần nào sự thật. Tội nghiệp Kathy, chị ấy đã phải sống với lời dối trá ấy trong suốt bao nhiêu năm. Và tội cả Rod, vì đã bị đổ lỗi, buộc tội cho việc mà anh đã không làm.

Nhưng điều đó khiến cô ảm áp, và cho cô hy vọng, kể cả khi anh rời cô tối qua, và có thể là lần cuối, anh đã cố gắng một cách tuyệt vọng cứu vãn hạnh phúc của họ, anh đã gọi cho Kathy trong nỗi hy vọng rằng chị ấy nhận ra được việc nói sự thật quan trọng đến thế nào.

Nhưng cô nên làm gì bây giờ đây? Cô có nên theo anh đến Mỹ, và có thể, gánh chịu rủi ro bị từ chối vì cô đã thiếu niềm tin nơi anh? Hay cô có thể chọn ở lại đây an toàn, chờ cho đến khi anh quay về London và gọi lại cho anh? Sẽ mất đến cả một tuần dài nếu như cô làm như thế.

10. Chương 10

Khi cô ngồi trên máy bay vào ngày hôm sau, chờ đợi cất cánh đi Los Angeles, cô có thể hiểu được Rod tin cậy vào Barbie như thế nào trong việc thu xếp mọi chuyện cho anh. Chị ấy đã chẳng mất tí thời gian nào

đặt vé ngay cho cô vào hôm trước, giúp cô chuẩn bị hành lý, và thậm chí đưa cô đến London bằng xe của Rod.

Keilly đã quyết định nói với thư ký Rod về dự tính của cô sau khi Kathy rời đi, cô đã gặp chị chỉ sau khi chị rời phòng ăn “Tôi nói chuyện với chị được không?” Cô khàn giọng hỏi.

“Dĩ nhiên” Barbie đồng ý ngay lập tức “Cô có muốn đi nơi nào khác riêng tư hơn không?” Cô nhìn mặt khi người từ phòng ăn bắt đầu xô đẩy đi qua họ, khách sạn gần như hoạt động hết công suất vào ngày nghỉ cuối tuần.

“Tôi nghĩ đó là ý kiến hay” cô gật đầu.

“Phòng tôi thì sao?” Barbie nhướn đôi mày vàng nhạt.

“Cũng được” cô theo Barbie lên cầu thang tới phòng cô, căn phòng rất ngăn nắp, ngay cả giường đã sắp gọn dù Keilly biết phục vụ phòng chưa thể nào làm vào giờ này.

Barbie mỉm cười trước vẻ thắc mắc của cô “Tôi luôn làm thế” cô cười khê “Tôi nghĩ đó là một thói quen khi thường phải thu dọn đồ đạc trong nhà; đôi khi tôi còn bắt đầu trải lại giường trước khi chồng tôi ra khỏi đó nữa! Không phải lúc nào cũng dễ dàng khi phải thu xếp giữa sự nghiệp và gia đình, dù chồng tôi và bọn trẻ vẫn được đặt cao hơn hết. Rod biết và chấp nhận điều đó,” cô ngồi trên chiếc giường đã được xếp dọn gọn gàng.

Sự hài hước của Keilly biến mất khi nghe nhắc đến Rod “Tôi quyết định sẽ đến Mỹ” cô nói nhanh với người phụ nữ kia - trước khi cô có thời gian để thay đổi ý kiến!

“Tốt cho cô!” Barbie nói về hài lòng.

Keilly để dành sự suy xét cho hành động của cô lúc này tận khi cô gặp và nói chuyện với Rod. “Tôi muốn biết là chị có thể nói cho tôi Rod đang ở đâu. Và cũng-”

“Giờ thì cô đừng lo lắng gì cả” Barbie cắt ngang dứt khoát. “Tôi sẽ thu xếp tất cả”

“Nhưng-”

“Thư giãn đi, Keilly” cô khuyên khi nhắc điện thoại và bắt đầu bấm số. “Tôi quen làm những chuyện này”

“Chuyện gì?” Cô hỏi bằng giọng hoang mang, lắng nghe một cách hoài nghi trong khi hiển nhiên là Barbie đang nói chuyện với hãng hàng không đặt cho Keilly một chỗ vào ngày mai. “Tôi không thể trả được vé hạng nhất!” giọng cô cao vút khi Barbie đặt điện thoại xuống với nụ cười thỏa mãn. “Tôi thiên về hạng thường” Cô nhắm tính tiền tiết kiệm của cô “hay bỏ vào trong với một túi hành lý” cô nói lấp lắp.

“Đừng ngớ ngẩn thế” Barbie gạt đi khi nghe ý tưởng này “Rod luôn đi vé hạng nhất, và anh ta hẳn sẽ rất giận nếu tôi để cô đi theo cách khác. Thư giãn đi, Keilly” cô lặp lại một cách dịu dàng “Nếu trở thành vợ của Rod, thì cô sẽ phải làm quen với kiểu đối đãi này”

Màu má cô chợt sẫm lại “Chúng tôi chưa nói gì về đám cưới-”

“Sẽ thôi” người phụ nữ kia nói về chắc chắn.

Keilly không chắc đến thế, dù cô không đặc biệt quan tâm đến chuyện này hay chuyện khác. Cô muốn ở bên Rod, và dù anh đã nói rằng anh yêu cô và ngụ ý họ sẽ quan hệ dài lâu với nhau, anh chưa bao giờ đề cập đến việc kết hôn. Cô không còn quan tâm đến những điều như thế, chỉ muốn ở bên anh khi anh còn cần cô.

“Giờ thì đi sắp đặt hành lý đi” Barbie chỉ dẫn “Tôi sẽ lên giúp cô ngay khi rời khỏi phòng khách sạn.”

“Vé máy bay của tôi-”

“Chúng ta sẽ lấy nó vào ngày mai khi tới sân bay. Làm ơn để những chuyện đó cho tôi, Keilly,” cô chònh gheo “Đó là việc của tôi mà, nhớ chứ?”

Cô thấy những lời quở trách đó thật hợp lý khi trong vòng 24 giờ qua, cô đã khám phá ra Barbie đã làm rất tốt công việc của mình. Cô ấy đã chở Keilly đến sân bay dư cả khối thời gian để lấy vé máy bay và xem cô

được đưa tới khoang hạng nhất sau khi làm thủ tục xong. Sau đó, Keilly được chăm lo bởi các nhân viên hãng hàng không, đưa cô đến cổng và chỉ ghế ngồi, mọi yêu cầu của cô đều được đáp ứng trong suốt chuyến bay. Kinh nghiệm bay lần trước chỉ là chuyến bay dã ngoại của trường 6 năm về trước, nhưng họ lúc đó chỉ là một chuyến bay hạng thường, hẳn nhiên không giống với những đối đãi đặc biệt như thế này, dù cô cũng đoán vài điều trong số đó có thể là do những lời thì thầm chỉ dẫn của Barbie khi cô ấy đưa cô đến quầy làm thủ tục đăng ký vé.

Khi họ gần đến Los Angeles, cô cảm thấy bụng mình bắt đầu lộn nhào, cô ôn lại những chỉ dẫn của Barbie một khi cô hạ cách đến lần thứ 100. Chỉ cần bảo với tài xế tên khách sạn của cô và anh ta sẽ làm phần việc còn lại, tên khách sạn được viết trên mẫu giấy để trong túi áo khoác. Điều đó nghe thật đơn giản, cô chỉ khẩn cầu cho nó thật sự như thế mà thôi!

Mọi ý nghĩ về chuyện kiếm một chiếc taxi và đến khách sạn biến mất khi cô nhìn thấy người đàn ông đang chờ cô tại sân bay. Cô bước về phía Rod như thể bị thôi miên, không quan tâm đến việc anh ta đến gặp cô bằng cách nào, chỉ biết cô thật sự sung sướng rằng anh đã đến.

Tim cô như nổ tung vì hạnh phúc khi cô đến vòng tay mở rộng của anh, lao người về phía anh, cười và khóc cùng một lúc, cô chạm vào anh như thể cô không bao giờ muốn ngừng lại, tất cả mọi hiểu lầm đã bay mất ngay khi môi họ gặp nhau trong sự cháy bỏng của đam mê.

“Anh thích đứng thế này suốt cả ngày” cuối cùng Rod dứt khỏi môi cô và thì thầm bên thái dương cô, anh ôm chặt lấy cô vì cô dường như không thể ngừng run lên “nhưng chúng ta đang tạo ra tác nghẽn ở đây đây!” anh nói đùa.

Lần đầu tiên cô nhận ra các hành khách đang cố len qua khỏi họ khi họ gần như đang lấn cả lối đi. Cô đỏ mặt trước những ánh mắt hiếu kỳ sớm trở nên xoi mói lộ liễu.

Rod phá lên cười độ lượng “Họ quen kiểu này ở các sân bay rồi”

“Em thì không” cô vùi mặt vào phía áo trước của anh để giấu đi nỗi xấu hổ.

“Hãy ra khỏi đây đi” anh nói.

Cô đã sẵn sàng rời đi, chờ anh lấy hành lý cô khi anh dẫn cô đến một chiếc limousine dài màu đen đang đợi bên ngoài “Của anh à?” cô hỏi khe khẽ khi người tài xế nhào ra khỏi xe giúp cô đặt hành lý vào trong cốp.

“Một kiểu đối đãi lịch sự của ban tổ chức giải Oscar” anh nói khi trèo vào trong phía sau xe ngồi bên cạnh cô “Khi họ nhận ra anh thậm chí sẽ không quay lại dự lễ, anh ngờ rằng họ sẽ còn cảm giác thân thiện” anh nhìn mặt, choàng tay qua vai cô khi anh giữ chặt cô bên anh “Nhưng nói về chuyện đó đủ rồi. Kể anh nghe-”

“Rod, ý anh về việc không quay trở lại là sao?” cô ngồi thẳng lại nhìn vào anh. “Em chắc là anh sẽ thắng”

“Có thể” anh nhún vai, trông anh thật gọn gàng và lôi cuốn trong chiếc quần jean vừa vặn và áo sơ mi ngắn tay màu xanh “Nếu anh được, anh sẽ thu xếp ai đó lên và nhận giải giúp anh”

Mắt Keilly mở lớn “Anh nói nghe như thể anh thắng giải Oscar hàng ngày ấy!”

“Ngược lại” anh mỉm cười với cô “Anh chưa bao giờ thắng giải nào”

“Vậy thì tại sao anh lại bỏ lỡ cơ hội được nhận giải chứ?” Cô hỏi về bức bối. “khi em hỏi anh về chuyện đó lần trước, anh bảo em là anh đủ lịch sự để lên tham dự nếu anh được đề cử mà, điều đó không can gì đến việc anh thắng hay không. Anh-”

“Keilly, khi Barbie gọi cho anh ngày hôm qua, bảo em sẽ đến đây vào hôm nay, giờ nào thì em đến, anh đã thực hiện một sự lựa chọn, đi gặp em hay đến lễ trao giải Oscar. Thật sự là cũng không có sự lựa chọn nào hết” về yêu thương trong mắt anh đã cho cô biết cô luôn là chọn lựa đầu tiên đối với anh.

Cô nuốt mạnh, không biết mình nên tiếp tục giận anh hay là hôn anh. Ý thích hôn anh đã thắng. “Em yêu anh, em yêu anh, Rod” Cô thì thầm giữa những nụ hôn, hoàn toàn dừng đứng với việc họ không ở một mình “Nhưng em muốn buộc anh hãy đến lễ Oscar. Có muộn quá không?” cô lo lắng hỏi.

“Không, bây giờ mọi người chỉ vừa đến. Nhưng-”

“Vậy thì anh phải đi” cô kiên quyết nói. “Chúng ta sẽ nói chuyện khi anh quay lại.”

“Anh sẽ không đi đâu mà không có em” anh cũng kiên quyết không kém cô.

“Anh phải-”

“không”.

Cô thở dài trước sự khẳng khái của anh “em rất vui lòng chờ anh ở khách sạn”

“Nếu anh đi thì em cũng đi” anh nhìn cô thách thức.

Cô giật mình ngạc nhiên “Em không đc mời. Em không phải là đứa ngây thơ, Rod, người ta phải nhận giấy mời trong những dịp này cả hàng tháng trước”

Anh lắc đầu “Thiệp mời của anh dành cho cả anh và khách của anh”

“Ồ”

“vậy thì thế nào đây?” anh nhướn mày “Chúng ta cùng đi hay cả hai chẳng ai đi cả”

Khi cô nhìn thấy vẻ ầm ập tràn đầy tình yêu trong mắt anh, nỗi lo sợ và nghi ngại cuối cùng của cô tan biến “Chúng ta cùng đi” cô dứt khoát nói với anh. “Nhưng chúng ta có nhiều điều cần phải nói, Rod. Em có rất nhiều chuyện phải kể cho anh nghe. Kathy đến gặp em, và-”

“Chúng ta sẽ nói chuyện này sau” anh ôm chặt lấy cô “Quan trọng là giây phút này, em ở đây và chúng ta bên nhau.”

Ngay lúc này thì dường như chỉ cần điều đó là đủ, quãng đường đến khách sạn thật nhanh chóng đối với Keilly, nhưng nụ hôn của Rod làm cô như thành một khối run rẩy vì khao khát.

“Anh sẽ đưa em đi bơi ngày mai” anh hứa với cô khi họ đi ngang qua biển.

Cô nhien về tĩnh lặng của biển xanh sâu thẳm “Nó chẳng có vẻ thách thức lắm” cô giễu,

“Không ư?” anh trả đũa, lông mày sẫm của anh nhướn lên “Nhưng anh sẽ ở cạnh em” anh thêm vào vẻ kiên quyết.

Cô cười phá ra trước niềm vui thích “Trong trường hợp em đổi ý, đó có thể là một thách thức lớn nhất của em trong đời!”

Rod không phí chút thời gian đến quây và làm thủ tục cho cô ngay khi họ đến khách sạn, anh sải bước qua sảnh đến thang máy với cô ở kề bên, khách sạn dường như mang vẻ yên tĩnh trống vắng khác với sự nhộn nhịp và tấp nập của thành phố bên ngoài. “Hầu hết mọi người ở đây đều đã đến nhà hát dự lễ Oscar” anh giải thích khi họ đi lên thang máy trống.

Mắt cô mở lớn “Ý anh là em có thể tình cờ gặp những diễn viên như Glenda Jackson hay Richard Gere, hay Lauren Bacall, hay-”

Anh phá ra cười, lắc đầu nói “Rất nhiều người được mời thật ra sống gần đây, như tại Malibu hay Bel Air. Anh sẽ dẫn em đi một vòng vào ngày mai” anh nói trong khi cô còn đang thấy choáng váng, “anh sẽ chỉ em tất cả những nơi thú vị”

Cô đỏ mặt khi họ bước trên đoạn đường trải thảm vào hành lang, để anh dẫn đường đến phòng cô “Trông em như một con ngó” cô thì thào “Ồi Rod, em sợ là em sẽ làm anh xấu hổ - ời chúa ơi”, cô thở dốc khi họ vào một căn phòng khổng lồ, biển báo trước phòng cho thấy căn phòng đã dành thuê bởi một vị khách nam. “đẹp tuyệt vời” cô nín thở “nhưng em không thể ở đây. Barbie đã hứa với em là cô ấy-”

“Barbie biết là anh sẽ không để em ở nơi nào khác ngoài chỗ phòng anh.” Anh xen vào nhẹ nhàng.

Cô nuốt mạnh khi nghe những lời của anh, khe liếm môi, cô nói “Phòng anh?” cô lặp lại chậm rãi.

“Phải” miệng anh mím lại “Và đây là phòng ngủ của em.” Anh mở cánh cửa phía phải hành lang.

Cô liếc vào trong, nhận thấy căn phòng tuyệt đẹp như căn phòng họ đang đứng, dù sự gọn gàng của nó cho thấy chưa có ai ở trong phòng. “Anh ngủ ở phòng nào?” cô hỏi bẽn lèn.

Anh nhún vai “bên kia” anh mở một cách cửa khác phía bên kia hành lang, để lộ ra một phòng ngủ giống phòng cô vừa mới thấy, trừ những dấu hiệu cho thấy sự hiện diện của Rod trong phòng này, bàn chải và khay mặng sét ở trên bàn gương, một chiếc khăn tắm vắt trên chiếc ghế, một tờ báo đang đọc dở để trên giường.

Cô sải bước qua anh, nhìn quanh vẻ cảm kích “Em nghĩ em thích căn phòng này hơn”

“Chúng giống nhau” anh cười láu lỉnh.

Cô nhìn anh bằng đôi mắt xám vẻ điềm nhiên “Không, chúng khác nhau” cô lắc đầu “vì anh ở trong phòng này nữa”

“Keilly-“ anh bị ngắt ngang vì tiếng gõ cửa nhẹ bên ngoài “Chắc là hành lý của em” anh đoán.

“Tốt quá” cô theo anh ra ngoài “Anh có thể giúp em chọn một bộ nào đó” cô cau mặt “Em không nghĩ là em đã nhét vào đó thứ nào phù hợp...”

Rod nhìn cô chán nản trước khi để người khuôn vác vào phòng “Thật sự anh không hứng thú đi đến thế đâu” anh dài giọng “Vì thế đừng có cuống lên như vậy”

“Anh sẽ đi” cô dứt khoát nói, ra hiệu cho người khuôn bác đặt va ly và túi đêm trên giường Rod trước khi anh ta đi - giường của họ, cô thầm chữa lại, mơ màng hình dung họ bên nhau sau đó. Cô thật khó mà chờ được. “Em chỉ - ồ Barbie, chị ấy đã nghĩ đến hết mọi thứ” cô nói khẽ khi mở va ly và tìm thấy chiếc áo màu xanh xám mà cô đã mặc vào bữa tiệc của dì và dượng cô. Cô đã không đem nó theo, nên chắc chính Barbie đã làm điều đó. “Chị ấy thực sự tuyệt vời” cô nói với Rod khi cô rũ chiếc váy, biết rằng loại vải này sẽ không làm áo cô bị nếp gấp. Quả đúng như vậy.

Anh gật đầu “Phải. Dù không tuyệt bằng em”

Mặt cô đỏ bừng trước lời khen của anh “Không phải anh cũng nên đi thay đồ sao?” cô gợi ý khi bắt đầu cởi áo, hơi mất tự tin khi thay áo trước Rod ở giữa ban ngày, cô tự nhủ mình thật kỳ cục, anh đã nhìn thấy cô khỏa thân trước đấy rồi. Tuy nhiên điều đó chẳng giúp được cô bao nhiêu.

“Ừ” anh quay đi, cảm nhận được sự bối rối của cô. “Tự nhiên sử dụng phòng tắm nhé” anh nói khi bắt đầu cởi áo sơ mi “anh đã tắm trước khi ra sân bay rồi”

Cô thật biết ơn sự chu đáo của anh, cô có thể dùng phòng tắm như cái có để cô thay đồ trong phòng. Cảm giác mặc đồ dự tiệc tối giữa ban ngày làm cô cảm thấy lạ lẫm, nhưng cô tắm nhanh và thay đồ, cương quyết buộc Rod sẽ phải có mặt ở nhà hát nếu - khi tên anh được công bố là Nam diễn viên chính xuất sắc.

Cô ngẩng nhìn anh khi bước ra từ phòng tắm vài phút sau đó, anh trông tuyệt diệu, thật lịch lãm trong bộ áo vét đen, sơ mi trắng như tuyết, mái tóc sẫm của anh được chải ngay ngắn.

“Em trông thật đẹp” anh ôm cô vào lòng và bắt đầu hôn cô, sự ve vuốt của anh nhanh chóng trở thành nỗi khao khát khi anh tách môi cô với môi anh, hòa quện lưỡi cô làm cô ngộp thở “Em có chắc là em không thích ở lại không?” anh khàn giọng mời mọc. “chắc em đã mệt, em, không phải em - chúng ta nên vào giường sao?”

Điều đó thật lời cuốn, cô mong mỗi có được cảm giác yên lòng khi nằm trong sự chiếm hữu trọn vẹn của anh. “Em muốn ở đây hơn” cô khàn giọng thừa nhận “Nhưng em muốn anh sẽ nhận được những gì chính đáng là của anh”

Anh nhăn mặt “Ngay cả khi căng thẳng làm anh thấy run rẩy?”

Cô lùi lại một chút nhìn vào anh, lần đầu tiên để ý đến quầng trắng căng thẳng quanh miệng anh, cách hai bàn tay anh xoắn vào nhau. Anh thật sự căng thẳng, người đàn ông mà cô đã tin là luôn mang theo trong mình một sự tự tin tuyệt đối “Đừng lo, anh yêu, em sẽ ở bên cạnh anh” cô khẽ kháng vuốt ve quai hàm cứng đơ của anh.

“Đó là chuyện khác” anh nói rời rạc “Chắc em biết ngày hôm nay, trên tất cả mọi ngày, em sẽ bị người ta nhìn chăm chú, tò mò, đồn đoán, và mọi người đều hiếu kỳ muốn biết em là ai sao?”

“Sẽ ổn thôi, Rod” Cô đùa anh “em không phiền lòng nếu bị bắt gặp khi cùng anh, nếu như anh cũng không ngại điều đó!”

“Em đang cố tình hiểu sai anh” anh khẽ lắc người cô, giận dữ. “Anh đang cố bảo rằng so với hôm nay, thì buổi tối ở nhà hàng làm em chán ghét ấy chỉ là trò diễn xiếc thôi”

“Anh có yêu em không?”

“Em biết là anh có” anh cúi.

“Vậy em sẽ vượt qua nó” cô mỉm cười “Em có thể làm được bất cứ điều gì nếu em biết rằng anh yêu em”

“Trước kia điều đó thôi thì vẫn chưa đủ”

“Lúc đó em không biết là anh yêu em” cô nhẹ nhàng nhắc lại.

“Nhưng bây giờ thì em đã biết và tin chưa?”

“Em biết và đã tin điều đó rồi” cô gật đầu “và em từ chối chuyện anh đang lãng tránh đấy. Có phải xe vẫn đang đợi bên dưới không?”

Anh mỉm cười “Chắc thế. Keilly, anh chưa bao giờ căng thẳng như vậy trong đời” anh rên rỉ thừa nhận “Hôm nay là ngày căng thẳng nhất của anh, giải Oscar, chờ đợi em xem em có bước ra từ máy bay kia không. Ngay cả khi Barbie gọi và đảm bảo rằng em đang ở trên đó, anh vẫn không thể nào tin được chuyện xảy ra.”

“Anh nghĩ là em chuồn lúc giữa đường à?” cô đùa anh, mắt cô ánh lên vẻ tinh nghịch.

Sự châm biếm của cô đã có tác dụng khi anh bắt đầu mỉm cười “Với em thì không ai có thể chắc được gì cả” anh đùa.

“Phải chắc chứ” cô gật đầu, “nào chúng ta đi thôi” cô cứng cổ nói “trước khi họ đem ghế của chúng ta cho ai khác”

“Đó cũng là một ý” anh thì thầm khi bị lôi ra ngoài thang máy “Lúc đó em sẽ làm gì?”

“Đứng ngay sau sân khấu” cô gợi ý.

“Họ có cho phép làm thế ở lễ Oscar không?” anh giễu.

“Giờ thì họ sẽ cho” cô dứt khoát.

Đã có nhiều đám đông đang đứng xếp hàng trên con đường nơi có nhà hát Trung Hoa nổi tiếng, những người hâm mộ hào hứng đang cố chen để được nhìn ngôi sao yêu thích của họ. Keilly cảm thấy bụng cô sôi lên khi sự cuồng nhiệt của đám đông càng trở nên nóng bỏng lúc những người hâm mộ Rod bắt đầu nhận ra anh. Khi họ bước ra ngoài xe, tiếng hoan hô vang dội, nhiều người ở nhiều độ tuổi khác nhau gọi tên Rod. Bất cứ biểu hiện căng thẳng nào của anh trước đây giờ đã được anh che giấu rất khéo, anh mỉm cười vẫy tay với đám đông khi anh dẫn Keilly vào trong nhà hát, thờ ơ với những lời đồn đoán đột nhiên bùng phát.

Với Keilly, việc đi qua những đám đông kia quả là một trải nghiệm mà cô không bao giờ quên, tình yêu và sự ngưỡng mộ lan tỏa đến Rod và bao trùm cả cô.

Toàn bộ buổi tối sau đó như một phép nhiệm màu, cử tọa đều là những ngôi sao ngành công nghiệp giải trí, Rod quen hầu hết nếu như không phải là tất cả bọn họ, sự thân thiện của họ cũng dành cho Keilly với tư cách là khách của anh tối nay. Cô nhận được nụ cười đón nhận từ những nhân vật mà với cô, họ như những tượng đài, cô biết sau này dù bất cứ nơi nào cô đi cùng Rod, thì cô cũng sẽ không bao giờ quên được sự phấn khích và mới mẻ của đêm nay.

Tay Rod nắm chặt lấy tay cô khi tên những ứng cử viên cho danh hiệu Nam diễn viên xuất sắc được đề xướng, và khi Keilly lắng nghe những cái tên cùng được đề cử, cô có thể hiểu được nỗi lo lắng căng thẳng của anh. So với họ, quãng thời gian 10 năm kinh nghiệm của anh chỉ như của một kẻ tập tễnh mới vào nghề!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/untamed>